

Màu Xanh Mơ Ước

*Tác giả: Mỹ Hạnh
Thể loại: Tiểu Thuyết
Created by: <http://isach.info>
Date: 08-September-2016*

Màu Xanh Mơ Ước

Tác giả: Mỹ Hạnh

Thể loại: Tiểu Thuyết

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1 -

Người đàn ông đứng bất động dưới bóng cây thông lớn rợp mát, dăm dăm ánh mắt nhìn xuống biển còn đang giấu mình trong sương mù. Gió thổi tung tóc, áo anh ta, vạt áo pardessus bay phần phật hòa theo tiếng thông reo và tiếng sóng biển đập vào bờ đá núi rì rầm.

Người đàn ông vẫn đứng lặng, lưng tựa gốc thông già, tay khoanh trước ngực, mặc mái tóc rũ xuống vàng trán rồi bời, ánh mắt khép hờ hững, tai thu nhận hết mọi âm thanh của núi cao, biển rộng và gió của trời mây.

Rèm mi khép hờ hững vạt he hé mở, ấy là khi ánh dương quang nhô lên từ mặt biển xanh thẳm, phát tia nắng đầu tiên cho mặt đất soi tan sương mù. Gió vẫn thổi, biển vẫn ào ạt dội âm thanh vào bờ, mỗi bầu trời càng lúc càng sáng rực rỡ và ấm dần lên.

Người đàn ông đứng đó cho đến khi mặt trời không còn là quả cầu đỏ, phát ra tia sáng chói chan, mới lững thững rời chỗ đứng đi dọc, đường đèo tới chỗ đậu xe. Chiếc xe Toyota màu trắng không cũ, không mới êm ru đưa chủ nhân xuống đèo, chạy mãi, rẽ qua đường bờ biển mới tinh khôi với hai làn xe rộng thênh thang, chạy đến chỗ rẽ ngược chiều, vượt chiếc cầu nổi hai bờ sông nổi bật như một bức tranh, chạy tiếp và rẽ vào con đường nhỏ xuyên rừng thông và dừng ở ngôi nhà trệt giữa vườn cây xanh um tùm.

Người đàn ông rời ghế lái sai bước vào nhà, đón anh là một phụ nữ dáng vẻ khỏe mạnh, chất phác, gọn gàng trong bộ bà ba lụa màu lam khói sẫm với chiếc valy kéo.

- Tôi đang lo cậu về trễ. Thế bà có buồn không?

- Không. Mẹ nuôi quen rồi - Anh ta nói ngắn gọn, cởi pardessus đưa cho người đàn bà, đi thẳng vào phòng tắm và trở ra với bộ âu phục thẳng nếp, tóc khô ráo gọn gàng.

Người đàn bà chờ sẵn đưa anh ta cà vạt và áo vest. Anh ta thắt cà vạt rất nhanh, khoác áo vào, đưa tay cầm chiếc valy kéo, nói:

- Chị chăm sóc nhà cửa nhé. Thỉnh thoảng qua thăm bà hộ tôi.

Anh ta đi không ngoảnh lại, cho cả hành lý vào ghế trước, lái một mạch đến sân bay. Ở bãi đỗ xe tư nhân đã có người đàn ông trạc tuổi anh ta đứng chờ cùng một cô gái trẻ, ăn mặc giản dị, kín đáo.

- Chào - Anh ta nói chỉ một tiếng, tay xách valy xuống, tay ném chìa khóa cho người đàn ông, dậm bước đi.

- Thưa ông Dương - Cô gái buột miệng nhưng lại sợ đến không nói nữa, đưa tay che miệng.

Anh ta ngoảnh lại. Gương mặt lạnh lùng với ánh mắt bén ngót ném vào cô cái nhìn soi mói. Giấu cái rùng mình, nhưng rồi cô vẫn không mở miệng được, cứ đờ ra.

- Cô cần gì?

- Không... tôi... chỉ.... là...

- Cô Trang nói không thấy anh định ngày về như hồi đầu năm.

Người đàn ông đỡ lời, nhìn thẳng anh ta thoáng rùn vai, nheo mắt.

Anh ta nhếch môi:

- Có gì anh Hào sẽ liên lạc với tôi.

Anh ta đi luôn chẳng buồn nói tiếng nào nữa. Hào, Trang đi theo sau, họ chẳng ra vẻ gì đưa tiền bởi Dương làm xong thủ tục, vào thẳng bên trong không ngoảnh lại dù chỉ để vẫy chào.

- Về thôi - Hào thở phào, nhìn Trang chột lắc đầu cười:

- Cô làm sao vậy?

Cô gái hậm hực:

- Anh ta cứ như... như...

- Như thế nào? - Hào bật cười ra tiếng - Cô tức giận vì cái gì nào? Vì anh ta lạnh lùng ít nói à? Hay vì anh ta không lịch sự sẵn đón cô?

Trang xăm xăm đi tới bãi gửi xe, vụt đứng lại khiến suýt nữa Hào đâm sầm vào cô, rồi vụt hỏi một hơi:

- Anh ta là ai? Ở đâu? Làm cái gì? Sao có quá nhiều tiền? Anh ta cứ như ma vậy, đến rồi đi, trong khi mình bỏ cả hơi tai với mớ công việc anh ta để lại.

Hào rùn vai, đi tới mở cửa xe, nói:

- Sao cô không nói thẳng anh ta mà lại... hùng hổ với tôi?

- Chí ít, anh biết những gì cần thiết trên cương vị một luật sư được ủy thác trách nhiệm.

Hào chui vào xe rồi thò đầu ra, nói:

- Cô đem xe đến thẳng văn phòng và nhớ nhé. Một giờ nữa họp.

Đợi Trang vào bãi giữ xe lấy chiếc Dream ra, Hào mới quay xe phóng đi. Vừa lái xe vừa lắc đầu nói một mình.

- Kiểu này không sớm thì muộn, lại phải thay cô ta rồi. Hừm, có lẽ tuyển nam thôi, cho đỡ rắc rối phần nhân sự.

Dừng ở cây xăng, cho đổ đầy bình, Hào ngồi miên man nghĩ về công việc sắp tới. "Quả là bở hơi tai đây nếu chỉ chừng ấy tháng. Mà lạ thật, sao anh ấy việc gì cũng biết nhỉ? Ảnh có đúng là Lê Triều Dương của ngày xưa?"

Lấy xăng đủ, Hào lái xe chạy thẳng về văn phòng, thấy mọi người đã chờ sẵn, kể cả Trang dù còn đến hơn bốn mươi phút nữa mới họp.

Hào vào phòng riêng, mở máy kiểm tra mọi tài liệu liên quan, sau đó gọi Trang vào chuẩn bị các giấy tờ. Đúng chín giờ, anh nhấn chuông, mọi người ùa vào. Tất cả bọn họ trạc tuổi từ 25 đến ngoài 30, tổng cộng sáu người, bốn nam hai nữ. Tất cả đều chưa có gia đình, đó là tiêu chuẩn đầu tiên để được tuyển dụng. Tất cả đều thông minh, năng động, trung thực và kín đáo. Tất cả đều giản dị, không khoa trương, và hầu hết họ đều tốt nghiệp đại học.

Hào đã phải tốn thời gian một năm cho việc tuyển dụng và đào tạo người, bởi việc tuyển dụng phải tiến hành theo đúng cam kết. Nói chính xác hơn là Hào đi tìm người có đủ tiêu chuẩn đặt vấn đề, ra yêu cầu, cho biết mức lương. Xong. Sau đó phần đào tạo. Mọi việc tiến hành lặng lẽ, kín đáo và ngoài những bản hợp đồng, cam kết đang nằm trong tủ của Hào, chẳng có gì chứng tỏ họ đang là nhân viên của một đơn vị nào đó, mà chủ nhân họ chưa từng biết mặt, chỉ biết người điều hành là luật sư Hào, được quyền hợp pháp. Một luật sư Hào, người có tiếng tăm ở thành phố biển này, luật sư của tòa án thành phố, nổi danh công minh, liêm chính, thì có gì để mà thắc mắc.

Phần đào tạo và thực tập kéo dài đến sáu tháng, khá căng thẳng, họ thực tập cả ban đêm và tất cả đều đạt yêu cầu trong lần kiểm tra cuối. Mới đó đã năm năm rồi. Bọn họ mỗi người một công việc, một cuộc sống riêng,

duy cùng giống nhau vài điểm đặc thù vì nhiệm vụ. Tất cả đều thích phiêu lưu đây đó, có sức khỏe tốt, trung thực.

Tất cả đã ngồi vào ghế. Trang phát mỗi người một tập hồ sơ. Đợi mọi người ngẩng lên, Hào bắt đầu nói:

- Hồ sơ thứ nhất thuộc Quảng Nam. Ai đảm nhiệm?

- Tôi - Cô gái cao lớn, tóc ngắn đưa tay - Tôi có viết tại Quảng Nam, thời gian đi về trong ngày thường xuyên.

- Được, giao cô Hương - Hào ngắt gọn rồi hỏi tiếp - Hồ sơ thứ hai cũng ở Quảng Nam, thuộc miền núi, huyện Quế Sơn. Ai đảm nhiệm?

Im lặng. Nghĩa là không có ai có công tác đến đó, hoặc tất cả không thể sắp xếp thời gian. Hào để qua một bên, dọn tiếp:

- Hồ sơ thứ ba thuộc tỉnh Đắk Lắk.

- Tôi - Người thanh niên tóc đinh, cao khều đưa tay - Tôi làm phóng sự trên ấy cả tuần.

- Được, giao cho Chính. Hồ sơ số bốn giao cô Thu đến bệnh viện Đa Khoa, nội trong ngày. Hồ sơ số năm thuộc Qui Nhơn.

- Để tôi. Ngày kia tôi có buổi thu hình ở bảo tàng Quang Trung.

Người thanh niên thấp lùn có gương mặt đẹp như con gái nói.

- Được, giao cậu Mỹ. Còn hồ sơ cuối cùng ở Phú Yên?

Tất cả im lặng. Bấy giờ còn hai gã thanh niên giống nhau như tạc, duy một gã trắng trẻo một gã đen nhẻm. Gã đen nhẻm lên tiếng:

- Vậy phải đợi thôi. Chúng tôi kẹt cả tuần vì chương trình văn hóa dân tộc ở Kontum.

Hào như mọi khi, đồng ý ngay. Anh kết thúc buổi họp nhanh gọn như thường lệ:

- Vậy công tác lần này, hy vọng đạt sáu chục phần trăm. Các cô cậu nhớ vánh tai và mở mắt to ra đấy. Để xem kỳ này lương ai cao nhất đây. Nào, ta kết thúc tại đây.

Tất cả rời đi sau vài ba câu đùa cùng nhau và hẹn gặp lại. Còn mỗi Hào nhìn Trang ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hôm nay tôi phải đến luật sư Đoàn, có thể về sớm.

Nhưng Hào chẳng đi đâu cả, anh đóng cửa văn phòng, ngồi dính chặt với máy vi tính, sau đó vào mạng khi có tín hiệu từ máy xách tay. Dương hiện ra trên màn hình, nói ngắn gọn:

- Tìm việc khác cho cô ta đi, lương khá một chút.

Hào gật đầu rồi hỏi lại:

- Hàng xuất chưa?

- Hai hôm nữa. Triển khai công tác mới thế nào?

- Anh có hồ sơ bổ sung cho Kontum thay Phú Yên và Quế Sơn không?

- Còn đang thẩm tra lại, phải chờ thôi. Ai đi Kontum?

- Cặp song sinh.

- Tôi sực nhớ một lần cậu nói gia đình Nam, Bắc có ông bác là nghệ nhân điêu khắc đá nổi tiếng nhất.

- Nhưng con cháu không ai theo nghề cả. Sao, anh định qua lĩnh vực đó à?

- Để xem tôi có thể làm gì, tuần sau trả lời chính thức với cậu.

Hào cười mũi, lắc đầu:

- Anh có thể thừa ấy chứ... Nếu đừng đổ hết vào "cái kho quý" ấy.

Dương nhếch môi cười khinh mạn, ngạo nghễ:

- Nếu tôi bảo cậu hai năm nữa, tôi sẽ giàu như vua, cậu có tin không?

- Không còn điều gì ở anh khiến tôi kinh ngạc nữa.

- Vậy sao? - Dương có vẻ thích câu này, thế nhưng không tán gẫu đi sâu vào - Nhưng cậu vẫn phải kinh ngạc bây giờ đây.

Hào nhún vai:

- Tôi biết anh chẳng phải vì con Trang mà bỏ thời gian để nhìn tôi qua máy tính. Nào, giao việc đi... ông chủ.

- Cậu liên hệ với công ty cây xanh và công chánh mua toàn bộ số gốc cây họ búng lúc làm đường cho tôi.

Hào lỗ mắt, nghi hoặc hỏi:

- Mua... gốc cây?

- Ừ. Nhưng chỉ trong nhóm gỗ quý như lim, xà cừ, thêm long não, mù u với độ tuổi trên trăm năm.

Hào sờ cằm:

-Tôi nghĩ... những gốc cây chắc đã.... ra tro theo các nồi bánh tét từ mấy năm nay rồi.

- Không, nó đang nằm trong khuôn viên cây xanh đối diện công viên 293. Tôi đã có tư liệu xác nhận. Đống gốc cây đó giờ to như núi, theo tốc độ quy hoạch hạ tầng của thành phố trong suốt ba năm nay. Cậu xem hình ảnh nhé.

Hiện lên trên màn hình đúng là một núi gốc cây với dòng chữ số ghi rõ ngày chụp. Dương nhếch môi:

- Về phần chuyên gia giám định tuổi của nó....

- Anh không cần tốn khoản đó đâu, hai phần ba hoặc hơn thế nữa, những gốc cây được bứng lên bằng xe cầu đều ở tuổi trên một trăm. Và toàn bốn mét, xà cừ, long não, mù u cả anh thừa biết điều đó mà. Vì chúng được trồng từ đầu thời kỳ Pháp thuộc. Tôi đề nghị một phương án.

- Hay lắm. Cậu nói xem.

- Ta mua hết theo giá....củi sẽ rất rẻ. Sau đó tại kho bãi anh phân loại, xong. Thứ gì qua tay anh không biến thành vàng chứ!

- Vấn đề kho bãi làm đau đầu đây.

- Vậy thuê tạm. Thuê ở đây rẻ hơn nhiều, vả lại, anh biết rồi, nếu mua hàng chợ, họ sẽ đặt nghi vấn và hét giá trên trời.

- Thôi được, giao cho anh. Hoa hồng....

- Lần này là 2 %, đồng ý?

- Đồng ý. Thời gian sớm nhất. Chào!

Dương biến mất. Hào khoan khoái ra mặt, ngã ngựa lên ghế. Gì chứ mua gốc cây.... nấu bánh tét thì dễ như... ăn cháo. Hừ! Có điều chắc cú người vớ bờ không phải là mình, chắc cú ảnh vừa ký xong một hợp đồng béo bở với những gốc cây trên một trăm năm tuổi kia và không chỉ gốc cây ở đây là đủ. Có bao nhiêu thành phố trong cả nước đang mở đường, cải tạo, nâng cấp hạ tầng cơ sở nhỉ?

Hào trở lại với màn hình vi tính, phần quy hoạch xây dựng quốc gia. Anh chợt hứng thú muốn tìm hiểu xem, một trong thứ hái ra tiền của Dương, và làm sơ bài tính nhân với tổng số của nó kể từ khi Dương về nước tìm đến anh.....

-oOo-

Trong chiếc quần jean bạc phết loang lổ đủ màu sơn và chiếc sơ mi nhàu nát không gài hạt nút nào, hắn càng bắt mắt hơn với bất cứ ai đối diện. Lúc này hắn đang đứng trước giá vẽ khổng lồ đã xong phần phác thảo với chiều cao bốn mét và chiều ngang 12 m, chiếm trọn tường bên trái khu xưởng vẽ. Toàn cảnh bức tranh hiện lên những mái ngói cổ xưa, những lối đi đầy đá cỏ, những hoa lá, cây trái và đặc biệt là những gốc cây tượng hình, chỗ quần tụ, chỗ rải rác, gốc cao, gốc thấp, gốc nhỏ, gốc lớn trông huyền hoặc, kỳ bí. Hắn khoanh tay trước ngực, mặt hơi ngước lên, mắt lim dim như đang nắm bắt ý tưởng dần rõ nét bằng hình ảnh....

Cô gái bước những bước êm ru đến vừa đủ gần để nhìn rõ hắn rồi dừng lại, lặng lẽ ngắm hắn, không bỏ sót nhất cử nhất động nào của hắn, từ cái cau mày, tới cái mím môi, từ lối cúi nhìn để tóc rũ che vầng trán tới cái búng tay về như nghĩ ra được điều gì. Cô gái giấu tiếng thở dài sâu tận cùng đáy lòng. Ở con người này, có tất cả, cho mình, cho người, cho tiền bạc lẫn quyền lực trừ con tim dành cho tình yêu.

Cô nhìn đồng hồ lưỡng lự, hắn vụt quay lại, nói ngắn gọn:

- Cô lên trước đi, nói chuẩn bị xe, họp xong đi luôn.

Chẳng buồn tỏ dấu hiệu thân thiện nào với cô thư ký đẹp mê hồn, hắn đi thẳng qua cánh cửa cuối khu xưởng vẽ, khi trở ra đã chỉnh tề trong bộ vest mùa hè, nét nghệ sĩ lãng mạn mất sạch, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng muôn thuở.

Hắn bước vào một căn phòng khác, đúng hơn là một ngôi nhà như một căn phòng vuông vức, không có vật dụng gì ngoài những chiếc ghế nệm nhỏ có bánh xe di chuyển và những tấm thảm ngồi nằm rải rác khắp phòng. Trên những ghế thảm, giờ đã có người ngồi kín, đủ già, trẻ, trai gái độ hai mươi người, trên tay họ là tập giấy đầy

chữ, tài liệu của buổi họp hôm nay. Tất cả đều im lặng, nhìn vào anh chờ đợi. Dương vào đề ngay, ngắn gọn, rõ ràng.

- Tư liệu các bạn cầm trên tay chính là đề tài cho cuộc thi sáng tạo lần thứ tám mang chủ đề là "Gốc Rễ". Các bạn có thời gian là 40 ngày để hoàn thành tác phẩm và tôi không hạn chế số lượng tác phẩm dự thi. Tôi chỉ nhắc nhở các bạn một điều, sự sáng tạo và tài hoa nằm ở hai chữ "đặc sắc". Lần thi này vẫn y như lệ. Một giải nhất, hai giải nhì, ba giải ba. Tác phẩm được chọn, sẽ được cho ra thành phẩm, ngoài tiền chiếm giải, còn được trả tiền bản quyền mười phần trăm. Các bạn còn thắc mắc gì không?

- Năm ngoái với hợp đồng khách sạn ở Chicago, ông Dương có thêm hai giải khuyến khích.

- Hợp đồng lần này khách hàng đòi giá trị tối ưu, nhưng tôi hứa với các bạn, bất cứ tác phẩm nào được sử dụng sẽ được trả tiền mua đứt bản quyền, còn gì nữa không?

- Các chi nhánh khác có dự thi không?

- Có đấy. Tác phẩm xuất sắc ở các nơi sẽ được gửi về đây dự thi. Hẹn gặp lại các bạn.

Anh nhìn những nghệ nhân, những nhà điêu khắc dưới quyền bằng cái nhìn kỳ vọng, khuyến khích rồi qua cửa hông đi thẳng ra ngoài, lấy phone bắt đầu cuộc gọi:

- Uy hả? Tôi bay chuyến 17h55 giờ Việt Nam, Hãng Việt Nam Airline. Anh đón tôi và đem theo hồ sơ số 20, ta bay luôn đến Washington. Chào!

Anh cho máy phone vào túi áo trong, quay sang nhìn một thanh niên đang sai bước nhanh trên hành lang đến gần, trên tay chàng trai là chiếc valy kéo màu xanh lá, và anh chỉ có một tay.

Đón chiếc valy, anh nói như ra lệnh:

- Mười ngày sau tôi về đến, mọi việc phải sẵn sàng.
- Vâng.
- Bây giờ anh là quyền giám đốc, hãy chứng tỏ khả năng mình.
- Vâng - Mặt người thanh niên thoáng đỏ lên, bối rối.

Anh nhìn, thử hắt khẻ lắc đầu đặt tay lên vai người thanh niên:

- Kiên! Nhìn tôi đi, cậu thấy tôi có phải là người làm việc theo tình cảm không? Tôi là một nhà kinh doanh có chuyên môn và chỉ làm điều có lợi cho mình. Tôi đặt cậu vào chức vụ phó giám đốc kiêm trợ lý cho tôi vì cậu thừa khả năng làm chớ không vì ơn nghĩa hay thương cảm gì đó như cậu nghĩ đâu. Mạnh dạn lên, gạt bỏ tự ti đi, và nhớ đó, ngày tôi về, cậu không xong cũng đồng nghĩa là hãy cuốn xéo. Rõ chứ? Tôi cũng nhắc luôn cho cậu nhớ, trong năm năm, tôi đã cách chức ba lần trợ lý, năm lần phó giám đốc và tôi đã kiêm nhiệm tất tậ trong suốt ba năm.

Anh vào xe, cho hiệu chạy, ngã đầu ra thành nệm xe, thử phào. Người tài xế nhìn anh qua gương nói:

- Thưa giám đốc, vấn đề là cậu Kiên trẻ quá. Vài năm sẽ ổn mà.
- Mỗi một giây phút đều có giá trị của nó. Đồng tiền cũng vậy, tôi đổi tài năng anh ta bằng giá trị vật chất, anh ta nhận lúc nào phải trả lúc ấy. Tôi không biết đợi chờ.

Liếc qua gương thấy xếp nhắm mắt trên gương mặt lạnh lùng, người tài xế biết không nên nói gì nữa. Tám năm như hình với bóng đã để anh hiểu về xếp mình, biết lúc nào nên làm gì, lúc nào nên nói hay im lặng. Điều chính

yếu nữa là xếp Dương tôn trọng anh dù lạnh nhạt, ít lời và trả lương đúng mức.

Điện thoại reo, Dương mở máy:

- Nói đi!

- Dạ Bạch Dương trong vòng một giờ nữa cập bến.

Dương ngồi thẳng lên thoáng nét vui:

- Tôi có lời khen tất cả. Hiện tôi lên đường ra sân bay đi New York, mọi việc cứ thế mà làm, có gì trình với cậu Kiên.

Anh tắt máy, vươn vai nhìn đồng hồ, chép miệng:

- Khởi đi Đồng Nai, anh Toại. Tôi ra cảng chúc mừng Bạch Dương một phát, thành công 100% rồi.

- Cậu Sĩ chắc mừng lắm, giữ được cơ nghiệp mà.

Dương cười khùng khục:

- Còn chúng ta có cả con tàu vận chuyển viễn dương. Không biết tôi hay là cậu Sĩ mừng hơn đây.

Toại cũng cười:

- Tôi nghĩ cả hai thừa giám đốc. Không có giám đốc, con tàu Bạch Dương giờ mục nát dưới đáy biển rồi. Còn Mỹ Nghệ Lê Gia, có cả một tàu viễn dương tải hàng chỉ với một nửa kinh phí đầu tư.

Dương cười nửa miệng, đánh Toại một cách cố ý:

- Ra anh rất khoái mọi trò làm ăn, vậy sao học lái xe?

- Thật ra tôi khoái... giám đốc với Mỹ Nghệ Lê Gia - Toại tán giám đốc tỉnh bơ - Khoái khá nhiều cái.

Dương rùn vai tảng lờ:

- Này, kiểm ít "nước" rửa thẳng Bạch Dương.

Toại dừng trước một siêu thị nhỏ, rời xe đi vào. Dương mở cửa xe, lững thững tới đứng dưới tàng cây bàng, đảo mắt nhìn người xe xuôi ngược và ngay lập tức anh rơi vào trạng thái rỗng không, vô thức. Anh nhìn thấy, nghe rõ, nhưng không cảm nghĩ... Chính tiếng khóc trẻ con đưa Dương về thực tại, anh ngoảnh nhìn kín đáo, thấy cô nhóc độ bốn tuổi đang đòi mẹ điều gì đó, còn người mẹ cúi xuống thì thầm vào tai con.

Giọng con bé vút cao lạnh lót:

- Má nói rồi mà, từ bây giờ làm ra tiền, nhiều tiền....
- Phải. Nhưng để má đi xin việc đã. Có việc làm mới có tiền chớ con. - Giọng người mẹ thật êm ru, dịu dàng.

Con bé dẫu môi, làm tình làm tội mẹ bằng một tràng liên thanh nghe.. mắc cười.

- Má đừng... hẹn lâu nghe, Thảo Nguyên chờ hoài mệt quá! Bà Sáu cứ hỏi con, chừng nào có tiền sắm ông ba. Má có tiền mình sắm ông ba trước hén!

Người mẹ nhìn quanh bằng vẻ khổ sở, mặt đỏ phừng. Cô xốc con lên tay, tay kia quàng túi xách vào vai, nói nhanh:

- Bà Sáu nói ghẹo con thôi, sắm ông.... ba thế nào được. Mà nếu được thì... có ba rồi má hồng có thương con Thảo Nguyên nhiều nữa, biết không?

- Sao bà Sáu nói có ba sẽ được cả hai người thương?

- Ôi! - Người mẹ trẻ kêu lên khổ sở, bước đi ngang chỗ Dương đứng, trả lời con bằng giọng... cùn nhầy... cho xong - Sắm "ông ba" như con thích... mắc lắm, nghĩa là nhiều tiền lắm, vì "ông ba" như vậy rất ít và khó kiếm. Vậy đi, đợi má đi làm có tiền rồi mình từ từ kiếm, giờ mình phải về nhà đã hén!

- Vậy là... tới khi con đi học đã có được ông ba chưa?

- Ôi!

Hai mẹ con mắt hút ở trạm xe buýt gần đó rồi mà Dương chưa tắt được nụ cười. Giá mà anh có thể cười to lên. Nhưng nét cười đong nguyên trên gương mặt anh khiến Toại ngạc nhiên. Hai tay đầy hai xách nặng mà Toại quên phéng cho vào xe, nhìn chăm xếp hỏi liền:

- Xếp gặp chuyện gì mà dzui dữ vậy?

Anh chột phì cười, lắc đầu chui vào xe, đáp:

- Không có gì, chuyện ngoài phố thôi. Ra cảng!

Suốt đoạn đường đi, đầu Dương lan man vợ vẫn hình bóng hai mẹ con nọ, đây là điều chưa bao giờ xảy ra trong đời anh. "Cô ta bao nhiêu tuổi nhỉ?" Còn con bé thật dễ yêu, lém lỉnh. Bất giác Dương thở dài. Ngày đó Khả Tú cũng khoảng chừng ấy tuổi.... Đời thật lắm chuyện trái ngược, có người mẹ trẻ sẵn lòng chọn tuổi thanh xuân, thờ chồng nuôi con, lại cũng có người mẹ, người vợ, sẵn sàng vứt bỏ tất cả để chạy theo thú vui cá nhân và vật chất thấp hèn.

- Đến rồi giám đốc.

Dương nhìn đồng hồ, nói:

- Đợi thêm mười phút nữa.

Đúng mười phút, cả hai tiến vào cảng, mắt dõi theo con tàu trắng to đùng như ngọn núi tuyết lập lờ cập bến. Trên boong tàu, đám thủy thủ chạy đi chạy lại... Và rồi con tàu đứng bất động. Cầu tàu được thả xuống nổi bờ cùng lúc tiếng hò reo nổi lên vang trời của thủy thủ tàu Bạch Dương.

Nhưng phải đến nửa giờ sau, họ mới gặp mặt nhau. Champagne tung suối bọt trắng xóa tưới khắp mọi người,

và không cần rút ra trang trọng, cứ cầm chai, từng người ngửa cổ tu một cách khoái trá. Sĩ trong bộ cánh thuyền trưởng cúi cạnh, trạc ngoài ba mươi, toét miệng cười, nói:

- Báo cáo... xếp, tàu Bạch Dương cập bến an toàn với một vạn tấn hàng hóa. Dạ... dạ...đầy ắp luôn.

Ánh mắt Dương như cười nhìn Sĩ gạt đầu, nói:

- Giờ tôi có thể hoàn toàn yên tâm để bay đi New York. Mọi việc ở đây cậu Kiên đảm nhận. Rõ chưa?

- Rõ, thưa xếp - Mặt Sĩ ngấn nước vội cúi xuống.

Dương tảng lờ, gương mặt trở lại nét lạnh lùng cố hữu. Sau vài lời trang trọng dành cho thủy thủ đoàn, anh từ biệt rời cảng ngay, ra sân bay.

Toại qua gương chiếu hậu thấy xếp trầm ngâm, bất giác lắc đầu, nghĩ thầm: Điều gì trên đời làm xếp vứt bỏ được cái bộ mặt... khó ưa này nhỉ? Cái đất Mỹ xa xôi ấy, phải chẳng luôn đào tạo con người ưu việt là thế này? Không đúng.

- Anh nói ai không đúng?

Toại giật mình. Thì ra mình thốt nên lời sao? Anh ấp úng:

- Dạ không. Tôi... không tin... đủ một vạn tấn hàng hóa.

Dương nhún vai:

- Anh đánh giá thuyền trưởng của tôi hơi thấp đấy.

Không nói gì thêm, Dương ngả đầu ra sau nhắm mắt. Ta đang đi trên đoạn đường dài vô tận, được nối kết bằng những chuyến bay.

Trên tấm bản đồ, những lần đỏ lấp lánh nối kết nhau xuyên suốt Bắc Nam và tụ vào chấm đỏ lớn. Ánh mắt bốn con người trong căn phòng sang trọng đều nhìn chăm vào đó, tai không bỏ sót lời nào của người đang nói:

- Suốt hai năm, lần theo mọi hoạt động của họ, tôi đã hình thành được tầm cỡ và thực lực để biết cái công ty trách nhiệm hữu hạn nhỏ bé ấy, thật ra... không hề nhỏ bé. Đấy, các ông xem, nếu ráp tất cả các xưởng thủ công mỹ nghệ này trên khắp nước lại thành một, thì nó ra bài toán như sau: Một tỉnh thành có khoảng bảy đến tám khu xưởng gia công mặt hàng mỹ nghệ thủ công khác nhau, mỗi một xưởng trung bình bốn mươi người, thêm ba nghệ nhân làm điều hành. Họ ngoài nhiệm vụ làm ra sản phẩm, còn kiêm giấy tờ, kiêm thu mua lẻ, họ mua tất tậ thứ gì của bàn tay thợ thủ công làm ra mà họ thấy đạt tiêu chuẩn với giá cao. Sau đó sản phẩm không chuyển đi tập trung mà tách rời từng kiện nhỏ, và không bao giờ để hàng tồn kho ở xưởng, gây chú ý nhiều người.

- Nghĩa là mỗi một xưởng cứ như một nhóm gia công tự phát, không hề để lộ ra mình là công nhân của Mỹ Nghệ Lê Gia?

- Không phải không để lộ mà là học cũng không hiểu, trừ nhóm điều hành.

- Tiếp tục đi - Một người nói.

- Được, như vậy trung bình cứ một tỉnh thành, Mỹ Nghệ Lê Gia có đến bốn trăm nghệ nhân, trong đó hơn một nửa mới được đào tạo từ những nghệ nhân truyền thống. Tại sao Mỹ Nghệ Lê Gia làm được điều đó? Vì các ông biết, học nghề mỹ nghệ phổ thông thì dễ, học bí quyết làm ra hàng đặc biệt mới khó. Thế nhưng Mỹ Nghệ Lê Gia đã chơi một chiêu rất độc, mỗi một nghệ nhân nhận học trò, phải tự lựa người có năng khiếu, nhận càng nhiều học trò

thì càng có nhiều tiền, vì họ thay người học trò trả lương dạy cho thầy, sau đó trừ lại vào thành phẩm. Sau này sản phẩm học trò làm ra được đánh giá là đạt thì khi bán ra, người thầy được hưởng thêm hoa hồng trên sản phẩm ấy.

- Hãn đã dùng chiêu phạt ngàn tay để cướp nghề mỹ nghệ thủ công gia truyền. Thử hỏi một người mà ăn lương của mười người ai không ham, còn được tiếng truyền nghề hết lòng cho lớp trẻ.

- Nhưng người có tư chất, năng khiếu đặc biệt đâu có nhiều?

- Vì vậy mỗi xưởng chỉ khoảng bốn mươi người, và chẳng phải họ đều tới xưởng làm việc, họ có thể làm ở nhà, xong rồi mang đến giao hàng, nhận cái khác và ăn theo sản phẩm tiền lương. Lương rất cao và có bảo hiểm y tế hàng năm.

- Tiếp tục đi!

- Như vậy Mỹ Nghệ Lê Gia có khoảng 350 cơ sở trên 45 tỉnh thành, nhân số độ hai nghìn người.

- Thật kinh khủng khi hãn mới thành lập năm năm.

- Cứ đà này, hãn nuốt chửng chúng ta trong vài ba năm tới.

- Phải, cả ba công ty chúng ta cộng lại, nhân số chỉ bằng một nửa hãn, nhân viên hành chính lại quá nhiều, và vốn đầu tư quá lớn, thuế má nhiều khoản, chung chi đủ chỗ.

- Còn hãn, mỗi tỉnh thành chỉ cần một chuyên viên kế toán tổng hợp, Mỹ Nghệ Lê Gia nhìn bề ngoài như cái lỗ mũi sứt, chẳng ai buồn nhòm ngó, tha hồ tiền như nước chảy vào hồ.

- Chúng ta tốn công sức, tiền của tìm hiểu hãn không phải để ca ngợi hãn, mà phải tìm ra cách đối phó hãn,

đập tan xác hắn.

- Điều lợi nhất, hay nhất, hắn đã chiếm làm rồi, ta bắt chước hắn đồng nghĩa với việc đào huyệt chôn mình.

- Không cạnh tranh được thì phá cho bằng được.

- Bằng cách nào? Cái thằng chó sinh sau đẻ muộn ấy, nói trắng ra, vì muốn thống trị mặt hàng mỹ nghệ thủ công Việt Nam, đã nghĩ ra và áp dụng kế sách này để đánh gục ba chúng ta. Không biết sau lưng hắn lực lượng tài chánh lớn đến chừng nào, của bản thân hắn, hay cả một nhóm người? Năm năm rồi, ta trơ mắt nhìn hắn làm mưa làm gió còn gì?

- Có đến hàng trăm cách, phải vắt óc mà nghĩ thôi. À này! Còn tiểu sử hắn, anh có thu thập gì không?

- Có đây. Lê Triều Dương gốc Quảng Nam, cha tên Lê Triều Phong, chuyên doanh hàng mỹ nghệ, tay chơi đồ cổ. Mẹ là Triệu Hiền, họa sĩ danh tiếng thời trước giải phóng ở miền Nam. Cả hai vợ chồng chết hồi bảy năm vì bị cướp bắn ngay nhà riêng. Lê Triều Dương cùng anh trai là Lê Triều Hải theo dòng người di tản ra nước ngoài trước 30 tháng 4, lúc ấy hắn mới 13 tuổi, Triều Hải 15. Tôi mới có thông tin chừng đó.

- Hắn có vợ con gì chưa? Anh hắn có cùng về với hắn không?

- Hắn chưa vợ con, chưa nhân tình, không ăn chơi và rất lạnh lùng, ít nói, vô cảm với mọi giới phụ nữ, không tin gì về anh hắn.

Những người ngồi quanh bàn nhìn nhau. Một lúc người bệ vệ nói:

- Ta phải có cách phá tan Mỹ Nghệ Lê Gia, hãy tiếp tục điều tra.

CHƯƠNG 2 -

ón Dương tại sân bay Kennedy là Uy, bạn và là luật sư của công ty anh mở tại New York. Công ty Eastern Mystery (Huyền Bí Đông Phương). Công ty chuyên doanh về hàng mỹ nghệ thủ công cao cấp trên mọi hình thức, gồm thu mua, đấu giá, thầu trang trí nội thất công trình. Ngoài ra hàng năm còn cho tổ chức triển lãm sản phẩm, thu hút khách hàng. Điều khiến Eastern Mystery luôn ăn nên làm ra và khách hàng toàn bậc nhất thượng lưu là nhờ những sản phẩm đăng ký bản quyền độc quyền quốc tế.

Cùng đi với Uy là một người đàn ông tuổi ngoài 70, quắc thước, răn rỏi, mặc áo dài Trung Hoa và một cô gái trạc 20, đẹp sắc sảo với đôi mắt có đuôi đen láy rợp dưới hàng mi dày trông rất đa tình. Cả ba cúi chào anh trang trọng, mặc cái khoát tay của anh, họ cùng sải chân nhanh về chỗ để xe và đợi khi xe chạy, Uy mới liếc nhìn cô gái đang lái xe, nói:

- Cô ấy cương quyết không chịu gập, nên bà Cẩm Liên làm ầm ở công ty, dẫn đến xô xát với bảo vệ gây thương tích. Hiện chồng bà ta và luật sư đang ở bệnh viện.
- Nếu bà ta kiện thì ta cũng khởi kiện tội xâm nhập gây rối - Dương nói vẻ hồ hững - Cậu chuẩn bị hồ sơ giao cho luật sư.
- Rõ rồi. Bà ta không thắng được đâu.
- Nhưng thắng ấy rất nhiều tiền mà bà ta thì thừa bản lĩnh mờ, chẳng có việc gì làm, sẽ có thể quạ cho hôi - Giọng Dương vẻ nghệ tởm.

Cô gái lái xe cắn chặt môi, mắt quắt lên giận dữ dội, duy không nói một lời nào. Chiếc xe lao vút đi, dừng trước ngôi nhà có kiến trúc phương đông với cánh cổng mái vòm cung đình, mở rộng cửa, tấp nập khách vào ra.

Nhìn xuyên suốt qua khoảng sân rộng thênh thang, lát gạch đỏ, mát rượi dưới bóng cây, với hàng chầu kiểng, hòn non bộ trang trí dọc hai bên, mắt Dương hút vào lượng khách và vẫn ngồi yên trong xe, nói ngắn gọn:

- Về văn phòng.

Chiếc xe lại lao vút đi. Bấy giờ Dương mới nhìn qua ông lão mặc áo Trung Hoa, nói:

- Quách lão tiên sinh! Tôi vẽ xong phác thảo của hợp đồng số 20. Không biết có trùng với phác thảo của tiên sinh không đây? Anh thoáng nét cười trên gương mặt, vẻ lạnh lùng biến mất, cô gái lái xe nhìn anh qua gương chiếu hậu bất giác thở ra nhẹ nhẹ "Hú hồn! Chiêu này của anh Uy hay thật, cụ Quách luôn là thần hộ mệnh của mình".

Ông Quách nói với Dương bằng thứ tiếng của dân tộc mình:

- Giám đốc Lê, lần này tôi chuẩn bị đến bốn phác thảo cho chủ hợp đồng và tôi e rằng ta phải tốn nhiều ngày.

Dương lại đáp lời ông bằng tiếng Việt:

- Với bảy triệu đôla, con người ta có thể bán mình cho cả quỷ dữ ấy chứ - Anh so vai - Vậy để mai hãy bi đi Washington.

Cả hai nói chuyện với nhau bằng tiếng nói của mình, nhưng đều hiểu lời nhau. Uy bất giác cười thầm: "Cả hai đều cứng đầu, cố chấp nhưng cứ như hình bóng không rời".

Xe dừng trước một toà cao ốc ở đại lộ New York. Mười phút sau, cả bốn bước vào văn phòng công ty Eastern Mystery dưới thiết kế đúng với tên Huyền Bí Đông Phương. Một loạt nhân viên đồng đứng lên chào qua những cánh cửa họ đi ngang. Đoàn người cứ qua mỗi cánh cửa lại có thêm hai người. Về tới phòng họp, nhân số là 12. Họ ngồi quanh chiếc bàn bầu dục với đủ tuổi tác, màu da, tất cả đều hớn hở nhìn chằm vào ông giám đốc, tịt không nói lời nào.

Mắt anh nhìn vào người phụ nữ da đen trạc ngoài ba mươi, đẹp như viên ngọc đen huyền bí xứ sở châu Phi, nói:

- Xin mời cô Berry!

Từng hình ảnh vụt hiện lên bức phong màn trắng vừa kéo xuống, ngay sau khi mọi cánh cửa, rèm cửa được khép kín. Đó là cuốn phim quay toàn bộ mọi phác thảo của hợp đồng số 20. từ tổng thể căn nhà, vườn hoa, đến từng chi tiết thiết kế, từ mái nhà, viên ngói lợp đến cả ghế bàn. Từ bụi cây trồng đến từng cụm hoa, hồ nước, tất cả đều lộng lẫy trong nét huyền bí Đông phương. Duy có điều lạ là luôn có điểm trắng rải rác khắp nơi. Sau 15 phút, tiếng rè rè từ máy quay tắt tịt, căn phòng vụt sáng.

- Quách lão tiên sinh! Mời! - Dương đưa tay.

Lần này là những bức tranh thủy mặc, lần lượt được ghim lên với nhiều dòng suối lớn nhỏ, chảy cao, chảy thấp, chảy êm đềm qua từng cành cây, kẽ lá, qua lớp đá cuội trắng muốt nằm khiêm nhường dưới nước, qua hàng núi đá to đùng sừng sững giữa thiên nhiên bao la. Tiếp đó là từng gốc cây lớn nhỏ, cao thấp với đủ hình dáng động vật ở rừng và cả những con vật linh thiêng trong truyền thống Đông phương.

- Đẹp quá! - Nhiều tiếng nói đồng thốt ra tán thưởng.

- Giám đốc Lê, giờ đến lượt ông - Quách lão điềm đạm lên tiếng.

Dương đưa tay, dăm phút sau đầu CD hoạt động, đưa lên chiếc TV đặt ngay bàn họp hàng loạt hình ảnh về những gốc cây, khác với những gốc cây của Quách lão, gốc cây Dương vẽ đều được khoét rỗng hoặc từ trên xuống, hoặc từ bốn bên, hoặc chỉ một tới hai bên, kích thước dĩ nhiên cũng khác nhau.

Dương hướng tầm mắt qua gã thanh niên da trắng, có nét đẹp cổ điển với ánh mắt xanh biếc hỏi bằng tiếng Anh:

- Duvall! Anh có hình dung được điều gì?

Anh ta cất giọng êm ái đến lạ lùng:

- Tôi nghĩ đến hợp đồng có tên Cội Nguồn, đây là Cội, cũng có thể.... Anh ta ngẩng lên nhìn qua Quách lão, trịnh trọng thưa - Sư phụ, nếu chung Cội Nguồn, ta có thêm diện tích đất sử dụng mà không mất đi tính cách đòi hỏi trong hợp đồng.

- Và thay vì chỉ vài nguồn nước, ta có đến trăm, nghìn nguồn nước, Cội Nguồn có đến trăm nghìn cảnh quan sống động như tranh, con nghĩ thế đúng không Mel?

Quách lão tiên sinh mỉm cười.

Đồng loạt nổi lên tràng vỗ tay, người phụ nữ da nâu cao lớn ngồi cạnh Dương, đưa tay vuốt mái tóc uốn cao đã ngã màu, mỉm cười và lắc đầu nói:

- Ba mươi năm trong nghề thiết kế địa ốc, lần đầu tiên tôi gặp một dự án tầm thế kỷ với những cái đầu vượt lên cả nó. trình giám đốc! Nhất định hợp đồng số 20 sẽ là hợp đồng mở đầu thế kỷ và lớn nhất thế kỷ trong ngành địa ốc.

- Natalie! Cảm ơn chị. Vậy phòng thiết kế cần bao nhiêu thời gian cho tôi một "cái gì đó" để "nói chuyện" với chủ hợp đồng 20?

Natalie đứng lên:

- Ông Lê, đến trước lúc ông bay, tôi hứa.

- Vậy chị đi đi. Tôi mong được chúc mừng mức lương mới của chị.

Lại một tràng pháo tay ròn rã, khi mắt Natalie sáng rực, điều ấy đồng nghĩa với với tài năng của chị và toàn ê kíp thiết kế được ông chủ khẳng định. Điều ấy cũng đồng nghĩa với việc từ này chị không còn lo lắng gì cho tương lai những đứa con, với người chồng thương tật tâm hồn từ cuộc chiến tranh Việt Nam và...

- Nhân tiện. Natalie! Chị nghĩ sao khi công trình Cội Nguồn được gắn bằng vàng với tên chủ nhiệm thiết kế công trình Natalie Barry Moore?

Natalie há hốc nhìn Dương rồi thả phịch người xuống lấm bảm:

- Tôi có mơ không thưa, ông Lê?

Quách lão tiên sinh lim dim mắt, thông thả nói:

- Hay đấy ông Lê! Rồi đây Huyền Bí Đông Phương quy tụ toàn những ngôi sao trong ngành mỹ nghệ thủ công, thiết kế địa ốc và...

- Natalie đã đến lúc trả được mỗi hận cũ rồi - Uy dấm bộp tay xuống bàn nhìn qua Dương - Anh yên tâm đi, cứ giao cho tôi.

Dương gãi đầu không nói thêm lời nào cả, chỉ nheo mắt một cái với Natalie kiêu thâm tình rồi rời ghế ngay khi mắt Natalie ướm dấm. Anh nói nhanh:

- Kết thúc ở đây thưa quý ông, quý bà. Hẹn gặp lại.

Tất cả đều bắt tay rồi ôm chầm Natalie chúc mừng chị và rời đi mau chóng. Khi chị sức tỉnh nhìn qua Dương đã biến mất. Chị đâm bổ ra ngoài, tuôn vào thang máy và bắt gặp anh sau cuộc chạy maratong tại nhà để xe.

- Dương!

Chưa một ai, kể từ khi anh bước vào thế giới kinh doanh, dám gọi thẳng tên anh. Chẳng phải anh quá kiêu kỳ, khắc nghiệt, mà do tính lạnh lùng ít nói của anh. Như một nghịch lý, Dương thành công và thành đạt bằng cá tính này, ngay đối với khách hàng khó tính nhất, anh vẫn không thuyết phục bằng lời nói, chỉ bằng hành động và hình ảnh dẫn chứng rất độc đáo của ê kíp cùng làm việc.

Anh ngoảnh lại và hoàn toàn bất ngờ khi Natalie ôm chầm lấy anh, gục đầu vào vai anh. Rất lâu, chị ngẩng lên và nói nhỏ:

- Mới đó mà đã mười năm rồi, Dương nhỉ! Chị đã chờ đợi đến ngày này với lòng tin mãnh liệt vào câu em nói. Chị hãy về với tôi, món nợ này chúng ta sẽ đòi lại đủ vốn lẫn lời. Và em đã giữ đúng lời hứa.

Dương cười khẽ, đủ lọt vào tai Natalie:

- Tại sao lúc ấy tôi thuyết phục được chị nhỉ? Chị tuy bị sụp đổ nhưng là ngôi sao sáng của ngành thiết kế địa ốc Mỹ, còn tôi chỉ là tay mơ kiếm tiền bặt trung nhờ gặp thời.

- Không, ngay lúc ấy chị rất sáng suốt khi thấy ánh mắt em.

- Này, thôi đi - Dương đẩy Natalie rời anh - Trò mềm yếu này, ta diễn một lần là đủ. Chị gạt nước mắt trông chẳng đẹp chút nào.

- Thế cử chỉ nào của tôi đẹp nhất? - Natalie bật cười.
- Vươn vai thẳng người, ngẩng cao đầu bước đi trong bộ trang phục của công ty ta, chị rất đẹp đến mức tỏa sáng.

Natalie chắp hai tay trước ngực, ngửa mặt kêu lên:

- Ôi chúa! Tôi vừa được nghe lời nịnh đầm đắt giá nhất của người đàn ông hấp dẫn nước Mỹ.

Dương đã chui vào xe, đóng sập cửa, nhếch môi cười, phóng xe như lăn chớp biến mất. Bà chị hoang phí hai mươi lăm phút rồi đấy! Còn tôi không thể hoang phí dù chỉ một giây, tôi phải sống và làm việc cho hơn hai ngàn con người.

oOo

Hợp đồng thứ 20, mang tên Cội Nguồn của công ty Eastern Mystery được ký sơ bộ tại Washington, ngay vào ngày hôm sau Ký chính thức một tuần sau đó tại New York với mức giá 7 triệu USD. Ngay khi buổi chiều đã giữa hai bên kết thúc, giám đốc Eastern Mystery ra sân bay Kennedy bay về Việt Nam. Tiễn anh vẫn là Uy và cô gái lái xe, trước lúc vào phòng chờ, anh quay sang nói với cô gái, giọng lạnh tanh:

- Chú muốn thấy tấm bằng tốt nghiệp của con vào cuối học kỳ.
- Dạ, con biết rồi chú Ba - Cô ngẩng lên - Còn chuyện... bà ấy...
- Để luật sư lo, chú đi đây.

Anh khuất sau mấy lớp cửa kính cách ly. Cô gái thở phào, ôm ngực. Uy nhếch mép cười, rùn vai hỏi:

- Em sợ anh ta đến vậy à?

Cô gật đầu đáp:

- Em sợ và thương kể từ ngày ấy...

Uy choàng tay cô gái bước đi về chỗ để xe.

- Em luôn nói đến ngày ấy, ngày ấy có phải rất...

- Anh đừng hỏi, anh biết em không thể nói mà...

- Tại sao?

- Chú Ba không muốn...

- Còn em? Chẳng lẽ không thể nói với anh?

- Tất cả đều có thể trút cho anh, trừ điều chú Ba không thích.

Uy lắc đầu chào thua. Ở trong xe, họ quần lầy nhau, hôn nhau đắm đuối. Uy chợt nói:

- Về nhà anh đi Khả Tú.

- Không được.

- Tại sao? - Uy bực quá, cho xe lao đi - Em đã hai mươi hai tuổi, đang sống ở nước Mỹ tự do. Anh và em yêu nhau.

- Nhưng em chỉ có quyền lấy chồng một lần, không thể nào không suy tính cẩn thận.

Suốt hai năm yêu nhau, đây là lần đầu tiên Khả Tú đề cập tới hôn nhân dù Uy đã sẵn sàng từ lâu và lời nói này khiến Uy không hiểu nổi. Anh thẳng gấp, quay sang hỏi:

- Nghĩa là sao? Nghĩa là em đang chọn lựa giữa anh với một người khác? Nghĩa là em thích kết hôn nhiều lần.

Khả Tú lắc đầu, đáp:

- Em không có ai ngoài anh cả, và em không muốn kết hôn nhiều lần. Thế nhưng chuyện tình cảm về sau ai mà biết được, nên em muốn xem kỹ lòng mình có thể cùng anh chung sống suốt đời. Chú Ba nói như đinh đóng cột.

Uy khùng lên chụp tay cô bóp mạnh:

- Sao cứ dính Triều Dương vào đây?

Khả Tú nhìn thẳng Uy, tròn mắt nói:

- Vì chú Ba từng nói, chỉ cần em trao cho chú rể một lần duy nhất. Nếu sau đó, chồng bỏ em, hoặc em bỏ anh ta, thì chú Ba sẽ không để người đó sống yên thân. Mà anh biết tính chú Ba rồi đó.

Uy thừ ra gật đầu. Mười năm làm với Dương, anh khá hiểu rõ con người này, khi Dương muốn làm gì, không tiếc bạc tiền, và lại rất tinh vi, đến anh cũng chào thua dù nổi danh, Uy nhìn Khả Tú, nói từ tốn:

- Vậy anh lo gì, anh muốn có em suốt đời.

- Nhưng em phải nhìn lại mình và chỉ lấy anh khi nào thấy anh yêu em hơn chính bản thân mình. - Cô thở hắt ra, nói tiếp với vẻ buồn. - Em không muốn chết với bất cứ ý nghĩa nào dưới tay chú Ba, người em thương kính nhất.

Uy lắc đầu ngán ngẩm. Có đúng vậy không?

-oOo-

Anh đẩy bìa hồ sơ về cho Kiên, nói:

- Bảy trăm ngàn một tháng, cho hai giờ làm việc vào buổi sáng, có quá hậu hĩ không với một lao công quét dọn?

- Thưa giám đốc, cô ấy làm rất tốt, mức lương xứng đáng.

Anh nhìn Kiên, vẻ thú vị:

- Cụ thể xem?

- Cô ấy ở gần nhà ngoại tôi. Chính bà giới thiệu đến. Ngoại tôi nói, cô ta giỏi lắm, lại không tham gian. Với 700

ngàn một tháng, mà ta hoàn toàn yên tâm không sợ mất đồ, không sợ tình trạng bảo mật rò rỉ, thì không đắt.

- Anh xét kỹ rồi à?

- Dạ, cố làm mười ngày rồi. Tôi cho người dò xét, nhưng cô ta không hề hé môi ở chỗ làm.

- Thế thì tốt. - Dương vươn vai đứng lên, nắm tay áo rộng không của Kiên, nói. - Kiểm cà phê đi Kiên, tôi oải quá trời, mới mười ngày mà chứng ấy tác phẩm dự thi rồi.

- Giám đốc ngồi suốt 17 tiếng đồng hồ trên máy bay rồi, ngồi cả đêm với đồng tác phẩm làm gì không oải. Ta xuống xưởng đi, cô ấy pha cà phê ngon lắm.

- Cô nào? Ngọc à? - Dương lắc đầu nguầy nguậy.

- Không, cô quét dọn ấy, năm giờ sáng là cô tới rồi.

Đột nhiên Dương cười khẩy:

- Ra cậu cộng cả công pha cà phê vào tiền lương.

Kiên cười ngượng nghịu, nhưng không phân bua. Cả hai đi xuống phân xưởng. Xuyên qua khoảng sân rộng lờ mờ sáng, họ qua xưởng vẽ, chợt nghe tiếng hát trong veo lọt vào tai: "Miệng của bé thật xinh xinh, trong giống như hoa hồng trong ánh bình minh. Làm cho bé thêm thẹn thùng.... Nè, chạy sau mấy hàng cây xanh. Ôi, má ơi, kìa con làm duyên chó đâu khóc nè.... "

- Má ơi! Làm duyên là sao hả má?

Kiên thộn mặt nhìn Dương, anh nhíu mày, đẩy cửa bước nhanh vào căn xưởng sáng trưng ánh đèn, suýt va luôn vào cô gái đang cúi húi cho rác vào giỏ.

- Ối! - Cô gái thả giỏ rác nhảy vội, ngẩng phắt lên, vẻ bối rối lo sợ thoáng trên nét mặt khi thấy Kiên và người đàn ông có mặt lạnh lùng, Kiên nghiêm mặt:

- Sao Mai! Tôi nghe tiếng trẻ con trong này?

- Dạ là....

- Không phải trẻ con, cháu là bé Thảo Nguyễn mà.

Một con bé độ bốn, năm tuổi ló mái đầu xinh xắn với hai bím tóc đu đưa từ bức phác thảo to đùng của Dương. Bé hiện ra với chiếc áo đầm dây xanh trắng, chân mang sandales, ngược đôi mắt đen láy to tròn nhìn Dương miệng véo von:

- Thảo Nguyễn chưa thấy bác hồi nào. Chỉ thấy chú Kiên thôi.

Kiên nghếch mặt ra, trong khi Dương nhớ ra ngay hai mẹ con, bỗng anh bật cười, ngồi xuống, ngắm con bé một cách thú vị, trong khi cả mẹ nó và Kiên đều xanh mặt. Rồi Dương nắm tay con bé, đứng lên nói như không có chuyện gì xảy ra.

- Nào, giờ thì bé Thảo Nguyễn thấy bác rồi, có thích lên nhà bác chơi không?

Con bé nhìn qua mẹ:

- Má ơi! Bác ấy có là người tốt không? Con đi chơi với bác một lúc được không?

Sao Mai lúng túng, ấp a ấp úng:

- À... được... sợ nó... phá... phách... thôi. Mà không....

Con bé tròn xoe nhìn mẹ, Kiên lật đật nói:

- Cô dọn xong xưởng vẽ rồi à? Vậy pha dùm hai phin cà phê đen mang lên lầu ba, phòng đầu tiên, vậy nhé!

Dương xốc bé Thảo Nguyễn lên tay đi về lại văn phòng. Con bé rất dạn dĩ, sờ cả hai tay lên mặt anh, tròn xoe mắt, hít hít mũi rồi buông ra một câu ngộ nghĩnh:

- Bác thơm quá hén! Má cũng thơm mà không giống bác.

Dương không nhịn được phá lên cười giòn giã, tiếng cười anh khiến Kiên đang rối ruột đi phía sau bỗng ngẩn ngơ. Chưa bao giờ người ở công ty thấy xếp cười, đừng nói gì cười kiểu thả giàn này. Dù gì cũng hú hồn. Mà cô Sao Mai này đoảng thật, ai lại đem con nhỏ vào chỗ làm lúc năm giờ sáng chớ.

Dương quay lại nói với Kiên:

- Cậu xem con bé này thính thật, tôi lên máy bay phải xúc nước hoa khử mồ hôi, mà đã hơn ba mươi tiếng sao nó vẫn nghe ra?

- Má thường nói Thảo Nguyễn thính như con chó ấy.

Vượt tầng hai lên văn phòng công ty, họ lên tầng ba cũng là chỗ ở của Dương, với hai phòng và một sân thượng. Hai phòng phía sau của Kiên và đội bảo vệ và một nhà kho để tranh vẽ của Dương, các tác phẩm điêu khắc của nghệ nhân trong công ty.

Đặt con bé vào chiếc ghế sofa gỗ lót nệm mây, Dương đi thẳng qua chỗ nhà bếp rồi trở ra với hộp sữa tươi và chiếc ly giấy.

- Thảo Nguyễn! Cháu thích uống có đường không?

Con bé nói chảnh chọe:

- Khi nào má cho phép Thảo Nguyễn mới được uống. Bây giờ nhiều người gây mê bắt cóc trẻ con lắm.

Nghĩ một tẹo, nó nói tiếp:

- Thảo Nguyễn thích uống ngọt cơ.

Dương ngồi xuống bên nó, nhìn Kiên hỏi:

- Sao cậu để cô ta đem trẻ con vào xưởng vậy? Mà là lúc năm giờ sáng?

Kiên chưa kịp nói, con bé lại líu lo:

- Thảo Nguyễn được cho phép nói đi. - Nó đưa thẳng tay lên vẽ trịnh trọng.

Cách nói của nó khiến Dương bật cười. Con bé ngộ nghĩnh thật, chắc mẹ nó tốn công dạy dỗ đấy. Anh gật đầu:

- Cháu nói đi! Tại sao giờ này không lo ngủ mà đòi theo mẹ?

- Vì má nói có rất nhiều ảnh to và đẹp. Hôm qua Thảo Nguyễn ngủ sớm ngay, để hôm nay dậy sớm đi xem ảnh to với má. - Nó quơ tay mặt ngời lên vẻ thích thú. - Ôi đúng là đẹp, Thảo Nguyễn thích mê, nhưng má nói chỗ này không được vẽ, phải ra công viên cơ.

Có tiếng gõ cửa, Kiên nói:

- Vào đi!

Sao Mai đi vào với khay nhỏ trên tay, có hai phin cà phê, ô thủy tinh đựng những viên đá tròn và hộp đường viên Cuba.

Cô đặt xuống bàn, đưa mắt nhìn con. Thảo Nguyễn định leo xuống, Dương giữ nói lại:

- Cô làm xong hãy lên đón nó. À này, cô cho phép nó uống sữa đi.

Sao Mai thấy cái gật đầu nhẹ của Kiên vội dặn con:

- Từ nay bác ấy là bạn tốt của con đó, nhưng con phải ngoan, không được làm phiền bác nhé.

Cô lật đặt đi ra sau cái cúi chào. Kiên hí hoáy bên khay cà phê, còn Dương cho sữa vào ly, bỏ đường, đánh tan rồi đưa cho Thảo Nguyễn. Con bé đưa hai tay cầm chắc chiếc ly, đàng hoàng hỏi Dương nó được phép uống chưa, anh gật đầu, nó mới đưa lên uống, và uống một hơi hết sạch.

Dương nhắm nháp cà phê thấy ngon thật.

Bất giác nhớ gương mặt Sao Mai đầy bối rối và nhớ cuộc chuyện trò giữa hai mẹ con, anh nghe được hôm trước ở cổng siêu thị. Kiên lấy khăn giấy lau miệng cho Thảo Nguyên rồi nói với Dương:

- Đến qua hè con bé vào bán trú mẫu giáo, chắc cô ấy rảnh tay hơn. Nghĩ cũng tội, mới hai bốn tuổi đã một mình nuôi con.

Thảo Nguyên nhìn Kiên vẻ ấm ức, nó muốn nói gì đó nhưng rồi không nói, bậm môi nhìn Dương rồi phóc luôn vào lòng anh ngồi.

- Bác ơi! Mình ra công viên vẽ ảnh nhé.

- Vẽ tranh chứ - Dương nói sửa cho nó rồi tiếp - Cháu thích vẽ à?

Con bé gật đầu, mắt đau đáu nhìn Dương, anh bế nó vào luôn bên trong và trở ra với đầy đủ bút màu, giấy vẽ. Đặt nó xuống sàn nhà, anh đưa tất cả cho nó và nói:

- Vậy Thảo Nguyên vẽ cho bác xem nào?

Con bé xoài ra bàn, trải giấy, chụp bút quậy tung. Dương ngồi ngửa đầu ra ghế, lim dim rồi mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào anh không rõ. Khi Dương mở mắt ra, nắng đã chói chang xuyên rèm, anh nhìn quanh thấy vắng vẻ và sạch bóng như được ai lau dọn, kẹp dưới kính bàn là "bức tranh" quá khủng khiếp của Thảo Nguyên và mẫu giấy nhỏ với dòng chữ chân phương: "Cảm ơn ông và xin lỗi ông. Mẹ Thảo Nguyên".

Dương cầm bức tranh ngắm nghía, không ghìm nổi nụ cười. Rõ rồi, nó vẫn muốn mẹ nó mua một "ông ba" tốt. Ông ba này to lớn với mái tóc như tổ quạ và gương mặt cười. Ông ba bế nó trên tay và ôm má nó.

Dương đặt bức tranh xuống, đi qua phòng bếp tới nhà vệ sinh. Anh ngạc nhiên thấy sạch bóng tất tậ với mùi hương cỏ thiên nhiên, dễ chịu. Làm sao với ngần ấy công việc, cô ta chỉ làm trong hai giờ nhỉ? Ngẫm nghĩ, Dương hiểu rằng Sao Mai cố gắng làm vì mong anh không đuổi việc. "Mình chưa kịp cho cô ta một trận."

Dương vào nhà tắm, trở ra y phục chỉnh tề. Anh sấy khô tóc xong thì Kiên từ văn phòng gọi lên báo có khách. Dương bực, gắt:

- Cậu không thể làm việc với khách à?
- Dạ, là ông giám đốc ngân hàng.
- Được tôi xuống ngay.

Đôi mày Dương nhăn nhú suốt lúc đi, trở lại bình thản thi bước vào phòng làm việc. Với khách này, Dương tỏ ra lịch duyệt, trang trọng. Ông ta luôn tạo điều kiện thuận lợi cho anh, còn anh là khách hàng lớn, uy tín. Đôi lần khách khí cả buổi, ông giám đốc ngân hàng mới vào đề.

- Nghe anh vừa cho thôi việc...
- Luật sư Lữ chỉ làm hợp đồng với chúng tôi trên phương diện pháp luật kinh doanh. Hiện tại ông ấy rất bận nên tôi định nhờ người khác.
- Anh biết luật sư Vĩnh Cát không?
- Ông ấy rất nổi tiếng, ai mà không biết. Ông ta chẳng thềm để tâm tới công ty tư nhân nhỏ bé như chỗ tôi.
- Con gái ông ta Hồ Vĩnh Hoa, anh biết không?
- Cô ấy vừa thắng vụ kiện sâm giả ở tòa án Quảng Đông cho công ty dược Bình Đông. Báo chí ca ngất trời.
- Hôm chiều đăi cuối năm cô ta có chào anh đấy. Hôm rồi gặp lại, thấy cô ta thích về ngành mỹ nghệ xuất nhập

khẩu. Cô này có tài lại ngạo cốt băng tâm, việc gì không thích dù bao nhiêu tiền vẫn không nhận. Nếu anh lưu tâm, tôi sẽ giới thiệu.

- Rất cảm ơn nhã ý của ông Trần, để tôi xem có khả năng không đã. Tôi sẽ gọi lại cho ông.

Bàn dăm ba chuyện, ông giám đốc ngân hàng ra về. Dương đích thân tiễn ra tận xe. Lên xe rồi, ông giám đốc thổ lộ:

- Luật sư Hồ Vĩnh Cát thân thế lớn lắm, quốc nội, quốc ngoại đều có tên tuổi. Anh có con gái ông ta giúp, sẽ được nhiều lợi ích.

- Vâng, tôi hiểu - Dương trả lời dứt khoát khiến ông giám đốc rất yên tâm. Nhưng rồi hỏi ngang - Thế vì lý do gì ông.... mặt mà với cô ấy?

Ông giám đốc ngân hàng hờ hờ khoe:

- Chẳng là con dâu tôi đấy, chúng nó vừa đính hôn tuần rồi.

Dương gật đầu lia lịa. Đợi chiếc Nissan cẩu cạnh xa dần mới lững thững về văn phòng nói với Kiên:

- Cậu chuẩn bị cuộc gặp mặt với luật sư Hồ Vĩnh Hoa trong tuần này. Cậu sẽ đi với tôi.

- Rõ rồi! - Kiên ngần ngừ rồi nói - Cô ấy sẽ không đem con vào xưởng nữa đâu ạ.

Lạnh nhạt, Dương nói:

- Chuyện này tôi tự nói với cô ta.

Thấy Kiên im lặng đi ra cửa, Dương nói theo:

- Thế cô ta dọn nhà cho tôi là anh bảo phải không?

Kiên ngần ngừ rồi quay trở lại, nói:

- Không phải, khi còn thời gian cô ấy luôn tìm việc để làm.

- Tôi không hiểu - Dương buột miệng.

Kiên giải thích:

- Thường thì cô ấy xong việc lau dọn trước thời gian, nhưng đúng bảy giờ mới đi làm chỗ khác, nên thấy nơi nào chưa sạch sẽ, cố nhiệt tình dọn dùm.

- Hợp đồng...

- Dọn dẹp lau chùi xưởng vẽ, hai xưởng khắc và nhà vệ sinh. Các phòng khác nhân viên tự lau dọn lấy vì điều kiện bảo mật giám đốc đề ra.

Thấy Dương làm thinh vẻ không chú tâm nữa, Kiên đi ra, chắc mắt trong bụng ông giám đốc lạnh lùng sẽ đuổi việc cô lao công vào ngày mai. Kiên rầu rĩ.

CHƯƠNG 3 -

on Dawson, gọi giật ngược Sao Mai dù cô đã bước vào thang máy, rồi đâm bổ theo cô. Thang máy khá đông người nhưng anh ta vẫn oang oang nói với cô bằng thứ tiếng Việt tôi không thể tả.

- Tôi với cô nhận cái hợp đồng quảng cáo áo cưới ở ảnh viện Thiên Thai nhé? Rất... đẹp mắt.

- Xin lỗi Ron. Tôi đã nhận hợp đồng Cây Bèo rồi.

- Cây Bèo có gì mỹ thuật đâu. Lại là hợp đồng ít tiền.

Ron cắn nhả theo cô về tận phòng làm việc.

Sao Mai vẫn lắc đầu. Chẳng phải cô không thích làm việc chung với Ron, anh ta vẫn là sinh viên ngành Đông Phương học, đang học tại đại học nhân văn, hợp đồng làm việc cho công ty quảng cáo để kiếm tiền. Anh ta rất sôi nổi, nhiệt tình, năng động với bất cứ công việc nào đẻ ra tiền. Còn cô chỉ làm hợp đồng nào mình thích, hoặc ngắn ngày và tuyệt đối không đi xa. Đó là yêu cầu khi được nhận việc với lý do con nhỏ. May mà công ty quảng cáo này mới thành lập nên dễ dàng chấp nhận và cô làm việc nửa tháng rồi.

Mặc Ron đứng tiu nghỉu, Sao Mai nhắc điện thoại gọi lên phòng giám đốc:

- Dạ tôi đã hoàn thành phần thiết kế mỹ thuật, có thể trình giám đốc xem bây giờ không ạ.

-...

- Dạ vâng, tôi lên ngay.

Cô chụp vội kẹp giấy, cười lớn với Ron, rồi chạy ù. Ron bứt tóc, ngẩn ra. "Làm sao cô ấy xong nhanh vậy kìa?"

Bảo, cùng tổ thiết kế mỹ thuật bước vào, nghe Ron lẩm lẩm, vỗ bộp vào vai anh ta nói:

- Này! Cậu si con bé à?

Nói không rõ, nhưng nghe và hiểu rõ kể cả những từ tiếng lóng, Ron ngượng ngịu đáp:

- Sao Mai... dễ yêu lắm.

Bảo cười phá:

- Thế mà nói với cô ta chưa? Này, Sao Mai có đứa con gái rồi đó, không phải gái tơ đâu.

Ron trố mắt:

- Con gái? Sao Mai có chồng rồi à?

- Không có chồng, nhưng có con. Ai cấm?

Bảo rùn vai ngồi vào bàn vi tính:

- Mới 24 tuổi mà con gần năm tuổi rồi, mà có ngại làm ba ghê không?

Ron đáp không do dự:

- Không ngại, tôi thích trẻ con.

Mắt chăm chú vào màn hình vi tính, Bảo gật đầu:

- Tao phục mà đấy. Vậy tấn công đi, tao ủng hộ cho.

Ron ngập ngừng:

- Anh Bảo... không còn... thích Sao Mai à?

Vẫn thoăn thoắt tay trên phím, Bảo thản nhiên nói:

- Thích chứ, nhưng là đồng nghiệp nên không thể qua đường rồi bỏ, đành dừng lại ở quan hệ bạn bè.

- Tôi không hiểu.

Bảo dừng tay, ngẩng lên nghĩ ngợi rồi nói:

- Tao không muốn làm ba ghê. Tao là người đàn ông hoàng nên biết giới hạn dừng.

- À, tôi hiểu - Ron gật gù, hớn hờ - Này anh làm chung hợp đồng áo cưới Thiên Thai nhé!

Bảo sáng mắt. Hợp đồng này bộn tiền, ngoài lương tháng, người ký được hợp đồng có khoản tiền phần trăm hoa hồng. Bảo vượt mặt nó vì bà chủ áo cưới, ảnh viện chỉ thích mác người nước ngoài. Đúng là ngu chưa từng thấy. Nhưng Bảo vốn rõ ràng minh bạch.

- Mà có điều kiện gì không?

- Không có, hai cái đầu tốt hơn một cái mà.

Bảo vẫn nghi ngờ, xoáy mắt nhìn vào Ron.

- Không dính tới Sao Mai chứ?

Ron cười toe, quơ tay:

- Không, tôi thích tự mình chinh phục.

Tại phòng giám đốc, Sao Mai giới thiệu xong phần thiết kế mỹ thuật trên đĩa CD. Hình ảnh từng cụm hoa bèo trái màu tím dịu bát ngát trên màu xanh lá trôi chậm theo dòng nước, rồi nhanh dần, xoay tròn tuôn ra những bàn ghế, xách tay khiến bốn người ngồi xem thú vị. Người đàn bà ngồi kế Sao Mai, nhây nhây điệu thuốc trên môi, nhìn qua cô, nói:

- Này! Cô học cả nghề làm đạo diễn của tôi nữa à?

Cô đỏ mặt, ngượng nghịu đáp:

- Dạ không, em thấy các hình thiết kế hơi.... buồn, nên muốn khi trình với giám đốc nó sinh động hơn.

Người đàn bà nheo mắt nhìn cô rồi quay sang người thanh niên mặc vest nói:

- Hoàng này! Chị nghĩ tốt đấy, mai quay được rồi, từ giờ tới chiều, tổ quay phim chỉ còn lọc lại các cảnh và hội ý với các diễn viên minh họa.

Nhóm lên khỏi ghế, Hoàng nhìn Sao Mai:

- Cô làm tốt lắm, sau hợp đồng này tôi sẽ xem lại việc trả lương chính thức.

Sao Mai mừng quýnh, rồi rít:

- Cảm ơn giám đốc, cảm ơn chị Tịnh.

Cô đi như bay ra khỏi cửa, cả tổ làm phim và giám đốc nhìn theo lắc đầu, bật cười khi nghe tiếng hát cô văng vẳng: "Mẹ bảo bé hay cười, mẹ bảo bé thật xinh xinh..."

Hoàng chép miệng:

- Tôi không nghĩ cô ta là bà mẹ 24 tuổi.

Xoa bụng về no, cô bước vào trong, véo von chào người đàn ông mập ú đầu đầu cặp mắt nhìn cô, bằng vẻ hồn nhiên tươi tắn.

- Thưa ông chủ, tôi đến rồi. Hôm nay giao hàng tận đâu ạ.

Gã chủ giao cô đóng phiếu giao hàng, cô đi sâu vào căn nhà xưởng với tiếng máy chạy ầm ầm, vượt qua hàng mấy chục công nhân đứng máy, vào phòng tắm thay bộ đồ lao động trở ra. Chụp mũ lưỡi trai lên đầu, bịt khẩu trang, đeo kính râm che nắng và bụi, Sao Mai thốc lên chiếc xe ba gác chất đầy những bịch ni lông từng bao lớn với dòng chữ người nhận viết bên ngoài. Cô đạp cho máy nổ, thành thạo lái xe chạy vù ra khu chợ giao hàng.

Từng chỗ đến, cô vác từng bao hàng giao khách, đưa giấy ký nhận, luôn tươi cười nói cảm ơn, hết sạch lại chạy xe về hãng chất đầy xe chở đi.

Đúng một giờ chiều cô giao được hai xe hàng, vội về giao xe, tắm rửa, thay lại bộ đồ công sở, phóng xe đi làm. Chạy ngang nhà mẫu giáo 30.4, cô sung sướng nghĩ thầm: "Chỉ mấy tháng nữa thôi Thảo Nguyên được vào học rồi, mình từ giờ tới đó phải cố gắng kiếm thêm nhiều tiền mới được".

Phòng thiết kế chỉ còn mỗi cô, Ron cùng Bảo đi khảo sát chi tiết ở ảnh viện. Ngồi vào máy, cô rà soát mọi chi tiết hợp đồng quảng cáo Cây Bè cẩn thận, chợt có ý nghĩ: "Cây Bè qua mấy ngàn năm vô dụng, giờ bắt đầu thành loại hàng mỹ phẩm phục vụ tiêu dùng trong nội thất với giá trị cao. Sao Mai mình nhất định phải hơn loài bèo trôi nổi".

Xong việc đâu đấy, cô đứng lên tắt vi tính, đi qua phòng tiếp thị hỏi nhận việc mới, tổ trưởng tiếp thị là Nhân, một anh chàng năng nổ, thấy cô, nói liền:

- Mới mua được hai tin, một ở thẳng Pepsi muốn làm quảng cáo loại nước mới. Một ở siêu thị 3/2, là gian hàng trái cây cao cấp với dịch vụ giao tận nhà, phục vụ theo mọi yêu cầu.

- Giao hợp đồng trái cây cho Mai đi.

Nhân nhăn nhó:

- Đã ký được đâu, mới mua tin thôi mà. Giờ tôi đi chào họ đi. Cô rảnh không?

- Để Mai báo với giám đốc đã.

Cô gọi cho Hoàng, anh nghe xong nói đồng ý rồi buông máy. Là sau đó anh không tập trung được, liền đứng

lên, hé rèm cửa nhìn xuống dưới. Dăm phút sau thấy Sao Mai ngồi sau xe Nhân chạy ra cổng. Hoàng đến ngồi ở ghế salon, ngả đầu ra sau nhắm mắt.

Hoàng nhận cô vào thử việc hoàn toàn vì nụ cười của cô, Sao Mai không biết điều ấy. Cô nộp cho anh tấm bằng tốt nghiệp đại học kinh tế, ngành Marketing, học đến sáu năm mới ra trường nhưng lại ghi trong đơn xin việc rằng đã có học một năm về đồ họa mỹ thuật và rất muốn làm về thiết kế mỹ thuật quảng cáo.

Khi anh phỏng vấn, cô nở nụ cười tươi tắn trước mỗi câu trả lời, khi anh nói khó có hy vọng nhận cô vào làm, cô vẫn tươi cười nhã nhặn nói cảm ơn và xin lại hồ sơ. Thế rồi chẳng hiểu sao anh nói cho cô thử việc một tháng, còn cô để cảm ơn sự chiếu cố của anh có hứa: "Tôi sẽ làm bất cứ công việc nào của công ty nếu còn thời gian rảnh".

Nhưng ngay ngày đầu đi làm, cô lại gõ cửa phòng làm việc của anh đưa ra yêu cầu:

" Vì có con nhỏ nên mọi hợp đồng đi xa và quay ngoại cảnh dài ngày, tôi không thể làm." Cô đã làm cả công ty sửng sốt, còn cô vẫn tươi thắm nụ cười mở to mắt đợi anh trả lời. Là ai nhỉ? Chính Nhân gài cô:

- Nếu vậy, cô phải làm thêm phòng tiếp thị, ai lại ăn lương đủ mà làm chỉ một nửa?

Cô đồng ý liền:

- Được, cả thiết kế, tiếp thị.

Thế là anh không có cơ hội đuổi việc cô, và qua hơn nửa tháng, anh lại thấy mình may mắn. Hoàng nhếch môi cười khổ một mình. May mắn hay khổ đời đây? Quái quỷ cái nụ cười của con bé, tại sao nó "dại dột" ở tuổi ấy nhỉ? Hoàng ơi Hoàng! Mà mơ tưởng gì hả? Gái một con có mòn thứ gì cũng không mở được cửa vào nhà mà đâu.

Hoàng uể oải đưa tay nhắc điện thoại sau mấy hồi reo:

- Alô.

- Em đây!

- Vĩnh Hoa! - Anh nhồm lên, vui mừng nói như reo - Em rảnh rồi à?

Cô gái cười khúc khích ở đầu dây:

- Bạn thêm thì có, nhưng bây giờ đến hết ngày hôm nay không muốn làm gì.

- Mười bảy giờ anh đón em.

- Hoặc bây giờ, hoặc để dịp khác - Giọng cô vẫn ngọt ngào, kiêu hãnh, với chút giễu cợt - Bỏ thói nguyên tắc của anh khi em cần, được chứ?

- Thôi được, anh đến ngay.

Đặt máy xuống, Hoàng đi nhanh vào phòng trong, nơi anh thường nghỉ lại trưa, ở đây có đầy đủ tiện nghi. Anh tắm vội, thay bộ cánh đi chơi, ù xuống lầu, huyết sáo một đoạn nhạc vui, không hề thấy Sao Mai cắm cúi bên Nhân ở tổ tiếp thị. Hoàng lái xe rời công ty, khiến đám nhân viên nhìn theo ngạc nhiên. Anh chàng Nhân nói:

- Nhà xếp có chuyện chắc. Úa rồi!

Sao Mai cau mày:

- Sao lại nói chuyện xui xẻo vậy?

- Vì xếp chẳng bao giờ về trước nhân viên cả, trừ phi có sự cố.

Sao Mai phẩy tay:

- Anh có nói quá không? Ông muốn đi lúc nào ai cấm? Cũng có thể đi liên hệ khách hàng.

Nhân và đám nhân viên đồng loạt lắc đầu:

- Cô không biết đâu, đi liên hệ khách hàng, ông không bao giờ đi một mình.

- Kỳ dzậy? - Sao Mai bĩu môi.

- Vì ông không biết nhậu - Nhân cười khà - Cậu ấm độc tử nhà Ngô Sĩ được giáo dục rất khuôn phép. Một ngày đều có thời gian biểu từng giờ và sống lành mạnh lắm.

Sao Mai nhìn đồng hồ:

- Vậy xếp mình quá ngon lành còn gì - Cô nói với Nhân - Mai về đây, anh Nhân cứ ghé qua chỗ trái cây lần nữa xem, phải gặp trực tiếp xếp của họ mới chắc được.

- Em cùng đi chứ?

- Không, ngày mai đi quay Cây Bè.

Đúng 16h30, Sao Mai rời công ty, phóng xe ù về nhà. Cô dừng ngay nhà sách đầu đường, mua cho con hộp bút chì màu và tập hình vẽ. Tạt qua chợ nhỏ gần đó, mua thức ăn rồi cho xe đến thẳng căn nhà rộng khang trang có treo tấm bảng "Giữ trẻ".

- Thảo Nguyên! - Cô gọi lớn.

Thảo Nguyên chạy ra mừng quíu, theo sau nó là người phụ nữ trạc bốn mươi, khỏe mạnh, sạch sẽ.

- Chào cô Tư về con.

Thảo Nguyên rồi rít chào, chạy ra đưa tay để mẹ đỡ lên xe, mặt tươi hơn hẳn. Cô Tư khen:

- Hôm nay Thảo Nguyên ngủ đến ba giờ mới dậy, ăn hết chén súp không đổ tí nào. Rất ngoan đó Mai.

- Con rất ngoan, mẹ thưởng ông...

- Không được nói bậy - Sao Mai chặn ngang. Cô Tư cười phá:

- Em xấu hổ làm gì. Cả xóm ai cũng biết Thảo Nguyên thích mua một ông ba - Cô Tư lại cười, ngấm Sao Mai nói
- Em giờ tốt rồi, công ăn chuyện làm không hết, ra chôn mần ăn thiếu gì người để ý. Coi tìm một chỗ nương tựa, chớ còn trẻ quá mà.

Sao Mai đỏ rần mặt, xua tay:

- Tội em quá chị Tư. Em về đây.

Cô chạy xe đến tận cùng con hẻm, vào căn nhà bé tẹo như cái hộp diêm nhưng rất sạch sẽ gọn gàng. Một bà già từ nhà đối diện đi ra, hỏi:

- Hai mẹ con về rồi à? Sớm à nhen.

- Dạ, nhờ con đi xe máy, bà Bảy. Thảo Nguyên! Chào ngoại Bảy rồi đi tắm rửa.

Con bé líu lo với bà Bảy một lúc rồi mới vào nhà, tự tìm quần áo đi tắm. Nó tự tắm một mình, vùng vẫy trong phòng tắm để mẹ nấu cơm. Ghim bếp điện bắt cơm xong, Sao Mai làm đồ ăn, cho nồi canh lên bếp rồi vào tắm lại cho con, lát trở ra, ngồi lên bàn nhỏ kê góc nhà, đưa đồ vẽ nói:

- Con tô màu Nai con đi, ngồi yên để má dọn cơm.

Có bút là Thảo Nguyên mê mãi, Sao Mai phải rút con ra đặt vào mâm cơm. Hai mẹ con ăn xong, dọn dẹp đã sáu giờ chiều. Bấy giờ Sao Mai mới rê chân đến giường, kéo riđô, nói với con:

- Má nằm nghỉ chút còn đi làm, Thảo Nguyên ngoan nhé.

- Má có nhức mỏi không để Thảo Nguyên đấm bóp.

- Có đấy! - Cô rã rời nói, miệng vẫn cười với con, tay vịn đồng hồ để chuông 6h45. Chỉ cần nhắm mắt nghỉ ngơi nửa giờ.

Thảo Nguyên lẳng xẳng leo lên giường ngồi bên mẹ, đôi tay bé tí bóp bóp xoa xoa coi bộ rành rẽ lên chân, tay Sao Mai. Cô mỉm cười vui sướng líu ríu mắt nói:

- Con ngồi canh má ngủ đừng đi đâu nghen.
- Con biết mà. Bỏ đi, ông bắt cóc sẽ bắt má đi bán, ai nuôi con.

Bà Bảy lững thững đi ra, nhìn cảnh tượng trên lắc đầu. Tội nghiệp hai mẹ con, mới đó đã bốn năm tha phương, lạc loài tới đây.

- Ngoại Bảy! - Thảo Nguyên vẫn hì hục bóp chân mẹ, mắt tròn xoe như hai hột nhãn, nhìn bà toét miệng cười khoe
- Thảo Nguyên bóp chân cho má hết nhức mỏi.

Bà Bảy gật đầu:

- Ờ, đủ rồi, xuống đây với ngoại.

Thảo Nguyên xem ra mỗi tay lăm, được lời, mừng rỡ tuột xuống giường, đến năm lăm, bò lê dưới nền, cạnh bà Bảy, ríu ríu hát. Bà Bảy đứng đình nhai trầu, kéo khăn lau mép, chợt Thảo Nguyên ngừng hát nói:

- Ngoại Bảy ơi! Má con giờ nhiều tiền lắm nghen.
- Sao con biết?
- Má con kể gì mà làm ba, bốn chỗ, được nhiều triệu đó. Vậy mua ông ba được chưa?

Bà Bảy vuốt mép trầu, cắn nhả:

- Cái chị Sáu này tính cà rớn hồng bỏ, làm con nhỏ cứ dị ờm, còn cháu chắc lại thơ ngây.

Vuốt tay lên tóc Thảo Nguyên, bà Bảy dặn:

- Con đòi mua ba hoài, má mày buồn đa. Đừng có nghe lời bà Sáu.

- Nhưng ba oai lắm ngoại Bảy, thằng Tý sún, con Búp em đều có ba bông đi chơi bánh lăm.

- Vậy má bây hồng bông bây đi chơi hoài đó sao?

Thảo Nguyên ngẫm nghĩ rồi buồn thiu nói:

- Con cũng thích có ba hà, giống như cái bác hồi sáng, thơm phức ngen, bông con rồi cho con uống sữa hég, rồi cho con vẽ nữa, nhà đẹp ghê luôn.

Bà Bảy ngẩn ra, con bé thích có ba rõ mười mười rồi, cả xóm ai không biết? Thế nhưng chẳng phải ai cũng được nó thích làm ba. Bằng chứng, bọn nó chịu cho bông, con nít có thiên tính, ai thương nó thật lòng nó biết, bọn trai kia chỉ mê bóng sắc Sao Mai.

- Bác đó là ai?

- Con hồng biết. Bác có nhà vẽ ảnh... quên, vẽ tranh to lăm. Má quét dọn, còn bác bông con lên lầu. Rồi bác ngủ mất tiêu, má bắt con về chỗ cô Tư.

Ra vậy! Người chủ chắc hồng ngó tới con nhỏ lao công rồi, chỉ là có lòng nhân hậu với trẻ thơ. Bà Bảy ngồi thêm một chập, nghe đồng hồ reo, thấy Sao Mai lồm cồm bò dậy, đứng đĩnh nói:

- Coi rửa mặt mày cho tỉnh táo rồi đi. Chừng này bây về?

- Dạ khoảng chín giờ, nếu trễ, bà Bảy cho Thảo Nguyên ngủ dùm con, rồi đóng cửa.

- Được rồi, bây cứ đi.

Thảo Nguyên quen rồi chuyện mẹ đi làm tối, gửi nó cho bà Bảy, thâm tâm nó còn thích thú vì cứ như thần thoại vậy, nửa đêm mở mắt, bỗng dưng có má ôm nó trong lòng. Nó mè nheo:

- Nếu về sớm má mua chè thương ngen.

Tất tả thay áo quần, Sao Mai vẫn ừ với con. Như thường lệ, cô búi tóc gọn gàng, ghim chặt bằng chiếc trâm nhựa, mặc bộ bà ba lụa sáng, ra xe chạy đến trạm xá phường. Người nhà các sản phụ, thấy cô tươi cười đưa từng bịch đồ. Cô gom hết, đem vào nhà giặt, phân loại của mẹ, của bé, cho vào thau lớn thau nhỏ, xả nước, giữ chặt dơ, ngâm xà bông rồi giặt xả sạch, cho lại vào túi từng người một, đem trả.

Người nhà sản phụ thường rộng rãi, ngoài tiền giặt cố định còn cho thêm dăm ba nghìn, rồi đường, sữa, trứng, trái cây nếu sắp về nhà. Ai cũng thương mến cô ở tính cẩn thận, sạch sẽ lại hiền hậu, biết quan tâm mọi người, đặc biệt tài ru trẻ con nín khóc.

Xong đâu đó, khi trạm xá thừa người, cô bắt đầu dọn lau nhà, đến chín giờ là sạch bóng từ trong ra ngoài. Cô bác sĩ trạm trưởng đêm nay trực gọi vào thân tình hỏi:

- Thảo Nguyên nó khỏe không em?

- Dạ khỏe, sắp cho đi mẫu giáo rồi ạ - Cô cười thật tươi.

Cô bác sĩ ngậm ngùi thương cảm cầm tay Sao Mai vỗ vỗ nói:

- Thương em quá Mai ạ. Và giờ thì mừng cho em, quá mừng.

Nuốt ực cảm giác nghẹn ngào dấy lên bất chợt, Sao Mai đáp nhỏ:

- Cảm ơn chị. em được chị giúp đỡ nhiều - không muốn chìm vào nỗi đau quá khứ, cô nhìn đồng hồ nói - Em về kẻo Thảo Nguyên trông.

Cô bác sĩ gật đầu, lấy ở bàn chiếc phong bì trao cho Sao Mai, nói:

- Tiền lương nửa tháng của em đây. À này Sao Mai! Giờ em ra trường rồi, có việc làm rồi, chuyện dọn dẹp ở đây...

- Không có gì thay đổi đâu chị. Nếu chị thương em... - Cô cho tiền vào túi tư lự nói - Bây giờ còn trẻ, còn sức khỏe, em phải làm kiếm tiền để dành lo cho tương lai Thảo Nguyên.

- Chị hiểu! - Người bác sĩ ôm lấy Sao Mai, giấu xúc động tràn ra khóe mắt - Trời có mắt em à, sẽ có một ngày em sung sướng, hạnh phúc.

- Vâng, em tin chị ạ. - Cô lại mỉm cười.

Đoạn đường này về nhà xa nhất, nhưng cô lại thấy gần vì quen đi đường tắt, hơn nữa lại đi bằng xe máy. Thế nhưng khi cô về tới, Thảo Nguyên đã ngủ, còn bà Bảy đang ngồi thong thả nhai trầu trước hiên nhà. Quá quen thuộc với cảnh này, cô hỏi:

- Bà Bảy! Chú út lại chưa về sao?

- Ừ, nhưng dù nó về sớm bà cũng chưa ngủ được - Nhổ bã trầu vào ống, bà cười móm mém nói tiếp - Người già ngủ ít để suy ngẫm sự đời. Kìa, bây vô ngủ đi, làm quần quật cả ngày rồi.

- Dạ, con cảm ơn bà Bảy.

Cho xe vào nhà, khóa chặt cửa. Lúc ở trạm xá đã tắm rồi nên cô chỉ thay đồ rồi lăn vào giường, ôm con hôn tro trất, và rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Đêm ấy, cô có giấc mơ đẹp lạ lùng, cô thấy hai mẹ con đi trên thảm cỏ hoa, giữa những bức tranh lộng lẫy, theo tiếng gọi ai đó xa vời: "Hãy đến với anh, anh chờ em bao năm rồi".

Một ngày làm việc của Sao Mai kết thúc như vậy đó.

CHƯƠNG 4 -

úng 4 giờ 30 sáng, Dương thức giấc, nghĩa là anh thức sớm hơn một tiếng, theo thường lệ. Rời giường, anh bước ra sân thượng khởi động bài thể dục, tập tạ, sau đó đi bài Thái cực quyền.

Tắm rửa xong, anh uống ly sữa tươi không đường. Một thoáng ngẫm nghĩ, anh thay âu phục chỉnh tề, đi xuống xưởng vẽ. Anh nghĩ sẽ gặp Kiên ở đó, thế nhưng chỉ mỗi mình Sao Mai đang đứng trên thang nhôm lau cửa chớp hát nho nhỏ: "Bác gà trống mới gáy, ông mặt trời chưa dậy, mà trên vườn hoa em đã thấy chị bay... Bé ngoan của chị ơi, hôm nay..."

Đứng dựa tường khoanh tay, vẫn với vẻ lạnh lùng muôn thuở, Dương lặng lẽ đứng nhìn Sao Mai làm việc, có vẻ như quen với công việc lắm rồi, cô trong bộ đồ lao động vẫn nhanh nhẹn gọn gàng, đôi tay trong găng cao su vẫn linh hoạt trên từng lần gương sáng bóng.

- Sạch rồi! - Cô reo lên, ngúc ngoắc mái đầu với búi tóc to sau gáy ngăm nghía công trình mình, rồi nhanh nhẹn leo xuống thang.

- Cẩn thận đấy! - Dương buột miệng và anh khiến cô giật nảy mình suýt té. Anh bước vội tới, cô vừa kịp vịn thang đứng vững và nhìn thấy anh. Cô có vẻ bối rối lo sợ, gượng cười, lễ phép nói:

- Chào giám đốc, ông dậy... sớm...

Dương nhìn thẳng cô, nói ngắn gọn:

- Làm xong lên gặp tôi.

Anh quay đi, thoáng thấy rèm mi dài mong manh rũ xuống, chợt nhói lên cảm giác mình ác độc. Mắt anh hiện lên bờ môi cô thoáng run, hơi bĩu ra như trẻ thơ hờn dỗi, bờ môi hồng thắm không son và cánh mũi thanh tú phập phồng. Anh thấy khó thở.

Đứng ở lan can, anh lại nghe văng vẳng tiếng trẻ thơ: "Bác thơm quá héng! Má cũng thơm mà hồng giống bác". Anh nhắm mắt trong giận dữ, lo sợ mơ hồ vẫn lảng vảng ý nghĩ về một mùi hương.

- Thưa ông giám đốc - Cô nhìn anh bằng đôi mắt trong veo thơ trẻ, với chút lo lắng - Ông có làm sao không?

Ra anh đã đứng như thế hơn giờ đồng hồ, xuất thần, ngưng ngẩn. Anh liếc vội đồng hồ, lấy lại vẻ thản nhiên, lạnh nhạt nói:

- Mời cô vào đây!

Đợi cô ngồi xuống đối diện, anh hỏi:

- Chí ít, tôi phải biết về công nhân dưới quyền mình. Cô có gì muốn nói không?

Mắt cô ánh lên vẻ mừng rỡ, đáp ngay:

- Dạ, vậy là ông không đuổi tôi, dạ rất cảm ơn giám đốc. Dạ, phần lý lịch tôi có ghi rõ ràng. Dạ, tôi có hộ khẩu thành phố, có nhà, địa chỉ hẳn hoi.

- Còn những điều khác, cô không nói rõ được à?

Sao Mai ngẩn ra, nhìn ông giám đốc nghi hoặc: Điều gì nhỉ?

Ánh mắt cô khiến Dương... đỏ bừng, gắt lên:

- Sao? Mặt tôi dính lọ à? Sao cứ trở lên nhìn chăm chăm vậy?

- Dạ, tôi đang nghĩ - Cô cần môi rồi nói - Đời tư tôi không liên quan gì đến chuyện làm lao công quét dọn ạ.

Dương nhếch môi cười mà không ra cười:

- Nhưng... tôi vừa có ý định... mời cô giúp dùm... ở đây... Sao? Cô không ưng có thêm tiền à?

Đôi mắt trong veo lại ánh lên vẻ mừng rồi ngần ngại:

- Dạ tôi e không còn thời gian - Chẳng hiểu sao cô nói một hơi - Bây giờ tôi phải về cho Thảo Nguyên ăn, rồi gửi nhà trẻ, rồi đi làm...

- Vào lúc tám giờ mới là công việc chính thức của cô đúng không? Cô làm gì vậy? Ở đâu?

Có gì phải giấu nhỉ? Thoáng kiêu hãnh hiện lên mắt cô lẫn niềm xúc động vì cảm giác được quan tâm chia sẻ:

- Dạ, tôi làm ở một công ty quảng cáo tư nhân, ngành tiếp thị và thiết kế mỹ thuật.

Không định ngạc nhiên nhưng Dương đã phải ngạc nhiên, anh vụt nhớ buổi nghe hai mẹ con nói chuyện ở siêu thị, mang máng hiểu. "Từ bi giờ phải đi xin việc làm", nghĩa là cô vừa tốt nghiệp một bằng cấp nào đó. "Với một đứa bé nhỏ trên tay ư?" Anh tự hỏi nhìn cô:

- Ra cô có nghề nghiệp chính, cô học...

- Tôi học mỹ thuật mới một năm đành bỏ, về học ngành marketing ở đại học kinh tế.

Dương im lặng không hỏi gì nữa. Sao Mai liếc đồng hồ, e dè hỏi:

- Dọn dẹp ở đây vì không phải lau sàn nhà nên thường rồi việc sớm, nếu ông cần... giúp, tôi làm dùm chẳng cần công cán đâu ạ.

- Thế thì thôi vậy - Dương lạnh nhạt đứng lên - Chào cô.

Bối rối nhưng cô đành chào, chạy vội xuống lầu. "Trể rồi, con nhóc tha hồ quậy phá đây. Ôi..." Nhưng trên đoạn đường về nhà, cô không khỏi nghĩ đến gã giám đốc lạnh lùng kia. Gã làm sao thế nhỉ? Gã không đuổi cô, rõ ràng rồi. Còn muốn nhờ cô làm cho gã. Hừ! Cái nhà bằng gỗ mũi, dọn một loáng là xong, cần gì lấy thêm tiền, thế nhưng gã lại ồm ờ khó hiểu, mặt trông khó ưa...

Lúc ấy, Dương, đã xuống phòng làm việc, chỉnh tề trong bộ vest mùa hè khá trẻ trung màu khói nhạt. Kiên cũng đã xuống, sơ mi, cà vạt hoa, dáng vẻ khắc khổ nghiêm nghị, thấy anh nói liền:

- Tôi hẹn cô luật sư tám giờ tại nhà hàng Maxim, cố đồng ý.

Dương chăm chú nhìn vào màn hình vi tính, bấm chuột mở chương trình, và thản nhiên nói:

- Cậu đi một mình đi. Nếu cô ta thỏa thuận, cậu toàn quyền ký hợp đồng.

Kiên bối rối vờ vờ mãi cái tay áo rộng. Dương thở hắt, gắt:

- Kiên! Phải tự tin lên, cậu tài giỏi, thông minh, mất một cánh tay có là gì? Biết bao nhiêu người mất nhiều hơn thế, vẫn tàn mà không phế.

Kiên nhìn xuống, lòng chua chát nghĩ: "Anh nói thế vì anh vẹn toàn, anh thử là tôi, đang nguyên lành bỗng mất một cánh tay xem".

- Hay vì tôi khiến cậu thấy mình bị che khuất? - Dương vụt hỏi.

Kiên giật mình:

- Sao giám đốc hỏi vậy?

- Vì tôi sắp ra Trung, tôi muốn nhân cơ hội này để anh lèo lái công ty, chúng tôi bản lĩnh, khả năng cho mọi người thấy.

- Anh lại đi? - Kiên lo lắng.

- Phải ngày mai tôi đi, chẳng biết khi nào về, có gì anh tự giải quyết và liên lạc.

Dương nhấn chuông, Ngọc yếu điệu, thướt tha trong bộ áo dài màu ngọc bước vào, ngọt ngào nói:

- May mà em tới sớm, có gì không anh?

Hất gương mặt và ánh mắt lạnh như băng, Dương cọc lốc:

- Đặt vé máy bay Đà Nẵng sáng mai bảy giờ.

- Dạ, một hay...

- Một vé. Cảm ơn cô.

Đồng nghĩa với "Mời cô ra ngoài cho", Kiên thoáng nghĩ và biết tới giờ phải đi. Rồi cái cô Hồ Vĩnh Hoa này, nếu đồng ý làm việc, sẽ phải tức điên lên vì sự lạnh lùng đến khó ưa của xếp.

- Xếp, tôi đi nghe.

- Bảo ông Toại đưa đi. Hôm nay tôi không ra ngoài.

Đúng vậy, ký xong mọi giấy tờ, Dương đi qua xưởng vẽ, dặn thư ký ghi hết mọi cuộc điện, đợi Kiên về giao anh giải quyết.

Ở xưởng vẽ, ngoài phòng đồ họa, hàng loạt nhân viên căng mắt nhìn màn hình, đông đảo và yên tĩnh lạ kỳ, thì phòng vẽ riêng của Dương chỉ một phong vẽ trống trơn ở giá. Tầm phác thảo đồ sộ đã được hạ xuống, xếp nhỏ cho vào túi ni lông, nhưng chiếm cả góc phòng.

Chẳng buồn thay quần áo, Dương ngồi trước giá, nhìn sững vào màu trắng của nền vải, khá lâu mở hộp sơn, hòa màu trên nắp sơn loang lổ, nhấc cọ vung tay...

Khi Dương vẽ, thời gian không còn tồn tại trong anh, cả đói khát, cả ánh sáng lẫn bóng tối... Anh dừng tay khi đôi mắt bị lóa bởi ánh điện bật bất thần. Kiên nhăn nhó gắt:

- Anh lạ thật, tối đen còn vẽ.

Dương ném cọ, kéo tấm vải phủ lên giá vẽ, rã rời nói:

- Xuyên qua đêm tối là ánh sáng.

Anh nhìn lại mình, sơn màu loang lổ trên bộ vest, bất giác nói khi Kiên tiến lại gần:

- Cậu gọi thứ gì ăn dùm tôi sau một giờ nữa.

- Được rồi, anh đi tắm đi.

Dương bước đi rồi ngoảnh lại hỏi:

- Xong rồi chứ?

Kiên gật đầu, mặt tươi lên, Dương nheo mắt nói khi rời đi:

- Thấy tự tin chưa? Hồ Vĩnh Hoa mà không từ chối là thẳng đậm rồi. Cô ta... ha ha... nghe đồn ngoài tài danh còn rất đẹp.

Đợi Dương đi khuất, Kiên đến giá vẽ định giở lên xem Dương vẽ gì nhưng rồi rụt lại. Dù chỉ bức tranh nhưng nó thuộc về chốn riêng tư trong tâm hồn Dương, chắc rằng quan trọng, vì Dương đắm chìm trong nó suốt một ngày, bỏ bê mọi công việc.

Nhưng nhìn Dương thì không có gì khác lạ cả, họ ăn tối với nhau, Dương bàn mọi việc với Kiên đâu ra đấy, kể cả chuyện chuyển tàu Bạch Dương về sẽ chở gì. Sau đó nói tạm biệt Kiên, bảo anh sáng mai không cần tiễn.

Kiên về rồi, Dương xuống dưới garage lấy xe chạy tà tà quanh thành phố, nhác thấy một vóc dáng quen quen lúi húi bên chiếc xe bên cạnh góc đường. Dương lướt xe qua, liếc vào gương chiếu hậu và rồi bực tức tới bùng binh vòng xe lại, mở mạnh cửa bước xuống.

Người kia giật mình ngược lên, ngẩn ra khi thấy anh, vội chào nói:

- Giám đốc ạ! - Chính là Sao Mai đang trên đường đi làm.
- Cô đang làm gì vậy?
- Dạ, bỗng dưng... nó tắt máy.

Dương nhún vai:

- Thế cô biết sửa à?
- Dạ không... - Cô lúng túng - Chắc tại... bugi dơ... tôi định chùi.
- Được chưa? - Anh hỏi như giễu cợt.

Mặt cô nóng lên, lắc đầu:

- Dạ, chưa được.
- Vậy còn không biết tới chỗ sửa xe?
- Dạ... dạ...

Thấy cô cứ ngẩn ra, Dương lạnh lùng hỏi:

- Cô định đứng tới nửa đêm bỏ con bé một mình ở nhà sao?
- Dạ không - Cô hấp tấp ngồi xuống cho bọc đồ nghề vào xe rồi dắt đi. Dương giằng lấy, nhìn quanh rồi dắt vòng qua bùng binh tới tận bên kia đường mới giao xe cho cô, nói:

- Đi thẳng tới chỗ sửa, tôi lấy xe đến ngay.

Cô tới nơi, Dương cũng vừa tới. Người thợ sửa xe rồi nói:

- Lâu đấy, bầu xăng còn dơ quá phải xúc thôi, hư mấy cái nữa...

Cô bồn chồn nhìn đồng hồ, nhìn ra đường quanh quẩn.

- Cô muốn về thì tôi đưa về, bảo họ mai giao xe tận nhà.

- Dạ không, tôi tới lấy ngay tối nay được mà - Cô dáo dác tìm một chiếc xe ôm - Vì khi về cũng qua đường này.

Nhìn lại thấy mắt Dương thật soi mói, khó chịu, cô buột miệng:

- Tôi phải đi làm, trễ nửa giờ rồi.

Cô nín bật, vẫy tay, lao ra đường và... bị giữ cứng bởi bàn tay cứng như thép của Dương. Chiếc xe ôm đang rà tới lại chạy đi, Dương nói không hờ môi:

- Lên xe đi!

Anh gần như lôi tuột cô vào xe,, đóng sập cửa, nổ máy, gắt:

- Đi đến đâu?

Cô ngỡ ngàng với chút tức giận rồi lại bối rối:

- Đến... trạm xá... X...

Chiếc xe lao đi như lăn chớp, anh nhìn chằm cô qua gương chiếu hậu, hỏi:

- Cô làm gì ở trạm xá đó vậy? Trạm xá này của huyện Dĩ An tỉnh Bình Dương đúng không?

Cô cắn môi gật đầu:

- Vâng, hơi xa, nhưng... lương bổng khá, chỉ cần chịu khó một chút.

Giọng Dương lạ lùng:

- Cô cần tiền lắm à? Làm đến hai nơi vẫn không đủ sống?

Cô im lặng một chút rồi đáp nhỏ:

- Con tôi sắp đi học, tóm lại là tôi cần tích lũy phòng xa, giờ còn sức, tôi cố gắng làm ông ạ.

- Thế... con bé bỏ cho ai?

- Gửi cho bà Bảy, bà ngoại anh Kiên, bà thương nó lắm.

Dương buông thõng. Ra thế! Rồi nhấn ga. Chiếc xe lại lao đi, chỉ phút chốc đã đến nơi. Đó là một trạm xá bề thế có cả khoảng sân gạch rộng, rực ánh đèn, nhiều tiếng cười nói, lẫn tiếng khóc trẻ sơ sinh. Dương mở cửa xe, Sao Mai bước xuống, cúi chào nói:

- Cám ơn giám đốc - Rồi lật đật chạy vào trong.

Dương quay đầu xe ra tới cổng, vụt lùi lại, tắt máy, bước xuống.

Đi tới cửa sổ ghé mắt nhìn vào, Sao Mai đang đón từng bọc đồ dơ, lớn có, nhỏ có, ném vào xe đẩy, mặt tươi cười, miệng chào hỏi không ngớt. Dương thấy khó thở, anh đưa tay mở nút cổ áo, nhưng áo anh đã mở phanh hai cúc, anh xoa tay lên cổ, lùi bước ra ngoài. anh lên xe, ngồi ngả đầu ra thành ghế... Chờ đợi mà không hiểu vì sao chờ đợi...

Sân trạm xá thưa dần xe, rồi chẳng còn chiếc nào. Tiếng nói cười cũng im bật chỉ nghe tiếng trẻ sơ sinh khóc nhỏ xíu. Bóng dáng Sao Mai lúi húi bên dãy hành lang trạm xá, cô đang lau nhà. Cuối cùng cô cũng trở ra, mắt lại nhìn dáo dác tìm xe ôm. Dương ngồi nhìn cô đến mấy phút, đợi cô vẫy được xe ôm mới bước xuống, nói cộc lốc:

- Lên xe đi!

Lần này thì cô hoảng thật sự khi thấy ông giám đốc lù lù, cứ ngẩn ra, tròn xoe mắt, môi hé mở, một lúc mới thốt

được nên lời:

- Ông... giám đốc chờ tôi làm gì? Ôi!

- Tôi vừa đi ngang, sức nhớ cô ở đây nên ghé thử. Mời cô nhanh dùm.

Nhìn gương mặt ông giám đốc lạnh như tiền, kín bưng, Sao Mai đâm ớn. Cô leo lên xe, bồi rối vặn vẹo đôi tay, thỉnh thoảng liếc trộm ông, bụng vái trời cho mau đến chỗ sửa xe.

Ông giám đốc cảm như thóc khiến cô thấy khó chịu tìm lời nói:

- Thật... cảm ơn ông quá! Không ngờ xe mới mua lại hư, tôi sẽ sửa cho tốt mới được.

Dương im lìm, cô lại nói:

- Thật ra, thời gian rảnh ngồi đây chẳng làm gì phí lắm. Làm ở đây khoảng hai giờ một ngày, tháng cũng được đến 600 ngàn.

Tốc độ xe chậm lại, cô không biết, cứ huyên thuyên nói:

- Ăn ở có chỗ, có nơi rồi, nhưng tôi phải lo cho tương lai và sức khỏe của Thảo Nguyên, rui nó đau ốm? Thời bây giờ môi trường ô nhiễm, bệnh lại đủ thứ, tôi lo lắm. Rồi cho nó học đại học, rồi đi du học... Trời! Tôi xem thấy thứ nào cũng tốn.

Chiếc xe dừng lại. Dương nhìn cô kỳ lạ:

- Ra thế! Cô không nghĩ tái hôn để...

- Tôi không lấy chồng đâu - Cô cướp lời anh, mặt nóng bừng - Tôi không thể để Thảo Nguyên thiếu tình thương của tôi.

- Thương chồng và thương con khác nhau đấy, thưa cô,

- Không, tôi chỉ muốn dành cả cuộc đời tôi cho nó - Mắt cô loáng ướt, vội ngoảnh đi và kêu lên - Kìa, sao ông không chạy xe?

Chiếc xe lại lướt đi, nhanh như lặn chớp, dừng khựng chỗ sửa xe. Người sửa xe thấy cô bước xuống liền giao chìa khóa và giấy tính tiền. Thấy con số, cô kêu lên:

- Sao nhiều vậy? Tới 150 ngàn?

Anh sửa xe phân trần:

- Phụ tùng cũ quá phải thay thôi cô.

Cô buồn hiu, trả tiền, dắt xe ra làm bầm:

- Xe ơi! Đừng hư nữa nghe. Tháng này tao không mua được giày là tại mày.

Ngang qua Dương, cô cúi chào, buồn hiu, lí nhí nói cảm ơn rồi nổ máy xe chạy luôn một mạch. Dương nhìn theo lắc đầu, chậm rãi ngồi vào xe. Đêm nay với anh sẽ rất dài đây.

Nhìn Thảo Nguyên ôm gối leo lên giường, bà Bảy ngạc nhiên hỏi Sao Mai:

- Bữa nay con nhỏ mắc chứng gì giờ này đòi đi ngủ?

Sao Mai lắc đầu cười:

- Lúc nãy anh Kiên có ghé, nó đòi lên chỗ ảnh chơi, ảnh đồng ý nhưng biểu nó đi ngủ sớm.

Bà Bảy vuốt mép trầu, thông dong hỏi:

- Sao nói ông giám đốc hồng cho con nít vô xưởng?

- Dạ ổng đi Trung rồi, hơn nữa mai là chủ nhật, luôn tiện con đi làm thứ hai khỏi đi.

- Mà người ta cấm con nít cũng phải, ở đó có tới ba cái cái kho xưởng, con nít tới đó lỡ gặp tai nạn...

- Dạ Thảo Nguyên lên chỗ anh Kiên thôi. Anh ở một mình chỗ đó rộng rãi lắm.

- Vậy hả? - Ngẫm nghĩ một chập bà Bảy hỏi - Lâu nay đi làm, con thấy thằng Kiên ổn chưa? Có bị ông giám đốc rầy la gì không? - Rồi bà tặc lưỡi, nói cảm thán - Từ hồi bị tai nạn, nó cứ như chết rồi, bà thấy mà ngỡ nó muốn "theo" má nó chứ.

- Anh Kiên giỏi lắm bà Bảy, còn ông giám đốc lại biết nhìn người. Mấy hôm nay á nghen, xếp đi rồi, ảnh một mình điều khiển công ty "ngon lành" lắm.

- Sao con biết? - Bụng bà Bảy thấy mừng.

- Thì cô luật sư mới khen ảnh vậy mà. Rồi cái anh gì đi tàu biển viễn dương nữa.

- Thằng Sĩ bạn chí cốt của nó đó. Nó mất cánh tay cũng tại thằng này.

Chuyện một năm rưỡi trước rồi, Sao Mai nghe bà Bảy kể đến thuộc lòng, nhưng lúc nào cô cũng sẵn lòng nghe bà Bảy kể lại dù đến 1001 lần rồi.

- Hồi đó con tàu Bạch Dương nhà thằng Sĩ bị chìm ngoài hải phận quốc tế, cha nó, mẹ nó đều chết luôn theo con tàu, nó điên dại cứ đi quậy phá, ai dè chọc trúng bọn gì...

- Bảng nhóm tội phạm.

- Ờ, mấy thằng đó đâu coi luật pháp ra gì, chúng bắt thằng Sĩ đem tới bến tàu, đòi đâm đòi chém. Thằng Kiên lúc ấy đang chở con người yêu nó đi chơi, trời xui rủi gì chạy ngang, nghe tiếng thằng Sĩ la, bỏ cả xe lẫn bạn gái đâm bổ tới, vừa lúc thằng khốn kia vung gậy... Cha trời! Thằng Kiên lăn xả vô cứu bạn, đứt nghiêng cánh tay...

- Giá bọn kia không lên xe bỏ chạy, cánh tay của anh Kiên nát bét, thì chắc các bác sĩ đã nối lại được cánh tay

rồi.

Bà Bảy thở ra buồn bã:

- Rồi tụi nó cũng vô tù hết, tội thằng Kiên mất tay mất cả tiền đồ tương lai, thêm con kia bỏ nó đi lấy người khác.

- Mai à!

- Dạ, bà Bảy - Cô đang xếp lại tủ quần áo, ngẩng lên.

- Nghe ông giám đốc thằng Kiên khó lắm, nhưng bà biết ông tài giỏi lại tốt.

"Ông có lợi quá trời, gì không tốt? Tiền bỏ ra chẳng bao lâu, có trong tay một phương tiện vận tải khổng lồ, lại có thêm tay trợ lý tài giỏi cho dù mất cánh tay." Nghĩ bụng nhưng cô vẫn gật đầu khen dỗi:

- Dạ phải, nên bà Bảy đừng lo gì cho anh Kiên hết, cả anh Sĩ gì đó, nghe nói làm thuyền trưởng rất giỏi.

- Bà có lo gì, chẳng qua, nó mồ côi mẹ sớm, cha không có. Hồi đó bà giận mẹ nó đại dột, đánh tiếng đuổi đi vì nhục nhã gia phong. Nghèo lắm con, nhưng phải trọng danh dự.

Sao Mai cho áo quần vào tủ, thông thả quay lại ngồi bên bà Bảy, nói giọng hàm ơn:

- Có phải vì vậy mà bà Bảy hết lòng cứu mang con? Bốn năm trời, bà không đoái thương, mẹ con cháu chắc lang thang bụi bờ. - Cô thở phào, tươi cười cao giọng - Giờ thì ổn rồi, con nói anh Kiên là tuy không về với bà Bảy nhưng ảnh hết giận bà, lá rụng về cội mà. Ảnh cũng hết thất tình cô người yêu bạc bẽo, lại có tiền hơn cả chú Hai.

Nhìn Sao Mai vô tư, bà Bảy thấy khó mở lời. Xem ra con nhỏ không chút tự ti về hoàn cảnh mình, càng không biết thằng Kiên thăm để ý nó. Mà cái thằng cũng lạ, hồi nào giờ im như thóc, bỗng dưng bữa nay năng nặc nhờ bà

ngoại... ướm hỏi. Thật ra bà thương Sao Mai là vì chạnh nghĩ con gái mình ngày xưa từng... lỡ dại như cô, tha phương một mình, bụng mang dạ chửa, mới lấy lại cái "Chuồng chim" từ hai đứa sinh viên đang ở cho cô thuê tới giờ. Rồi càng ở, bà càng thương con nhỏ. Tài, sắc, đức hạnh đủ cả, chỉ tiếc... khôn ba năm dại một giờ. Bà thường nhìn cô nghĩ vậy.

Sao Mai vươn vai che miệng ngáp dài:

- Cha, bữa nay được ngủ thẳng giấc, bà Bảy à.

Bà Bảy đứng lên:

- Vậy thì ngủ đi. Mai mấy giờ mới đi?

-oOo-

Hai mẹ con buổi sáng đó tới Mỹ nghệ Lê Gia đã trưa trờ trưa trệt. Thảo Nguyên bị mẹ không cho vô xưởng vẽ bèn theo Kiên lên... học vẽ trên máy vi tính ở phòng anh. Sao Mai dọn dẹp đầu vào đó, lau chùi xong, đi lên gọi con về. Thảo Nguyên đang mê tô những hình vẽ hiện ra ở màn hình. "Chèn ơi! "Cây viết" gì kỳ cục lại vẽ được đủ màu", bị mẹ bắt về, nó mếu máo ôm Kiên... giở trò:

- Hông! Con ở chơi với chú Kiên hà.

Sao Mai nghiêm mặt:

- Hôm qua hai má con mình lên kế hoạch rồi, phải đi chợ nấu cơm. Ăn xong, con phải ngủ trưa, má giặt đồ, ủi đồ, lau nhà. Sao đó hai má con đi coi múa rối, sở thú...

- Hông thích múa rối, sở thú nữa, thích... chú Kiên hà - Con bé ôm chặt lấy Kiên, dẫu môi vùi vãnh.

Bình thường Thảo Nguyên rất ngoan, còn Sao Mai rất nghiêm nghị khi dạy dỗ con. Thấy con "hu", cô đổ bực quát:

- Thảo Nguyên!

Kiên thấy cô tức giận, lật đật can thiệp:

- Cho anh xin. Vầy đi! Hai mẹ con thỏa thuận. Sao Mai giúp dùm anh bên nhà ông giám đốc, ổng đi mấy ngày rồi, chắc sắp về. Còn Thảo Nguyên chơi với chú một chút, mẹ xong phải về. Chợ thì khỏi đi, ăn dùm anh mớ đồ để hoài trong tủ lạnh.

Sao Mai đành thua khi thấy mắt con tròn xoe đau đáu nhìn mình. Cô quay đi, cắn nhả: "Lần cuối đây, anh chiều mãi nó hư."

Cầm chìa khóa Kiên đưa, cô đi qua nhà ông giám đốc. Đầu tiên cô tưới cây ở sân thượng, quét dọn, sau mới vào trong. Thật ra trong nhà sạch bóng, chỉ lau dọn sơ, mới một thoáng đã làm xong. Sao Mai đi quanh... tìm việc để làm. Thấy cánh cửa phòng trong chỉ khép hờ, cô bước vào, bất giác đỏ mặt trước thể giới đàn ông riêng biệt và bề bộn. Trời ơi! Giường gối nhàu nát, quần áo lung tung, cả... đồ lót vút bừa bãi. Cô muốn chạy ra nhưng cứ chôn chân tại chỗ, rồi chậm rãi nhặt tất cả cho vào sọt nhựa để trong phòng. Cô chẳng khó khăn gì tìm ra chỗ để drap, nệm bèn lấy thay tất, kéo phẳng phiu rồi xách giỏ đi vào buồng tắm. Một bộ đồ tây, một bộ vest, drap, khăn lông, và...

Cô để nguyên đồ lót ở giỏ, lấy bộ đồ vest để ra ngoài, còn mọi cái, cô đưa vô máy giặt. Cô đánh tẩy bộ vest khá vất vả vì dính đầy sơn màu, sau đó cho vào túi nilon. Máy giặt vắt sơ đồ xong, cô đem phơi, rồi quay vô nhà xem xét một lần nữa mới khóa cửa xách túi đồ qua nhà Kiên. Anh hỏi:

- Cô làm gì lâu thế?

Cô buột miệng:

- Ông giám đốc anh... bê bối cầu thả quá, tôi phải dọn cho xong - Cô đưa túi đồ lên nói - Luôn tiện qua chỗ giặt ủi bỏ bộ đồ vest cho ổng.

Kiên nhìn cô dò xét, bất giác anh thấy ở cô vẻ bẽn lễn khó tả, nhưng rồi Sao Mai hét con về, sau khi tỉnh bơ vét gần hết đồ nguội trong tủ lạnh, nào patê, xúc xích, chả giò, lạp xưởng... Cô còn nói:

- Đây là... trừ công dọn nhà cho giám đốc anh.

Lần này Thảo Nguyên phải về thôi. Kiên bế con bé ra tận cổng đặt vào xe. Anh bảo vệ nheo mắt với Kiên, anh tặng lờ. Hai mẹ con Sao Mai đi rồi, Kiên trở lên văn phòng. Anh cần soạn thảo mọi thứ cô luật sư ấy cần, dĩ nhiên chỉ những điều liên quan đến phần trách nhiệm của cô ta.

Kiên mở hộp tủ gầm lấy chiếc đĩa độc nhất cho vào máy, vừa lúc chiếc điện thoại di động anh phát tín hiệu. Là tin nhắn của Dương "Đón tôi lúc 13h30. Chào."

Khi ấy Dương đang ở ngay văn phòng luật sư Hào, được khóa trái cửa, máy lạnh mở 27 độ, cả hai đang tì tì mấy lon bia Heineken, áo phanh cúc ngược, ngã người lên ghế salon bọc nệm. Hào ngà hơi men nói:

- Thật ra đâu cần anh ra đây, trừ khi muốn thăm kho báu.

Dương nhếch cười ngánh thẳng em:

- Này! Có thật cậu không có cảm giác gì với kho báu của tôi không?

- Và cũng chẳng hiểu tại sao anh có dự định kỳ cục ấy. Mở một viện bảo tàng tư nhân lớn nhất châu Á, anh đúng là mơ.

- Nhưng mẹ ủng hộ đấy!

Hào cười phá:

- Mẹ biết cái quái gì trừ mấy ông tướng tứ sắc.

Có lẽ vậy. Dương thầm nghĩ về người mẹ nuôi cũng là mẹ của Hào. Bà lúc nào cũng tán đồng mọi ý kiến của anh, chỉ vì anh rộng rãi hơn Hào, luôn ném tiền vào tài khoản của bà, cho bà tha hồ... đánh tứ sắc cả ngày này qua năm nọ.

Biết làm sao được, nếu không có bà, làm gì có Lê Triều Dương hôm nay? Hồi ấy, trước cái chết khủng khiếp của cha mẹ, Dương gần như điên dại, thành phố lúc bấy giờ loạn và hỗn độn, lại đầy nguy hiểm bởi bọn tội phạm, bọn xấu. Anh em Dương cứ ngồi ôm xác cha mẹ. Chính mẹ Hào và hai anh Hào là Hiệp, Hòa, đã chôn xác ba mẹ anh, đưa anh em anh đi theo họ, trốn bom đạn, lẩn về Nam. Trên đường đi dù no đói, mẹ Hào rất công bằng với năm đứa và rất cẩn thận may cho mỗi đứa một túi đựng tiền đeo ở cổ, cho đều tiền vào năm túi, riêng túi anh em Dương còn có thêm mớ giấy tờ nhà cửa, giấy tờ tài khoản ngân hàng. Bà dặn dò với năm thằng: "Rủi lạc nhau, có tiền cầm hơi mà tìm đường về nhà. Nhớ đó, mẹ đợi yên là về". Nhưng chỉ bà và Hào về được quê nhà, sau đó là Hiệp về, Hòa mất tích tới giờ, còn anh em Dương lưu lạc trên một chiếc tàu theo dòng người di tản.

Hiệp sau đó đi bộ đội, hy sinh ở Campuchia, còn mỗi Hào, nên khi Dương về tìm, đã xem mẹ Hào như mẹ mình. Bà rất tốt, mỗi tội xấu là mê tứ sắc đến cha Hào bỏ luôn từ thuở Hào lên bốn, nhưng cũng chính bà đốc thúc Hào xin lại được ngôi biệt thự của cha mẹ Dương từ chính quyền thành phố. Trong biệt thự có hầm chứa một ai phát hiện, nơi ấy giấu toàn bộ tác phẩm của cha mẹ Dương và kho đồ cổ.

- Anh nghĩ gì thù ra vậy?

Dương nói trớ:

- Nhớ hồi học chung với Hòa, Hiệp... Lúc ấy cậu còn nhỏ xíu.

Nói xong, Dương hồi hận ngay.

Hào buồn bã, cười nhạt nốc một hơi cạn lon bia, ca thán:

- Bà già mình, mỗi lúc buồn nhớ anh Hiệp, anh Hòa là ngồi sòng luôn mấy ngày. Chán thế!

Dương lắc đầu:

- Mẹ già rồi, cứ để bà vui.

Hào ảm ức:

- Này! Cậu có phải mới lên ba đầu. Chuyện hơn ba mươi năm rồi, và mẹ chẳng đã nuôi cậu ăn học thành tài, không để thiếu thốn. Còn ba cậu, nói thẳng là chẳng ra gì, đàn ông vô trách nhiệm.

Hào quên khuấy mọi chuyện, tò mò nhìn anh. Xe ra, ngoài hai bà mẹ, anh không chịu nổi đàn bà. Hào mở lon bia khác.

- Giá anh tốt với cô Trang chỉ một chút so với mẹ, cô ấy không đến nỗi bỏ đi cao nguyên với một trời nước mắt.

Dương nhếch môi khinh bạc, chẳng buồn mở miệng. Mười tám năm rồi, nào ai hiểu nỗi đau nhất đời anh chính vì đàn bà.

- Này! Mừng cậu thu mua hoàn tất đồng "củi bánh tét".

Cả hai bộp ly bia vào nhau rồi lại uống. Hào gật gù:

- Cứ lần lượt lên xe tải khi có lệnh giao ở đâu. anh có thể áng chừng thời gian.

- Không được, điều ấy thuộc về các nghệ nhân. Dĩ nhiên không quá ba tháng từ khi nhận đơn đặt hàng.

Hào nhồm lên bước qua bàn làm việc, xem lại sơ đồ Mỹ Nghệ Lê Gia, bất giác lắc đầu:

- Tôi sợ anh luôn. hỏi thật nghe, bên Mỹ anh có một Mỹ Nghệ Lê Gia nữa à?

- Đừng tò mò.

- Thôi được, vụ gốc cây là hợp đồng nước ngoài à?

-...

- Thôi được, một câu cuối, anh Triều Hải giờ ở đâu?

Lon bia trên tay Dương bay vèo vào tường dội lên tiếng khô khốc, bia chảy lai láng ra sàn, còn Dương đứng lên choàng áo, lạnh lùng ra cửa:

- Khởi tiền, tôi đi taxi ra sân bay. Chào!

Hào ngẩn ngơ nhìn Dương đi khuất, in trong mắt anh là gương mặt nhăn nhúm như ghê tởm, như đau khổ của Dương.

Dương đi Đà Lạt ba ngày, sau đó về vùi đầu với cả một nhà các tác phẩm dự thi. Những tác phẩm qua vòng sơ khảo được chụp ảnh, dán ký hiệu rồi đưa vào xưởng niêm phong. Anh gặp cô luật sư cố vấn ngay trưa hôm ấy, khi từ xưởng điêu khắc bước ra với bộ dạng nghệ sĩ ngang phè uể oải, thay vì là ông giám đốc bảnh trai lạnh lùng.

- Chào luật sư Hồ! - Anh hơi nghiêng đầu nhìn lướt ra sau cô. Kiên dẫn bước nói nhanh:

- Cô luật sư muốn chào giám đốc dù tôi nói ông đang bận.

Đưa tay vuốt ngược mái tóc và làm ngơ trước cái nhìn soi mói đầy kiêu hãnh của cô luật sư, Dương hất mặt:

- Vạy mời! Tôi cũng đang mệt nhoài với đồng gỗ đấy.

Vĩnh Hoa hơi khó chịu và tỏ ra kẻ cả, lịch thiệp:

- Tôi có thể chờ ông trong nửa giờ.

Dương so vai:

- Sao? Trong bộ đồ này, tôi không thể trò chuyện với luật sư của mình sao?

Vĩnh Hoa đỏ mặt trước lối nói thẳng tuột không tế nhị của Dương, cô quay đi:

- Nếu ông chưa chuẩn bị gặp tôi, ta có thể hẹn dịp khác.

"Quá tự tin, kiêu hãnh. Cả sắc đẹp và tài năng cô ta, cho phép như thế. Mình biết." Dương cười nửa miệng ra hiệu cho Kiên rời đi thẳng về nhà. Kiên vội bám theo Vĩnh Hoa, bụng than trời: "Sao mới gặp nhau đã xẹt lửa rồi?"

Đến lúc ngã mình xuống giường, Dương mới thoáng nghĩ về cô luật sư của anh, bỗng nhếch môi khinh bạc: "Cho cô ta tức đến ói máu vài ngày". Tầm mắt anh vụt phát hiện bộ vest treo ở tủ gương. Anh nhồm lên, đẩy cửa, kéo bộ đồ ra nhìn. "Đúng bộ đồ dính sơn màu mình định vứt, sao sạch như mới vậy?". Anh nghĩ đến Sao Mai, hôm đó về nhà rồi đi ngay, nhưng anh kịp thấy đồ giặt xếp gọn gàng, cây cối được tưới, giường nệm thay drap mới phẳng phiu và... đồ lót trong giỏ ở buồng tắm... Anh đã nóng ran cả mặt, nực cười cho mình bởi anh là người ngăn nắp, chỉnh chu từ kẽ tóc đường tơ, lai để cô thấy mình là kẻ cầu thả, bê bối tận giường. "Chắc cô đã tốn không ít công sức với bộ đồ." Vuốt tay lên làn vải được ủi thẳng nếp, anh thoáng thấy Sao Mai nhìn thẳng anh bẽn lễn nhưng đầy vẻ chê trách qua ánh mắt đen tròn, chột cười vu vơ. "Cô ta cứ như một con... nghe tư háu thẳng vậy, còn thì giờ đâu để... sắm... ba cho nhóc Thảo Nguyên nhỉ?" Anh cười một mình khi tận đáy lòng thấy xót xa cho người ta, nhưng rồi ý nghĩ đen tối lại hiện ra. "Nếu để kiếm tiền để

dàng hơn, cô ta cũng dám bán... tất tậт lắм chứ. Cũng như mọi con đàn bà khác thôi."

Hình ảnh tốt đẹp của Sao Mai bị anh bôi đen lập tức. Nhẹ nhõm với ý định sẽ trả cho cô một số tiền, Dương nhấn điện thoại gọi Kiên:

- Luật sư HỒ đi chưa?

- Rồi ạ! Có gì không?

- Mình đi ăn trưa đi. Tôi muốn an món Tàu, cậu chọn chỗ.

- Có quán bình dân mà ngon lắм, đủ món, duy phiên là nó nằm trong chợ Kim Biên ấy, tôi với thằng Sĩ thường ăn đó.

- Vậy được rồi, thay bộ cánh bụi bờ thôi chứ gì?

- Vâng.

Dĩ nhiên hai xếp cho Toại tài xế về, đèo nhau trên chiếc Dream II đầy bụi của Kiên và dĩ nhiên là Dương chở. Để vô tới cái quán ăn cũng đã trần ai khoai củ, đường vào chợ nào xe tải, nào taxi, nào xe ba gác, nào xe máy chở hàng đậu khắp đường, phải đi chậm như rùa, tới nơi toát cả mồ hôi. Kiên giục Dương:

- Lên tầng trên xếp, tôi điện đặt chỗ rồi.

Yên vị rồi, Dương mới thấy không tiếc công đi. Quán ăn nằm trong chợ nhưng bàn ghế sạch bóng, sang trọng, người phục vụ cũng sạch sẽ, gọn gàng, nhanh nhẹn, hiện ra ngay với bảng thực đơn và giấy ghi.

Kiên dành đi chợ kêu liền mấy món, mười phút sau đã thấy đồ ăn đưa lên bốc khói tỏa mùi thơm lừng. Dương nếm thử, khen ngon ngay, ăn ngẫu nhiên. Anh chợt trở mắt nhìn xuống đường, nuốt vội thức ăn, chỉ Kiên:

- Kiên! Phải Sao Mai không?

Kiên khựng đũa bước ra lan can, Dương bước theo, dăm mắt vào cái bóng dáng nhỏ nhắn mảnh mai đang vác một bao hàng lớn trên vai, đầu óc Dương chợt trống rỗng choáng váng.

Kiên không hơn gì. Anh chết lặng nhìn Sao Mai quần quật với cả chiếc xe ba gác đầu hàng đến gần hết sạch rồi lên xe, đạp nổ máy chạy đi. Dương vụt găm lên:

- Cô ta làm cái quái quỷ gì vậy hả? Trời đất!

Kiên vuốt mặt, thần thờ quay về bàn:

- Biết sao được, cô ấy muốn có tiền để sau này lo cho Thảo Nguyên.

- Nhưng có cần cày bất kể vậy không? Cô ta có thể tìm công việc nhẹ nhàng mà - Dương gắt cứ y như Sao Mai đang đứng trước mặt.

Kiên không để ý, lòng anh đang quá xót xa cho Sao Mai, rồi trở nên tức giận, gắp thức ăn lia lia cho vào miệng, anh lầm lì:

- Mặc xác cô ta, ham tiền quá tự tìm đường chết thì cứ việc.

Thế nhưng cả hai ăn lơ là cứ như nhai cát, rốt cuộc đứng lên ra về. Xe chạy tới Hải Thượng Lãn Ông, họ lại thấy Sao Mai mặt kín khẩu trang, mũ kín tóc, chạy chiếc xe ba gác đầy bao nilon lút tới mặt, phóng về phía chợ...

Tối đó, Kiên về nhà ngoại, lờ tịt cái lờm nguýt dài của mẹ Hai và lời mời đi nhậu của cậu Út, Kiên bế Thảo Nguyên rủ bà Bảy qua nhà Sao Mai chuyện trò. Con bé rất nhạy cảm, biết ai yêu nó thật lòng, nên tha hồ ngả ngớn trong lòng Kiên, đòi đủ thứ. Kiên hứa tất tật nó mới chịu lên giường ngủ, bây giờ mới hỏi bà ngoại:

- Ngoại à! Sao Mai cô có nói gì chuyện đi làm không ạ?

- Từ sáng tới tối, lúc nào nó chẳng đi làm.
- Cô ấy... ngoại có hỏi chuyện con nhờ không?

Bà Bảy nhả cốt trầu thông thả nói:

- Ngoại biết ý nó không nghĩ tới mày nên không hỏi.

Kiên trầm ngâm, mân mê ống tay áo, bà Bảy rầy:

- Không phải vì con bị... vậy đâu. Tại nó không nghĩ tới thôi.

- Cổ nói với ngoại vậy sao?

- Ừ, nó nói chỉ sống vì con.

- Cổ... lại đi làm hả ngoại?

- Ừ, làm trên trạm xá gì đó ở Dĩ An, chín mười giờ đêm mới về. Cha! Nghe nói có tiền lắm, tháng rồi góp xe, còn gửi ngân hàng đâu tới hơn một triệu. Tháng này, nghe nói nhiều hơn vì chỗ con lương gấp đôi chỗ nó.

Kiên nhin hết nổi, nói như dẫn dỗi:

- Làm để chết ấy à, thiệt ngu quá!

Bà Bảy phật ý, rầy:

- Nó còn trẻ, phải gắng sức làm kiếm tiền dành dụm cho mai sau là đúng. Sao con trù ẻo nó? Thêm nữa, một tay con đại, tứ cố vô thân, nếu không có tiền, gặp cảnh tai bay vạ gửi, biết cậy nhờ ai?

Kiên nín thinh, một chập rầu rĩ:

- Cổ ốm yếu như vậy, làm đêm, làm ngày không nói, ai đời còn chạy xe ba gác, vác hàng mỗi lần bốn, năm chục kí-lô giao khắp chợ.

Bà Bảy giật mình hỏi:

- Nặng dữ vậy sao con? Trời đất!

- Ngoại khuyên cố dùm con - Kiên nói như năn nỉ.
- Trông nó dịu hiền vậy đó, mà bướng bỉnh lắm, đã quyết thời làm, không ai cản được. Trừ phi...
- Trừ phi gì ngoại?
- Nó có việc làm khác, lương cao hơn, việc nhẹ hơn.

Kiên cắn môi:

- Để con tính coi ngoại.
- Anh tính gì vậy?

Cô hiện ra, tươi cười làm bà Bảy giật mình rầy yêu:

- Cái con! Làm bà giật mình, sao về im ru vậy?
- Dạ tới gần nhà con tắt máy xe, sợ Thảo Nguyên thức giấc.

Cô ngồi xuống bên hai bà cháu, đẩy rộng cánh cửa, cô nhìn Kiên trù mẫn hỏi:

- Lại bị Thảo Nguyên quậy phải không? Tôi đã nói anh đừng chịu nó quá!
- Thì cứ để nó chịu cả đời luôn, mất mát gì con? - Bà lấp lửng.

Sao Mai cười. Từ sau tai nạn mất cánh tay, được bà Bảy lo lắng, chăm sóc, Kiên mới chịu nhìn lại bà ngoại, về lại xóm cũ, nơi mẹ anh bị từ bỏ đuổi đi. Cả nhà xem như huề nhau, đã ba mươi năm còn gì? Nhưng tình thân khá lạt lẽo, trừ bà Bảy. Hai bà cháu thường ngồi trò chuyện ở đây hơn ở nhà, nên Kiên với cô trước lạ sau quen rồi trở nên thân. Thảo Nguyên dĩ nhiên thích Kiên vì được anh bông ả, nuông chiều. Rồi anh bỏ chỗ làm cũ vì thấy họ chê anh, làm mất hình tượng công ty. Rồi Sĩ giới thiệu chỗ làm mới, nghe nói gần nửa năm rồi, Kiên vẫn chưa thoát ra khỏi mặc cảm, dù anh giỏi. Hôm anh giới thiệu đưa cô

vào làm, vẫn chưa tự tin mấy, trước ông giám đốc lạnh lùng kia.

Cô thoáng nhìn đồng hồ rồi hỏi Kiên:

- Khuya rồi mà anh còn ở đây, bộ có chuyện hả?

Kiên lúng túng:

- Không... tại... mãi trò chuyện với bà ngoại...

Bà Bảy khẽ lắc đầu, nghĩ bụng: "Nó nhát quá, đàn ông con trai mà vậy, sao con nhỏ chịu được?" Bà phui quần đứng lên:

- Về để nó ngủ, mai còn đi làm.

Sao Mai tiễn hai bà cháu ra cửa, che tay lên miệng ngáp, nhìn Kiên cười. Anh lên xe đi mất, cô mới đẩy xe vào nhà, khóa cửa.

Lúc thiu thiu, còn nghĩ " Ông Kiên hôm nay hơi lạ...".

Sáng sớm, cô mở mắt đã thấy Thảo Nguyễn thức, ngăm nhìn cô bằng vẻ náo nức. Cô la lên:

- Sao con không ngủ?

Con bé khoe:

- Tại hồi hôm chú Kiên cho con ngủ sớm, còn hứa cho con mai theo má đi làm.

- Không được - Sao Mai tắt tả dọn giường, giặt - Hôm trước ông giám đốc mắng má, con nghe rồi đó.

Cô đi đánh răng, rửa mặt, Thảo Nguyễn cũng đánh răng rửa mặt. Cô thay đồ xong, nó đã mang giày ra đứng ở cửa, Sao Mai la:

- Không đi được.

- Chú Kiên nói được, chú biểu con lên nhà chú vẽ.

Sao Mai kêu trời. Cô chải tóc, búi lên, cài trâm, khoác thêm áo lao động, dắt xe ra. Thảo Nguyên bám theo cười toe toét. Mới bốn giờ rưỡi sáng mà con nhỏ tỉnh như sáo, mắt sáng trưng. Sao Mai trối trời, bụng giận Kiên quá, ngẩn ngàm: "Được rồi, vậy ráng mà giữ nó". Cô xốc con lên xe, đe:

- Lần này thôi nghen, còn lần sau là ăn roi.

- Dạ.

Xe chạy tới cổng Mỹ nghệ Lê Gia mất 15 phút, anh bảo vệ mở rộng cửa cho hai mẹ con vào. Cô xốc Thảo Nguyên đi lên nhà Kiên và... hết hồn thấy Dương đang đi xuống.

Thảo Nguyên reo:

- Ôi bác thơm thơm!

Sao Mai bịt miệng con, mặt đỏ rần, luýnh quýnh nói:

- Dạ tôi không dám đem nó xuống xưởng đâu ạ, nó đòi lên chơi chỗ anh Kiên.

Dương chẳng buồn quan tâm cô nói gì, anh đưa tay, Thảo Nguyên lập tức nhoài mình qua ôm lấy anh, ríu rít:

- Ôi, bác thơm thơm! Hôm đó bác ngủ mất tiêu, Thảo Nguyên bị má bắt về nhà, tới giờ còn nhớ bác...

- Nhớ bác rồi sao? - Dương kéo mũi nó - Rồi đi luôn không ghé lại thăm bác gì cả.

Sao Mai thộn mặt đứng nhìn, không thể mở miệng. Thảo Nguyên tở mẹ tì tì:

- Đâu có, Thảo Nguyên cứ đòi đi thăm bác thơm thơm, để vẽ hình tặng bác, nhưng má nói bác không thích con nít.

Anh lừ mắt nhìn cô:

- Không được nói dối con nít.

Sao Mai đến muốn chui xuống đất, nhìn con van lơn. Thảo Nguyên làm sao biết cứ vòng tay bá cổ Dương, tha hồ hài tội mẹ:

- Mới bữa nọ, Thảo Nguyên kể má nghe bác rất thơm, nhưng thơm hồng giống má, mà Thảo Nguyên thích bác thơm hơn, vậy là má giận lẫy, đánh vô đít con một cái, bắt con hứa hồng được nhắc đến bác thơm.

Dương giấu nụ cười không thể nói sau mái tóc Thảo Nguyên, nhìn Sao Mai khổ sở kiểu đáng kiếp, rồi bồng con bé đi trở lên lầu, nói vọng lại:

- Cô cứ đi làm đi, để nó cho tôi.

Sao Mai thất thểu xuống lầu, giận con phát khóc. Trời ơi! Sao trên đời có đứa bé như nó nhỉ? Suốt ngày nọ tháng kia, hể thấy... đàn ông nào được mắt là nó... mê, đòi mẹ "mua" về làm... ba. Có dễ đến... năm "ông ba" được nó chăm rồi, nhưng hể có "ông ba" này là nó lơ "ông ba" trước. Ôi, nhưng lần này thì khác, từ khi gặp gã giám đốc khó ưa này, thì ngày nào nó cũng nhắc "bác thơm" và tịt không còn ý định tìm mua một ông ba nữa. Hôm trước, nó nói thích bác thơm nhất trong những ông ba mà nó từng chăm. Vậy là cô tức quá, phát vào mông nó rổ đau. Ôi, con ơi! Con đừng "dại dột" nói bậy bạ gì nghe, nếu không má chỉ còn đường... bỏ việc thôi.

Nhưng bất kể lời cầu xin của Sao Mai, khi cô cầm cúi lau dọn nhà xưởng, thì trên lầu, trong vòng tay Dương, con bé riu rít kể tất tật mọi chuyện mà nó nhớ được, về nó, về mẹ, về bác thơm nó luôn nhớ từ lần gặp đầu tiên.

- Hôm nay bác thơm không? - Dương buồn cười hỏi nó, khi giữa câu chuyện đang kể, nó ngừng lại, chúi mũi vào cổ anh hít hít rồi "thơm" lên má anh.

- Thơm lắm - Con bé cười toe, đáp.

Rồi sức nhớ nó hỏi:

- Bác Thơm ơi! Tại sao má cấm con không được thương bác?

- Má không nói lý do à? - Anh nheo mắt hỏi lại.

Nó thở dài, chống tay lên cằm như người lớn, nói:

- Má nói hồng đúng đâu.

- Má nói sao, kể bác nghe - Anh xốc nó vào phòng ngủ, ném nó xuống nệm rồi lăn theo ôm lấy nó.

Con bé lần đầu tiên thấy một chỗ ngủ đẹp mà êm như vậy, nó thích quá, cười như nắc nẻ, quậy tung bưng đến thở hào hển, rồi nói:

- Giàu sướng hén bác thơm. Nhưng má nói người giàu xấu lắm. Má biểu con quên bác thơm đi, vì bác giàu lắm, sẽ không cho con được hạnh phúc gì đó...

Dương đặt con bé lên bụng mình, cho nó nhún nhảy:

- Má nói gì nữa không?

- Má nói nhiều lắm, con hồng nhớ.

Thảo Nguyên đột nhiên buồn thiu, nhào mình xuống nệm nói nhỏ:

- Má nhất định hồng chịu mua ba cho con, má nói con có mình má là đủ rồi.

Dương ngồi lên tựa thành giường, ôm Thảo Nguyên vào lòng vụt nhớ hình bóng Khả Tú năm xưa. Ngày ấy, anh hai mươi tuổi, cũng đã làm cha như Sao Mai làm mẹ.

Dương dẫu tiếng thở dài, vuốt tóc Thảo Nguyên, hỏi:

- Con thích chơi gì không?

- Con thích vẽ như má. Má vẽ đẹp ơi là đẹp.

Dương hơi bất ngờ. Thì giờ đâu cô ta vẽ nữa. Anh gạt mọi ý nghĩ, bế Thảo Nguyên rời phòng ngủ, ra sân thượng, đặt con bé xuống ghế, nói, khi mở tất tạt công tắc đèn.

- Bác bày con vẽ, con thích không?

- Dạ thích - Con bé tròn xoe mắt, thích mê khi bác thơm mở tấm vải phủ lên cái giá to đùng, căng vào đó tấm bìa giấy trắng tinh rồi đưa chiếc cọ, nói:

- Trước tiên bác phải xem con thích vẽ gì - Anh quơ tay một vòng - Con thích thì cứ vẽ, thích màu gì cứ tô.

Suốt cả giờ hai bác cháu quây tùm lum lên giá vẽ đến không thấy Kiên đứng nhìn rồi lặng lẽ đi tìm Sao Mai. Khi cô lên đến, hai bác cháu đang ngồi bệt dưới sàn trong phòng khách, quanh họ cả chục tấm hình chụp tranh vẽ và có cả "bức tranh" của Thảo Nguyên hôm trước.

Con bé vừa ngồm ngoàm gì trong miệng, trên tay Dương có ly sữa đặt ống hút, ở bàn là đĩa bánh sandwich với một góc. Dương đưa ly sữa, Thảo Nguyên bập vào ống hút, hút một hơi rồi nói:

- Giờ con thích ăn sandwich nhân mút thơm.

- Được - Anh vụt nhìn ngoái lại, thấy cô đang chôn chân ở cửa, liền nói - Cô vào đi, đợi mời sao?

Cô khỗ sở nói:

- Tôi phải đưa nó về cho kịp đi làm.

Anh lạnh nhạt nói:

- Cô còn nửa giờ mà. Tôi thay cô cho nó ăn sáng rồi, đúng không?

Con bé nhìn mẹ rồi nhìn bác thơm vẻ nghi ngờ. Nó rất thích bác, còn mẹ không thích. Mà sao bác yêu nó thế, lại dữ ghê với mẹ vậy kìa?

Dương chỉ vào buồng tắm đã hé cửa nói với con bé:

- Con vào, tự rửa mặt đánh răng đi. Bác để sẵn ca nước trong thau ấy. Làm được không?

- Dạ được.

Còn lại hai người, Dương lạnh nhạt vào đề:

- Thứ nhất, cảm ơn cô đã dọn dẹp dùm, thứ hai, trả tiền lại cho cô giặt dùm bộ vest dính sơn. Thứ ba, tại sao cô sỉ nhục tôi?

Cô hết hồn, kêu lên:

- Tôi không có.

Ánh mắt anh bén ngót đến cô phải nhìn xuống tay:

- Cô có, cô đầu độc con bé nói tôi xấu xa vì tôi giàu...

Trời ơi! Vậy là nó méc sạch rồi. Mặt cô tái xanh rồi đỏ như, ước gì được chui biến xuống đất.

Anh nhìn cô chăm chú, giọng cất lên vô cảm:

- Thôi được, xem như chuyện trẻ con, tôi bỏ qua. Nhưng cô phải trả lời tôi. Tôi giàu phải là cái tội không? Tôi xấu xa chỗ nào? Sao, không trả lời được chứ gì?

Cô vụt ngẩng lên:

- Tôi chỉ không muốn Thảo Nguyên với tâm hồn trẻ thơ bị thất vọng điều mơ ước đầu tiên trong đời.

- Sao cô biết nó bị thất vọng?

Cô mở to mắt, sáng hồn ngó anh. Dương tỉnh bơ đổi đề tài:

- Tôi thích nó lắm, sẽ dành thời gian cho nó. Cô chuẩn bị tinh thần đi.

- Là... là... sao kia? - Cô đổ cà lăm.

- Nó sẽ nói với cô, bác cháu tôi nhất trí rồi. Cô mà ngăn cản thì... tôi đuổi việc cô đấy. Này! Phải tỉnh táo mà suy nghĩ cho kỹ, chẳng chỗ nào làm lương cao mà nhẹ nhàng như chỗ tôi đâu. Còn nữa, công việc buổi trưa quá nặng, không hợp với cô, tôi sẽ giới thiệu chỗ làm mới, chờ vài ngày đi.

Thảo Nguyên chạy ra, tới trước Dương xò tay khoe:

- Sạch mà thơm lắm rồi bác.

Anh áp tay nó lên má mình, gật gù khen:

- Con giỏi lắm, giờ về với má cho bác làm việc - Anh nheo mắt.

- Dạ.

Con bé cũng hớn hở nheo mắt, cười toe.

Hai mẹ con đi xuống lầu, anh hỏi vọng theo:

- Nhớ hẹn gì với bác không Thảo Nguyên?

- Con nhớ - Nó hét to - Bác thơm nhớ lấy xe bự đón con nghen.

Ngay khi khuất tầm mắt Dương, Sao mai hấp tấp hỏi con:

- Con hẹn gì với bác ấy, xe bự nào?

Thảo Nguyên cười toe toét khoe:

- Bác nói từ nay hồng cần dậy sớm theo má tới thăm bác, con phải ngủ nhiều để mỗi chủ nhật đi chơi với bác.

Sao Mai gằn như muốn xiu:

- Chủ nhật con đi chơi với má mà.

Con bé dẫu môi thơm lên má cái chụt, khoe tiếp:

- Bác thơm nói đem xe bự chở con đi. Má thích thì cho cả má đi. Bác còn nói cho con đi học vẽ, bác còn nói...

- Nói gì? - Sao Mai ra đến chỗ để xe, đặt nó lên yên hỏi:

Nó bặm môi nhìn mẹ rồi lắc đầu nói:

- Bác thơm nói đó là bí mật, hông được kể má nghe.

Cho dù Sao mai dỗ nó, con bé cũng nín khe không chịu nói. Suốt ngày hôm ấy, cô đi làm mà bụng dạ như có lửa hơ. Cô biết mình không thể bỏ chỗ làm đúng như Dương nói. Cô cũng biết, hai hôm nữa là chủ nhật.

CHƯƠNG 5 -

Hôm nay ở anh không chỗ nào chê được, sang trọng, lịch sự và trông thật quyến rũ ở vẻ đàn ông lạnh lùng.

Hôm nay Vĩnh Hoa trông càng đẹp, khỏe mạnh, gợi cảm với bộ váy tím ngắn nửa đùi trên, phô cặp giò trắng muốt, thon dài, bộ váy màu phấn phớt hồng, còn nữ trang gồm dây chuyền, lắc tay, nhẫn, cài tóc đều bằng bạc, cẩn bạch ngọc và sa-phia lấp lánh, lộng lẫy.

"Cô ta có đủ mọi thứ, không như người xưa nói, trời cho đàn bà thứ này sẽ lấy đi thứ khác. Cô ta có người cha danh tiếng, quá giàu có, lại thông minh, trí thức và... quá đẹp".

- Mời luật sư Hồ. Chúc mừng sự hợp tác.

Họ ba người, trên tay là chiếc ly pha lê trong suốt đang đỏ thắm màu rượu lấp lánh.

Kiên cũng veston tề chỉnh, nếu không bị mất một tay, anh trông đẹp trai hơn cả Dương vì lợi thế trẻ trung.

Cả ba chạm ly vào nhau và phát ra tiếng lanh canh nghe rộn rã, vui tai. Cả ba uống cạn ly, đồng mỉm cười, đặt ly xuống bàn. Vĩnh Hoa xoáy đôi mắt đẹp vào Dương:

- Đến hôm nay, mọi thỏa thuận hợp đồng hợp tác giữa tôi và anh đã ký xong. Tôi chính thức làm việc cho anh, có trách nhiệm với Mỹ Nghệ Lê Gia trước pháp luật.

- Rất hân hạnh được luật sư Hồ giúp đỡ.

Kiên nói với vẻ kính trọng, ánh mắt ngời niềm vui. Ba lần gặp Vĩnh Hoa, cô luật sư đã cho anh thấy cô ở bất cứ điều

gì cũng hơn người. Hôm ở đoàn luật sư thành phố, anh còn thấy cô được kính trọng đến thế nào.

Kiên rót thêm rượu vào ly, cô duyên dáng nói cảm ơn rồi nhìn sang Dương hỏi:

- Đã có hợp đồng nào cần đến tôi không, thưa giám đốc?
- Tôi giao hết cho phó giám đốc Kiên, luật sư Hồ cứ làm việc với anh.

Vĩnh Hoa cười nhẹ:

- Giám đốc gọi nghe khách sáo quá, hãy cứ gọi tôi là Vĩnh Hoa.

Dương cạn hết ly rượu, so vai mỉm cười:

- Xin lỗi cô, tôi quen tác phong làm việc ở Mỹ. Trong công sở phải rõ ràng chức vụ, không thể thân mật quá được.

Thấy Vĩnh Hoa thoáng ngỡ ngàng, Dương lắc đầu thở ra:

- Nhưng chắc tôi phải tự sửa đổi mình cho hợp với cách làm việc trong nước. Hà! Bao năm rồi, chẳng ai nhắc tôi điều ấy.

Mặt Vĩnh Hoa thoáng nụ cười hài lòng, Kiên tươi cười nâng ly:

- Mừng cô Vĩnh Hoa đã lay động được tác phong cứng nhắc của giám đốc.

Những ly rượu nối tiếp nhau uống cạn, giữa độ sâu, ba người qua men rượu trở nên gần gũi, ấm áp và chân tình hơn. Dương bấy giờ sức nhớ hỏi Kiên:

- Bàn làm việc Vĩnh Hoa đặt ở đâu?

Kiên cười:

- Thì bên phòng anh chứ đâu. Còn chỗ nào mà đặt?

- Ủ nhỉ! - Dương cười mũi chột nhìn đồng hồ - Tôi đói rồi, mình đi ăn chút gì nhé!

- Anh mời tôi hay mời Vĩnh Hoa? - Kiên hỏi.

Dương nhìn qua cô, mắt cô ướt huyền ảo qua men rượu và giọng nói, có chút nũng nịu ru hồn:

- Anh phải mời em, em mới đi.

Dương đứng lên, nghiêng mình phong nhã nói:

- Vâng, thưa cô Vĩnh Hoa. Rất vinh hạnh được cùng cô ăn tối.

- Tại New York Restaurant nhé!

- Nhất trí!

- Sau đó đến Hòn Ngọc Viễn Đông nhé?

Kiên kêu lên:

- Tôi không biết nhảy đâu.

Dương nghiêm mặt:

- Cậu phải biết, một khi đi với người đẹp nhất đời.

- Ôi trời! - Kiên rên rỉ.

Vĩnh Hoa khúc khích cười vẻ thích thú, tiếng cười cô thật gợi cảm, hấp dẫn và khi cô đứng lên, uyển chuyển rời ghế, đưa tay vuốt lại mái tóc, cô là hiện thân của gợi mời, cám dỗ. Vĩnh Hoa quá đẹp, quá lôi cuốn gợi tình.

Dương nhìn chằm, nuốt ực cảm giác nói:

- Ta đi thôi.

Vừa lúc điện thoại từ ví Vĩnh Hoa reo, cô nghe, vẻ tươi cười trở nên bức xúc, cô vừa ra hiệu xin lỗi mọi người, vừa đi ra cửa, nói:

- Được rồi, Vĩnh Hoa tùy anh, biết làm sao nữa.

-...

- Đính hôn xong, là anh đi biệt, sao em không bực chứ.

-...

- Bỏ đi, một tháng sau hãy nói. Chào.

Dương, Kiên theo ra. Họ nghe hết cuộc nói chuyện, thấy cô u buồn, nhìn nhau chẳng biết khuyên cách nào.

Vĩnh Hoa chợt tươi cười ngay, chứng tỏ cô rất bản lĩnh.

- Mình đi thôi.

Cô không chịu đi chung xe với Dương. Cô lái chiếc Renault T23 lao đi trước đến thẳng New York Restaurant, hoàn toàn tươi tắn, điềm tĩnh khi gọi thức ăn lúc cả ba vào bàn.

Họ đã ăn buổi tối tốn kém, thịnh soạn và sang trọng nhất. Họ thân mật nói cười, rất hợp nhau qua sự chan hòa đầy quyến rũ của Vĩnh Hoa. Cô uống hơi nhiều, nhưng vẫn lịch lãm, tinh tế. Cô nói về đủ mọi lĩnh vực, kinh tế, chính trị, văn hóa, mỹ thuật, thứ nào cô cũng sâu sát, rành rẽ, nhưng điều làm mê mẩn cả hai người đàn ông là cách nói chuyện của cô. Cô càng nói, càng hấp dẫn người nghe. Giọng nói dù lên cao, xuống thấp vẫn ngọt như mật, ru hồn.

Khi họ rời New York qua Hòn Ngọc Viễn Đông, Dương lịch sự khoác tay cô, và nghe cô khen lời đầu tiên về anh.

- Ra anh thật sự am hiểu về nghệ thuật khi mở Mỹ nghệ Lê Gia. Vĩnh Hoa mong bằng sự hợp tác cả ba chúng ta - Cô bỏ lửng, ngoảnh sang, choàng luôn tay vào tay Kiên, nheo mắt với anh, nói tiếp - Mỹ nghệ Lê Gia sẽ lớn mạnh hơn.

- Nhất định! - Kiên thấy tai mình nóng rục.

Đến giờ khắc đó mới thực sự tương xứng. Dương bao riêng một piste mini, cả dàn nhạc, ca sĩ ở tầng thượng, nơi dành cho khách sang, dù lúc ấy đã có năm, bảy người. Anh nói với quản lý:

- Tất cả ghế và ticket còn lại tính vào tôi.

Dương cùng Vĩnh Hoa nhảy bản đầu tiên, sau đến Kiên, anh không thể từ chối khi cô yếu điệu nghiêng mình trước anh nở nụ cười mê hoặc.

- Được, tôi trao... cái thân tôi cho cô đấy - Anh lâu bầu, vừa thích vừa xấu hổ khi nghe Dương cười khà.

Sau Kiên, hầu hết những người đàn ông ở đó đều đến mời Vĩnh Hoa. Cô khi là lướt ở điệu Valse quý phái, khi đầy nghệ thuật ở điệu tango mê hoặc, khi tình tứ ở slow mùi mẫn, khi đầy sức sống với rock rừng rục, đã hấp hồn những người đàn ông hiện diện.

Thế nhưng cô có vẻ buồn dù cố che giấu, cô uống rượu nhiều, bảo Dương và Kiên đừng để người khác làm phiền cô, nên suốt đêm, Dương và Kiên nhảy với cô đến rụng cả chân. Và khi thấy cô dường như say, Dương quyết định về.

Kiên nhìn cô đang trong tay Dương bước đi loạng choạng, lắc đầu cười nói:

- Anh chồng chưa cưới của Vĩnh Hoa... tệ thật. Ai nữ làm một người vợ thế này buồn chứ.

Dương cười khẩy:

- Đừng giận thay người khác, cậu lấy chìa khóa lái xe cô ta đi.

Vĩnh Hoa cố tỉnh, bóp trán nói:

- Đúng là tôi không lái xe nổi, anh đưa về nhà giùm. Số...

Kiên nhận chìa khóa, lái xe trước, xe Dương theo sau. Đến lúc ấy, Vĩnh Hoa đổ gục xuống không gượng nổi. Cô lè nhè nói điều gì đó, vụt chồm lên nắm tay Dương rủ rỉ:

- Anh đi hoài bỏ em một mình, có biết em buồn lắm không?

Dương ậm ừ, men rượu khiến anh là ngà nhưng còn khá tỉnh táo và thấy tội Vĩnh Hoa. Cô rất kiêu hãnh, vậy mà...

- Anh ôm em đi!

Cô lay tay Dương, lơ lơ nhìn anh ngây ngật, thì thầm:

- Anh khiến em yêu anh, khao khát anh rồi anh đi biệt, em không chịu nổi nữa rồi. Cứ ngỡ đính hôn rồi, anh sẽ dành thời gian cho em... Ôi Trí! Em hận anh.

Dương dừng xe lại, dù đường vắng, anh vẫn phải đề phòng trường hợp rủi ro. Anh gỡ tay cô, dịu dàng nói:

- Vĩnh Hoa! Cô đừng buồn! Trí sẽ về mà. Nào, yên đi để tôi đưa cô về.

Nhưng... Dương bị cô ôm chặt. Cô thở hỗn hển, cả thân thể áp vào anh, mùi nước hoa, mùi rượu từ cô quyện lấy anh khiến anh choáng váng.

- Đừng đi nữa, hãy giữ lấy em - Cô cuống quýt chồm lên, môi đỏ thắm hé mở, nồng mùi rượu thơm, bất thần quấn lấy môi anh, cô hôn nồng cháy, điêu luyện và... tham lam, nuốt chửng cả môi, lưỡi anh vào cô. Cả người cô quấn riết lấy anh, khiêu gợi.

Anh ôm chặt cô, bắt đầu hôn trả lại, thô bạo và đam mê cho tới khi vòng tay cô nới lỏng, thì thầm mãn nguyện:

- Có thể... chứ... em biết... anh yêu em.

Cô ngả đầu nghiêng lên thành ghế, mắt khép thờ đều. Anh nhìn cô, lặng lẽ rút khăn giấy lau sạch miệng, cho

vào túi rồi nhẩn ga cho xe lao nhanh.

Đêm ấy, Dương hầu như thức trắng, cứ đăm mắt nhìn lên bờ tường, lắng nghe thạch sùng chắc lưỡi. Rồi anh ngồi lên, ra bàn máy mở đèn bàn làm việc cho đến tận sáng.

Đúng bảy giờ rưỡi sáng, anh lè phè trong chiếc quần jean, tay xách giá vẽ, giấy, và một túi đồ lớn xuống lầu, đựng Kiên đi lên, ngạc nhiên hỏi:

- Anh định đi vẽ xa à?

- Còn cậu không có vui chơi ngày chúa nhật sao?

Kiên dụi mắt:

- Chắc tôi ngủ bù quá, quậy cả đêm, bã người.

Rùn vai, Dương bước đi, Kiên nhìn theo nghĩ bụng: "Ảnh khỏe thật".

Dương lái xe đến địa chỉ đã in vào đầu anh, dừng cách đó 100m, trước tủ thuốc lề đường rồi cuốc bộ vào hẻm nhỏ. Hẻm khá dài, được cái yên tĩnh, sạch sẽ, và xem dân ở đây khá hiền hòa. Anh đứng trước cửa sổ căn nhà gỗ bé bằng hộp diêm, nhìn kỹ số, ung dung đẩy ngõ đi vào. Thảo Nguyên lao ra như cơn lốc nhỏ, phốc lên tay anh, reo to:

- Bác thơm đến rồi má ơi! Ôi, bác thơm quá!

Dương cười thầm. Con bé xem ra rất mê mùi nước hoa ở anh, và để được lòng nó, anh đành... xài mỗi khi gặp nó.

Sao Mai từ nhà sau bước lên, nhìn anh vẻ bối rối, bất lực lẫn chút van lơn thầm lặng. Dương lờ đi, giọng lạnh lùng muôn thuở:

- Thảo Nguyên cần đem theo gì không?

Con bé tuột khỏi tay anh, chạy tới xách chiếc balô nhỏ xinh xinh nói như khoe:

- Má lo đủ rồi. Nước uống, khăn, đồ thay.

Anh nhìn cô vẻ hỏi. Cô lầm lì nói:

- Nó không được uống nước... bậy bạ đâu, nước ngọt cũng không được, nước đá không được.

- Tôi không hỏi chuyện đó. Sao? Có cùng đi không?

- Không - Cô cộc lốc.

Anh tỉnh bơ xốc Thảo Nguyên lên tay, quay phắt ra cửa. Cô nhìn theo mà... lộn cả ruột. Thảo Nguyên với Dương cứ đeo dính. Nó đòi nào để ai bồng ẵm lâu, đến cả cô, nó cũng nhào xuống đất, nói:

- Con lớn rồi, phải đi chứ. Má không được bồng.

Còn với Dương, anh bồng miết, nó chẳng phản đối gì cả, còn ôm chặt vẻ sượng lăm. Trời ơi! Sao mà nó... hợp một ông ba đến vậy chứ.

Nghĩ vậy cho với cục tức chứ Sao Mai biết mình "bất công" với con. Thảo Nguyên từng thay cô đuổi cả đám đàn ông, con trai đeo bám, nó rất khó hòa hợp, trừ... Kiên và Dương.

Cô lúi thủi ra sau giặt đồ, sau đó lau dọn nhà. Xong đâu đó, cô nhìn quanh buồn bã, không có Thảo Nguyên, căn nhà và cả cô thật trống vắng, hiu quạnh. Lừng khừng một chặp, cô quả quyết đứng lên: "Không có Thảo Nguyên, ta đi một mình vẫn được mà. Hôm nay tha hồ vẽ, chẳng phải lo cơm nước cả ngày".

Cô thay bộ đồ tây cũ, xách giá vẽ chất lên xe, khóa cửa. Bà Bảy đi ra hỏi:

- Bây cũng đi sao? Con nhỏ đi với ông nọ chừng nào về?

- Dạ, chắc tới chiều. Thôi, con đi đây.

Bà Bảy nhìn theo, bụng nghĩ: "Ông ấy thích con nít rõ rồi, nhưng xem ra con nhỏ không ưa".

Sao Mai không thay đổi kế hoạch, chạy xe lên Thảo Cầm Viên. Hôm nay cô muốn vẽ màu xanh của bầu trời, của cây lá, của thảm cỏ và ước vọng.

Cô đặt giá vẽ, pha màu rửa cọ và rồi... không nhấc nổi cọ lên khung vải. Cô không thấy được màu xanh, chỉ thấy màu xám đờn điệu, ảm đạm.

Sao Mai bực tức ngồi phịch, rồi nằm dài gối đầu lên rễ cây bò trên mặt đất to đùng, rồi cô đứng lên đi quanh quẩn. Cho tới trưa, khung vải vẫn trắng màu, còn Sao Mai nhớ con đến... quay quắt.

- Má ơi!

Tiếng Thảo Nguyên gọi khiến cô mừng quỳnh, dáo dác ngó quanh. Thảo Nguyên cười khúc khích, cùng Dương hiện ra ngay sau gốc cây cô ngồi. Con bé ào tới, ôm lấy mẹ hôn liền mấy cái khắp mặt mũi, nói liên tu:

- Thảo Nguyên đi chơi với bác thơm vui quá, nhưng lại nhớ má. Bác thơm nói "vậy đi tìm má, bác cũng nhớ má".

Sao Mai nóng bừng mặt mũi, Dương tình bơ ném túi đồ nằm dài lên tấm nilon cô trải sẵn, nói tiếp:

- Nó nói hôm nay cô ở đây - Anh nhìn lơ đãng vào giá vẽ, nhếch môi cười - Đừng nói vì tôi... cướp Thảo Nguyên mà cô vẽ không được nghe.

Sao Mai ôm con trong tay là quên sạch buồn phiền, định đớp chát lại, không ngờ Thảo Nguyên sà qua tay Dương ríu rít:

- Má đừng giận bác Thơm nghe, bác lái xe to êm lắm, chở con đi Đầm Sen nè, có Thủy tinh cung, có Công viên

nước. Con chơi nhiều lắm, leo tận lên trời bằng xích đu với bác, rồi xuống nước với bác, rồi tắm, rồi ăn...

- Thôi đủ rồi Thảo Nguyên. Giờ con đói bụng không?

- Có. Con đói mà bác Thơm biểu đi tìm má cùng ăn cho vui. Nó chúí vào mặt Dương hỏi - Đúng không bác thơm?

- Đúng - Dương đẩy con bé qua mẹ nó - Hai mẹ con bày đồ ăn ra đi. Trong túi ấy.

Trời ơi! Quả là bữa tiệc thịnh soạn phương Tây dành cho các cuộc dã ngoại. Muỗng nĩa nhựa, ly chén đĩa giấy, cả nước trong lon và trái cây là những quả nho to mọng.

Thảo Nguyên nuốt ực nước miếng tứa ra, mắt mở to nhìn chăm mẹ và bác thơm đợi cho phép. Thấy Sao Mai giả tảng, anh nhắc ngay đùi gà quay bỏ cho con bé nói:

- Ăn thôi, đủ rồi.

Nó không ăn ngay, đàng hoàng mời mẹ, mời bác thơm, và đợi mẹ gật đầu mới cầm đùi gà cười toe, nói:

- Má ơi! Ngon..."nằm", bác thơm mua cho má đó.

Sao Mai ngao ngán cho con "Sao nó khôn nhà đại chợ vậy trời! Có gì cứ méc hết với người ta..." Nhưng quả thật cô mê món gà quay lắm, và... cầm ngay một đùi ăn cho... bõ ghét.

Nhìn hai mẹ con gặm ngon lành, cười ngòn ngoén với nhau, miệng mồm đầy dầu mỡ, Dương thấy vui và phát giác nhờ cái... đùi gà, Sao Mai không có cục giận, mang về mặt hình sự với anh. Anh mở nắp lon bia 333 đưa cô nói:

- Ăn gà uống chút bia để tiêu.

- Con được uống bia không? - Thảo Nguyên lúng búng hỏi, miệng đầy thịt gà.

Dương khui lon sôđa cho nó, nói:

- Con uống cái này.

Ba người ngồi dưới tàng cổ thụ mát rượi ăn uống, trông như một gia đình hạnh phúc, khiến nhiều người qua lại nhìn thích thú, ngưỡng mộ. Những cái nhìn ấy khiến Sao Mai cả nghĩ, bất giác đỏ mặt, liếc trộm Dương.

Cô đang làm sandwich cho anh, dăm bông, ba tê bỏ rồi, nhưng miếng chả lụa cứ mãi nằm trên nĩa, Thảo Nguyên tròn mắt nhắc mẹ:

- Má, bác thơm hết đồ ăn kìa.

Cô giật mình nhét vội, đưa qua, anh cười cười nhắc trêu:

- Còn một ít muối tiêu, tôi ăn mặn lắm.

Cô khó chịu quá, làm xong, đưa anh, vội đứng lên nói:

- Tôi no rồi, đi dạo một lát.

Nhưng cô ra tới lối đi, anh đã bám theo, nói chạm nọc:

- Cô sợ người ta hiểu lầm, hay sợ tư tưởng hão huyền? Thế tôi nói thẳng để cô đừng lo nhé. Thảo Nguyên trong mắt tôi rất đáng yêu, còn cô thì... không. Và cô hãy để tự nhiên, như thế hay hơn. Tôi chẳng cướp gì của cô đâu.

Anh đi trở lại chỗ Thảo Nguyên, mặc cô đứng chết trân vì... tức.

Sau đó, khi cô dọn dẹp, anh dắt Thảo Nguyên tới vòi nước rửa cho nó sạch sẽ. Khi anh về cô đã trải tấm nilon khác. Thảo Nguyên sà vào nằm dài, dụ dỗ anh:

- Bác thơm ơi! Mình lơ rồi ngủ, đề má... làm việc.

Nó không dụ anh cũng quá mệt. Cả đêm với Vĩnh Hoa rồi thức trắng. Giờ nửa ngày với nó, một tiểu yêu quái quậy

nhưng quá dễ yêu. Anh thoáng nghĩ về Khả Tú lúc về và thiếp ngủ cạnh Thảo Nguyên.

Giá vẽ đứng chơ vơ giữa màu xanh bầu trời, màu xanh cây lá và màu vàng của nắng, phôi màu trắng xoá trung vãi chưa một vết chấm phá. Cô ngồi bó gối nhìn mãi vào giá vẽ, nhìn tận chốn xa xăm, nhìn con và người đàn ông nó yêu thương, chua chát nghĩ về ngày mai không thể biết. Hỡi Sao Mai! Là hạnh phúc hay bất hạnh của Thảo Nguyên?

Anh tỉnh giấc, hé mắt nhìn lên bầu trời nhạt nắng, nhìn qua hai mẹ con đang rủ rỉ chuyện trò. Thảo Nguyên ngồi trong lòng mẹ, thơm mẹ liền tù tì, rồi nói:

- VẬY bác thơm tên Dương hả má?

Giọng cô nhuốm buồn, mắt dỗi xa xăm:

- Ừ. Lê Triều Dương, thủy triều lên cao lúc bình minh có thể cuốn phăng tất cả.

Anh khép mắt, úp mặt, muốn chìm lại vào giấc ngủ.

Có vẻ Vĩnh Hoa không nhớ gì chuyện đêm trước. Mấy hôm sau, cô từ tòa án về thẳng Mỹ Nghệ Lê Gia, vào bàn làm việc của mình, chào Dương duyên dáng hỏi:

- Anh Kiên nói lần xuất hàng trước tập trung vào tàu Bạch Dương đang bị truy thu thuế?

- Cô kiểm tra mọi thứ và cùng ông phó giám đốc đi cục thuế dùm.

- Còn gì nữa không?

- Cho tôi mọi tư liệu giá thuế mới và mọi quy chế ban hành thuộc luật kinh doanh xuất nhập khẩu.

- Rồi! À, không thấy anh Kiên đâu.

Anh sức nhớ, Kiên đang ở cơ sở Đồng Nai. Từ hôm qua, những tác phẩm điêu khắc gỗ dự thi đã lác đác về, Kiên đích thân kiểm tra từng mẫu, đánh số rồi cho vào kho đợi anh chấp nhận. Độ một ngàn mẫu dự thi, anh nghĩ thầm, biết mình cần được hỗ trợ.

- Đến mai không muộn.

Anh đích thân ngồi vào máy fax sau khi Vĩnh Hoa qua phòng hành chánh lấy tư liệu. Anh đánh một dòng duy nhất: "Mời Quách lão tiên sinh về cho. Triều Dương".

Vĩnh Hoa quay lại, anh nói:

- Cô có thể thu xếp thời gian vào buổi chiều nay không?
- Tôi phải dự buổi khiếu kiện đến 15h tại tòa án quận.

Dương ngẫm nghĩ rồi nói:

- Không sao. Dịp khác vậy.

Vĩnh Hoa không thắc mắc, là luật sư tư vấn pháp luật, cô không cần dành thời gian nhiều cho khách hàng trừ phi họ gặp trở ngại ở khâu nào cần luật sư ra mặt.

Cô làm việc tới trưa, hoàn chỉnh mọi giấy tờ xong nói với Dương:

- Căn cứ theo điều luật số... bằng mọi giấy tờ đã có, họ không thể truy thu thuế chúng ta, như vậy là đóng thuế hai lần. Sáng mai tôi sẽ hoàn tất việc này.

- Cảm ơn cô.

Cô duyên dáng mê hồn đứng lên nhoẻn cười, nói:

- Sao lại cảm ơn tôi nhỉ? Tôi ăn lương của ông kia mà. Hay ông muốn nhắc khéo Vĩnh Hoa chưa cảm ơn ông vì đã đưa Vĩnh Hoa về nhà đêm ấy? Nếu thế, mời ông ăn trưa bù lại nhé?

Dương từ chối nhẹ nhàng:

- Tôi không thích ra ngoài buổi trưa, rất tiếc.
- Vậy buổi trưa ông ăn gì? - Vĩnh Hoa tò mò.

Dương nhìn đồng hồ, rời bàn Bureau đáp:

- Tôi quen ăn đồ nguội và tự làm lấy.

Mắt Vĩnh Hoa long lanh thích thú:

- Sao giống Vĩnh Hoa vậy? Hồi em học ở Pháp, quen món Tây vì nó tiện lợi và lạ miệng. Giờ trưa nào cũng ăn thế.
- Nếu cô không ngại đến nhà đàn ông độc thân, tôi mời.
- Em không ngại.

Cô lả lướt bên anh trong bộ váy voan hai lớp trông đoan trang và không kém phần gợi cảm. Về đến nơi, cô dành xuống bếp và trở lên với mâm thức ăn thật hấp dẫn, ngon lành. Cô điểm từng món, giới thiệu khi thấy anh lộ ngạc nhiên, thích thú:

- Đây là xà lách Nga, với cá ngừ đại dương. Đây là mì ống Ý, cuối cùng là chả giò Bắc. Anh thấy sao?
- Ra cô có rất nhiều tài - Anh gắp miếng xà lách cho vào miệng, gật gù.

Anh ăn ngon lành, thoải mái. Cô ăn dài các, quý phái. Lần này anh dọn xuống, khi trở lên thấy cô cầm ở tay mấy "bức tranh" của Thảo Nguyên, anh xem chưa kịp cất.

- Ở đâu anh có tranh vẽ mẫu giáo vậy?

Đặt trước cô chai nước suối lẩn lỵ, anh đón lấy nhìn, bất giác lắc đầu cười:

- Con bé đến qua hè mới đi mẫu giáo, chưa cầm bút được, nhưng cầm cọ rành rồi. Đây, cô xem, cái bức đồ

choe hoe này tôi hỏi nó vẽ gì, nó nói là vẽ ông mặt trời nổ tung vì giận... mẹ ổng.

Vĩnh Hoa phì cười, Dương lại chỉ bức đầy những vết dọc ngang, nói:

- Còn cái này! Nó nói đó là con đường của mẹ nó đi kiếm tiền để mua cho nó... ông ba.

Vĩnh Hoa cười sặc sụa:

- Nó kỳ quái thật. Còn bức này?

Cô chỉ vào bức sáng sủa nhất, vẽ một gã tóc ba sợi lồm chồm, mặc mỗi cái quần đùi đang chu miệng thổi bong bóng.

Anh nói thản nhiên:

- Là tôi đấy, tôi đang thổi bong bóng cho nó hôm đưa nó đi Đầm Sen.

Cô nhìn anh tò mò:

- Con cháu gì của anh à?

- Không. Con của cô tạp dịch buổi sáng.

Con một cô tạp dịch được ông giám đốc đưa đi chơi, chuyện hy hữu đấy. Vĩnh Hoa nghĩ ngợi, buột miệng:

- Họ ở đây à?

Anh lấy mấy bức tranh đem vào trong cất, trở ra nói:

- Không, hai mẹ con có nhà riêng, Sao Mai chỉ làm chút buổi sáng.

Anh nhìn đồng hồ, Vĩnh Hoa biết ý đứng lên:

- Cảm ơn anh về buổi trưa, hôm nào rảnh Vĩnh Hoa mới ghé.

Cô khuất ở cầu thang. Dương khóa cửa vào phòng nghỉ trưa. Đập lên mắt anh là bộ vest Sao Mai giặt và hình ảnh

cô ngồi trên xe ba gác, vác bao chạy quanh chợ.

Dương nhắm nghiền mắt, cố nghĩ ra điều gì đó, rồi cười một mình, đập tay vào trán.

Hai giờ chiều, anh họp đầu ngành cùng các nghệ nhân bậc thầy anh mời cộng tác về việc chấm các tác phẩm dự thi. Anh nói:

- Ở mỗi địa phương, các nghệ nhân bậc thầy đã chấm sơ khảo, loại bỏ những tác phẩm kém rồi, nhưng tôi cho rằng ta phải chấm trên ngàn cái. Mong sự hợp tác tốt nhất ở quý vị.

Đã từng hợp tác với nhau nên đôi bên ra kế hoạch hợp tác dễ dàng. Sau buổi họp, Dương nói với Kiên:

- Anh tìm cho tôi một tay chụp ảnh. Không cần, một người có khiếu mỹ thuật là được.

- Dạ, để làm gì?

- Tôi cần lưu tất cả các tác phẩm dự thi để bảo vệ bản quyền, và nhân tiện làm bộ sưu tập mỹ nghệ gỗ qua nhiếp ảnh. Còn nữa, nói ra chưa tới thời điểm đâu, nhưng chỉ với một nghệ thuật điêu khắc ta làm kinh doanh nhiều thứ lắm.

Kiên vẫn có tầm nhìn đúng như Dương đánh giá, hiểu ngay. Anh gật đầu đáp:

- Tôi sẽ tìm ra, nhưng anh bỏ thời gian đào tạo đấy.

- Vậy tìm luôn dăm ba người sau đó chọn một thôi.

- Anh tuyển dụng luôn à?

- Chớ còn gì nữa. Từ lâu, mình phải có mới đúng.

Mấy hôm sau, Kiên nói với Dương vào buổi trưa, lúc có cả Vĩnh Hoa trong phòng chuẩn bị về:

- Họ chờ ở xưởng rồi giám đốc.

- Ai vậy? - Vĩnh Hoa tò mò hỏi.

- Tôi đang tuyển một tay nhiếp ảnh, cô có thích xem không?

- Tôi là tay chụp ảnh có hạng đấy!

Cả ba vào thẳng xưởng vẽ. Có bốn người đứng bên những tác phẩm họ được ghim vào giá bằng gỗ, một trong bốn người là Sao Mai.

Dương nhìn cô rồi nhìn Kiên lạnh nhạt hỏi:

- Cô ấy được sao?

- Giám đốc chăm tuyển dụng kia mà.

Mắt Dương nhìn vào ai, Vĩnh Hoa nhìn vào người đó. Cô thấy đó là một cô gái mảnh mai, thanh tú, giản dị, chẳng có gì đặc biệt nổi bật. Cô nói:

- Thì xem ảnh đã nào anh - Giọng cô khá thân mật.

Dương lạnh lùng, chăm chú xem từng bảng ảnh một, sau đó hỏi Vĩnh Hoa:

- Cô thấy thế nào?

Vĩnh Hoa duyên dáng chỉ vào bảng ảnh thứ hai, chủ nhân nó là một anh chàng có dáng chụp ảnh dạo:

- Em chọn bảng này. Mỹ nghệ gỗ do vật liệu là gỗ nên không tránh khỏi cho người thưởng thức cái cảm giác cứng. Thế nhưng bằng vào nghệ thuật chụp, anh ta đã cho ra những tác phẩm sinh động, hài hòa, khiến người xem thấy mềm qua nghệ thuật tạo hình.

Dương buột miệng khen:

- Cô khá thật, nhưng điều lạ cốt lõi ở nó cô không thấy.

- Là điều gì? - Vĩnh Hoa phật ý.

- Con người tạo ra nghệ thuật, nghệ thuật phản ánh rất rõ về người tạo ra nó. Cô không thấy trong ảnh đầy nét tỉ mỉ sao? Đây nhé, tạo hình là bình hoa giữa thiên nhiên, khi ta đem đặt vào một công trình kiến trúc thiên nhiên, nó không còn nét nhân tạo. Đó là nhờ vào gì? Vào phần thiết kế phù hợp. Ở đây, để chụp bức này, anh ta không cho vào bình là hoa hồng, hoa cúc mà là cành phong lan màu trắng tinh khiết để trang trí nổi bật mà không một tính chất đặc biệt.

Vĩnh Hoa nguyệt Dương:

- Ra bậc thầy là anh.

Dương nhún vai, quay sang anh chàng thợ ảnh nói:

- Tôi chọn anh.

Người thợ ảnh gái đầu hỏi lại:

- Dạ tôi hay những tấm ảnh này ạ?

Dương có cảm giác bị lừa ngay. Anh nhìn qua Kiên, anh chàng nhếch môi cười:

- Để đảm bảo tính công bằng, tôi cho tráo lộn đây. Những bức ảnh anh chọn là của cô Sao Mai chụp ạ.

Dương hừ mũi ngăm cô đang đứng hồi hộp một góc lên tiếng hỏi:

- Thế cô sẽ hợp đồng làm việc với công ty chúng tôi vào giờ nào?

Kiên trả lời liền:

- Tôi tính rồi, hợp đồng bán thời gian, sau giờ lao động chính, trưa từ 11h30 đến 13h30, và buổi tối từ 19 đến 21 giờ. Giám đốc thấy thế nào?

Dương hờ hững quay gót:

- Đó thuộc về quyền hạn và trách nhiệm của anh.

Cả Kiên và Sao Mai mừng rú nhưng không dám nhúc nhích, cho tới khi Dương đi khuất với Vĩnh Hoa về văn phòng.

Hôm ấy Vĩnh Hoa mời Dương ăn trưa, anh vui vẻ nhận lời khiến cô ngẫm đăc ý. "Anh lạnh lùng nguyên tắc đấy, cũng đỡ thoát tay em".

CHƯƠNG 6 -

Uy là người cuối cùng báo cáo công việc hàng ngày ở Eastern Mystery với anh qua mạng. Anh đang ngồi trong phòng riêng, khóa cửa, lắng nghe không sót điều gì, cho ghi âm lại, ngắm Uy có phần xuống sắc, vụt ngắt ngang nói:

- Này, quý vị chia nhau đi nghỉ thôi. Tất cả xuống sức lắm rồi, đúng không?

Uy cười như mếu:

- Ủ! Natalie không gượng nổi, nhưng phải xong đấu thầu xây dựng mới nghỉ được.

Dương biết không thể nào khác, thêm nữa anh rút Quách lão tiên sinh phải đến cả tháng, mọi gánh nặng dồn cho Natalie.

- Natalie!

Anh gọi, chị hiện ra tươi cười nhưng mặt khá hốc hác:

- Đừng lo cho tôi, giám đốc. Tôi được mà.

- Tôi biết chị sẽ được. Tôi hứa với chị, xong ở đây, ngay khi đặt chân đến New York, tôi sẽ đập thẳng đó tan nát trả thù cho chị.

Sau đó Uy trở lại màn hình, báo Quách lão tiên sinh sẽ bay vào ngày mai và kết thúc bằng tin Dương muốn nghe nhưng thuộc về phần riêng tư:

- Thằng chồng mụ ấy rút đơn kiện rồi.

- Khả Tú thế nào? Mụ ta có quấy rầy nó không?

- Không, tôi để cô ấy vào nội trú rồi, đợi hoàn tất đề án tốt nghiệp. Anh thấy sao?

- Được đấy! Chăm sóc nó hộ tôi. Chào!

Xuống mạng, Dương nghe lại băng ghi âm. Xong lấy băng cho vào hộp ngấm ở đầu giường rồi gọi cho Hào:

- Hoàn thành hết chưa?

- Chỉ được một nửa, có nơi nói không bán vì của ông cha để lại, nhưng tôi nghĩ vì giá cả.

- Anh được toàn quyền mà. Dĩ nhiên không gấp được, nhưng tôi muốn hoàn thành dự định này trong thời gian sớm nhất.

- Anh nhất định làm à?

- Đó là tâm nguyện một thời của cha mẹ tôi, tôi phải làm thôi.

- Nếu không được cấp phép?

- Tôi là chủ hay nhà nước làm chủ bảo tàng ấy có gì quan trọng? Chính yếu là những tài sản vô giá của đất nước được thu hồi, gìn giữ, bảo quản.

Hào lặng đi một lúc.

- Ra thế! Trời, tôi phục anh quá! Điều tôi ngạc nhiên là sao anh biết từng thứ nằm trong tay ai mà lần lượt cho thu mua?

- Tài liệu ấy cha tôi để lại, giờ thì tôi có thể nói cho cậu biết, và tôi chỉ cần thẩm tra lại qua địa phương.

- Anh định khi nào xin phép mở bảo tàng?

- Khi dự án lớn nhất sự nghiệp tôi hoàn thành. Lúc ấy tôi đủ tiền làm. Sau đó...

- Thì thế nào?

- Chưa thể nói được. Tạm biệt.

Đặt điện thoại xuống, Dương nhìn đồng hồ. Mười một giờ rưỡi, giờ này Sao Mai đến làm việc rồi. Vậy là cô ta đã bỏ được cái công việc nặng nhọc khốn kiếp ấy, và kể cả cái việc giặt đồ ô uế ở nơi xa tít mù kia.

Dương xuống trở lại văn phòng, thấy Kiên đi qua dưới xưởng vẻ nóng ruột. Cô ta chưa đến. Sao vậy kìa? Cô ta luôn đúng giờ đến mức mình phải kinh ngạc.

Dương rời văn phòng, ngay lối ra vào công ty, anh bị Sao Mai đâm sầm vào, vẻ mặt vừa tức tối, vừa lo sợ, bẽn lẽn.

Anh giữ cô đứng vững, cô ngược lên nhìn thấy anh, hết hồn lấp bắp:

- Dạ... xin lỗi... giám đốc... tôi đến trễ...

- Cô sao thế? - Dương cau mày.

- Dạ không... có gì - Cô ấp úng rồi đâm đầu chạy vào xưởng.

Dương nhìn theo, thấy Kiên đón cô hỏi gì đó rồi cùng cô vào xưởng điêu khắc. Hôm ấy Sao Mai không thiết kế được ảnh chụp nào ra hồn, Kiên thấy ngay, hỏi:

- Em sao vậy?

Sao Mai cố kiềm chế nhưng rồi không nhịn nổi, ứa nước mắt nói:

- Em xấu hổ quá, nhất định các đồng nghiệp hiểu lầm em.

- Nói rõ xem nào! - Kiên gắt, lòng đau nhói khi thấy cô khóc.

- Ron...

- Thăng đồng nghiệp Nam Mỹ của em, tôi biết rồi, hẳn giờ trò chọc ghẹo với em à? - Kiên giận sôi, gắt - Công ty đầy người, sao nó có thể?

- Em đi quay quảng cáo với chị Tịnh về, phải ghé công ty lấy xe. Thật ra... Ron... chẳng biết sao lại say mèm, ôm chặt em, vừa lúc tổ tiếp thị về... Ron bỏ đi...

- Không ai dần hẳn một trận sao?

- Họ còn cười phá, nói Ron tuyên bố sẽ cưới em, họ...

Cô vụt khóc òa đây cay đắng...

Bao năm rồi, dù cố gắng giữ mình, nhưng từ mái trường cho đến cuộc đời bên ngoài, cô luôn bị đối xử kiểu... đàn bà lắm lỡ. Mọi người cho rằng cô chẳng còn son giá gì để mà gìn giữ, dù bọn đàn ông có suồng sã... một chút, thì... có sao? Đàn bà rồi... Điều Sao Mai khổ sở nữa là ánh mắt giám đốc Hoàng nhìn cô với nụ cười nửa miệng.

Kiên đưa khăn cho Sao Mai lau nước mắt, sau khi cô khóc đã đời, nói:

- Nghỉ làm chỗ ấy đi.

Cô nhìn anh bằng cặp mắt đỏ hoe nói:

- Là em tức quá, chớ làm chỗ ấy rất thích hợp, lương lại cao.

- Em cần tiền lắm sao? - Kiên rít giọng.

- Tiền sao không cần? - Cô ngạc nhiên - Anh tưởng nuôi đứa con ít tốn kém ư? Nó ho vài ba tiếng đã tốn cả trăm nghìn rồi.

Kiên hết kiên nhẫn nổi buột miệng:

- Nếu em thấy vất vả, sao không chia bớt gánh nặng này với anh? Anh không hề ngại gì.

Sao Mai trợn mắt hết hồn. Cô có nghe lộn không? Rõ ràng không, Kiên nhìn cô đầy quan hoài, say đắm.

Sao Mai vụt rời ghế, lùi một bước, nghe chông chênh bước chân, miệng cứng đờ...

- Em chưa từng nghĩ tới sao? - Kiên thoáng buồn rồi trở lại bình thản nói:

- Xin lỗi em, đáng lẽ anh nên chọn lúc thích hợp, nhưng em có thể vào lúc nào đó nghĩ nghiêm túc vấn đề này và trả lời anh.

- Vâng... vâng... dạ... - Cô rối bời, vụt nhìn đồng hồ kêu lên - Ôi! Trễ mất.

Cô tất tả chụp túi xách chạy đi. Kiên thở hắt, thấy lòng nhẹ nhõm. Mình nói ra được rồi. Kiên có hy vọng, thậm chí: "Dù gì cô ấy... đã lỡ thì...".

Nhưng ngày kinh hoàng của Sao Mai chưa kết thúc. Từ chỗ quay phim cô cùng Tịnh, đạo diễn phim về công ty cất dụng cụ, ngạc nhiên thấy phòng thiết kế mỹ thuật đầy người. Khi thấy cô, tất cả đều nhìn vẻ kỳ lạ, rồi tản ra nhường lối đi vào.

Sao Mai hết hồn bởi cả mặt Ron sưng vù, hai tay cử động khó khăn, còn mấy ngón tay sưng vù, bầm tím.

- Ron! Anh sao vậy? - Cô hét lên.

Mắt Ron nhìn cô thều thào:

- Tôi thích cô thật lòng, tôi không phải làm nhục cô, cô có thể từ chối mà, tại tôi quá say...

- Tôi hỏi anh bị gì kìa? - Cô hốt hoảng.

- Gã đó nói tôi làm nhục cô, gã đánh tôi ngay chỗ hẹn, tôi đánh trả, đôi tay gã cứng như sắt...

Sao Mai không hiểu gì cả. Mọi người nhìn cô vẻ ác cảm.
Nhân nói:

- Người Tây họ hơi suồng sã, nhưng anh bạn cô ra tay ác quá.

- Không có, tôi không có bạn trai đâu Ron, tôi thề.

Cô rối trí quá. Kiên sao có thể chứ?

- Hắn ta ra sao? Hẹn anh ở đâu?

- Anh ta hẹn tôi nói có một hợp đồng, chỗ hẹn là khu đất mới, cạnh trường gì của người nước ngoài bên quận Tư. Anh ta cao, mặt đầy râu ria...

Sao Mai lắc đầu nguầy nguậy. Mọi người xúm lại chăm sóc Ron, chẳng lý gì đến cô. Đạo diễn Tịnh kéo cô lên phòng, hỏi:

- Nói thật xem, cô có bạn trai rồi à?

Cô lắc đầu, rơi nước mắt:

- Chị tin em đi, em thề không có mà.

- Hay hắn ngầm theo đuổi em, em không biết?

- Cho là thế, nhưng làm sao hắn biết Ron... sàm sỡ với em kia chứ?

- Em có kể cho ai nghe không?

Cô nghĩ bộ dạng Kiên, lắc đầu: "Không thể là ảnh".

Tịnh tin con nhỏ nói thật. Con bé tuy lỡ thì nhưng còn nguyên nét thơ ngây, chân thật của con nhà nề nếp. Có thể gã nào đó thuộc dạng điên khùng thậm say mê. Đời này gì mà không có chứ.

- Chị ơi! Giờ em làm sao?

Tịnh tỉnh bơ đáp:

- Làm sao? Em có đánh Ron đâu mà. Đừng để tâm cứ đi làm bình thường.

- Mọi người... khó chịu với em quá!

- Kệ họ, vài ba ngày Ron khỏe sẽ ổn. Về đi.

Sao Mai về nhà nghĩ nát óc không ra, cô thờ thần cho con ăn, tắm rửa cho nó, rồi gọi bà Bảy, đến Mỹ Nghệ Lê Gia.

Không thấy Kiên đón, mỗi ông giám đốc mặt cứ lạnh như tiền, đứng bên giá vẽ.

Như không thấy cô buồn bã, ủ dột, Dương nói:

- Cô chụp mấy cái được chọn xong rồi nghỉ.

Cô làm việc như máy, bấm hết phim, lại bỏ phim mới. Dương chợt gọi:

- Thôi nghỉ đi. Cô có chụp đến hết đêm cũng chẳng tấm nào ra hồn đâu.

Anh ném cọ xuống lưng thững tới trước cô, nhìn vẻ soi mói:

- Này, tôi không thích vẻ mặt cô lúc này, càng không thích cô để tâm trạng mình ảnh hưởng đến công việc. Nếu cô giao ra những tấm ảnh quá tồi, thì cô nên biết có đến ba điều tồi tệ xảy ra...

Cô nhìn anh bằng ánh mắt chán chường. Đặt máy ảnh xuống, cô ngồi phệt ra sàn nhà, ngơ ngẩn hỏi:

- Ba điều tồi tệ gì nữa? Có quá nhiều điều tồi tệ rồi?

Dương ngồi xuống đối diện với cô, mặt lăm lì:

- Điều thứ nhất thuộc về tội lãng phí tài sản công ty. Cô chụp những tấm ảnh tồi, đem sang ra, không tốn tiền chắc.

- Tôi... sẽ đền - Cô nói rời rạc.

- Hừm! Điều thứ hai, cô làm mất uy tín tôi trước đám nhân viên. Tôi phun hàng bao kiến thức, khoe mẽ, và chê cả luật sư HỒ, để chọn cô, té ra cô... chẳng làm được gì để xứng đáng với lòng tin của tôi.

Cô ngược nhìn anh, tập trung đầu óc:

- Khoan đã, ông đâu... chọn tôi, ông...

- Tôi chọn cô đấy, cô ngốc ạ. Chẳng điều gì qua mắt được tôi.

Trong hoàn cảnh, tâm trạng như vậy, chẳng hiểu sao Sao Mai có cảm giác ông giám đốc lạnh lùng này, với cô có sự quan tâm đặc biệt dù rất kín đáo thẫm lặng.

Rồi cô chẳng nhớ gì đến thảm trạng xảy ra cho mình. Hôm nay đầu óc cô lan man hình ảnh Thảo Nguyên tươi hơn hẳn trên tay Dương, mê mẩn chơi đùa với anh và anh cũng thế. Lúc ấy, đôi mắt anh không còn vẻ lạnh băng muôn thuở mà ngập tràn thương yêu.

Cô nhớ... không, và không có đêm nào, từ khi gặp bác thơm, bé Thảo Nguyên không nhắc đến anh cho đến khi ngủ thiếp, nó hỏi mãi điều cô cấm tuyệt không được hỏi, cóc sợ cô chút nào, là bao giờ đủ tiền... mua ba thơm cho nó.

Mặt cô vụt nóng hực, lén nhìn trộm Dương, gập ngay ánh mắt nhìn chòng chọc vào mình vội cup mắt xuống, quỳnh quíu hỏi:

- Còn gì nữa ạ?

Còn gì nữa ngoài chuyện... nếu cô không được việc, tôi thả ngay.

Sao Mai rùng mình choàng tỉnh. Cô không thể mất công việc này, vừa nhẹ nhàng, lương cao, vừa hợp ý thích cô. Cô đứng phắt lên, hốt hoảng:

- Xin lỗi giám đốc, tôi không tệ đâu. Tôi sẽ cố gắng.

Cô chụp máy ảnh và... giẫy ra như bị điện giật. Ra cô đang chụp bàn tay Dương. Nhưng cô đã bị nắm chặt, bị anh dắt đi như trẻ con.

- Hôm nay tới đây đủ rồi, cô lên nhà, tôi có cái này gửi Thảo Nguyên.

Đầu óc cô mụ mị, mông lung buột miệng hỏi:

- Ông... chủ nhật này không... đến chơi với nó ư?

- Tôi rất bận - Anh đáp gọn lòn. Tay vẫn nắm chặt tay cô lên thẳng tầng trên. Ngay trước cửa phòng, thấy cô liếc mắt qua chỗ Kiên ở, anh thủng thẳng nói.

- Phó giám đốc Kiên đi Đồng Nai đến hết tuần.

Phải nói bây giờ hồn vía Sao Mai bay đâu mất, mệt nhoài, sợ hãi với cả ngày biến động, cô không còn sáng suốt để tự hỏi đang...

Tám giờ rồi, tại sao cô dễ dàng để "người ta" nắm tay dắt.. tuốt lên phòng riêng.

Ấn cô ngồi vào sofa, Dương vào trong rồi trở ra với ly rượu nhỏ xíu trên tay, đưa cho cô:

- Uống đi, nó có ích cho cô đấy.

Cô nhăn mặt:

- Tôi không biết uống.

Nhưng cô đành uống khi gặp ánh mắt anh. Rượu thơm vị thuốc bắc và cay xè lưỡi. Cô vừa có cảm giác lâng lâng nhẹ nhõm.

- Thế nào? Ổn chứ? - Dương như anh cười với cô dịu dàng, tia mắt nồng nàn, ấm áp.

Cô không còn thấy cô đơn, chỉ thấy mệt mỏi, muốn được bình yên trong cảm giác với cô vẫn là bí ẩn. Cô mơ màng nhìn anh, hoàn toàn chìm lĩm tận vô thức, đưa tay sờ vào môi anh thì thăm:

- Thảo Nguyên! Thật... ngây thơ... ông... là vô giá... mà.

Cô chẳng biết gì sau đó, không biết mắt anh nhìn cô băn khoăn, kỳ dị rồi đầy đăm đũi... Không biết mình run rẩy cả người khi anh chạm tay vào. Không biết mình co rúm bật lời phản đối... nhưng rồi để... anh ghì chặt. Không biết chính mình đã tìm môi anh... vụng về và khờ khạo...

Nhưng Dương biết tất cả, bởi đôi môi mềm mại nước mắt của cô đang như đôi cánh hoa run rẩy trong gió bão, anh cảm giác rồi bùng lên cơn chiếm hữu. Anh mơn man, nâng niu rồi ham hố, mê mải nuốt trọn đôi môi ngây thơ kia vào môi mình cho tới khi cô không thở nổi...

Dương bằng nghị lực phi thường rời khỏi cô, lắc mạnh đầu như xua đũi phút yếu lòng, lao đảo vào trong rồi trở ra với chiếc khăn ướt nước đá. Sao Mai nằm xoài ở sofa, như ngủ, mặt đỏ bừng, môi mấp máy điều gì đó. Dương cúi sát, lắng nghe. Cô nói lời kỳ lạ. Em hiểu rồi... chị Hai... Rất kỳ diệu... em không còn giận... đâu. Tình yêu là như thế.

Dương quỳ xuống cạnh cô, lặng lẽ nhìn. Cô đưa đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy má vẻ bẽn lễn, thẹn thùng. Bất giác anh thở dài ảo não, rồi đưa tay đỡ cô ngồi lên ngay ngắn, sau đó chụp khăn đá lên mặt cô lau mạnh...

Cô tỉnh rất nhanh, nhìn anh bối rối:

- Dường như tôi... ngủ...

- Cô thiếp đi một lúc đấy. Thấy thế nào? - Anh tỉnh bơ.

- Không, không có gì. Chắc tôi phải về.

- Tôi không tiến đâu - Anh chìa bộ xếp hình bằng nhựa mềm vào tay cô nói tiếp - Đỗ Thảo Nguyên hộ tôi.

Cô như bay đi, kiểu thoát khỏi anh. Dương thở dài.

CHƯƠNG 7 -

Quách tiên sinh đến công ty vào chủ nhật bằng taxi, mặc âu phục, Dương cùng ông thông dong nhân nhả đi quanh xưởng vẽ, xưởng điêu khắc của các nghệ nhân và xưởng thiết kế bằng mẫu vẽ trên vi tính, gật gù phán một câu:

- Không nhỏ để dễ làm điều muốn làm, không lớn để kẻ tiểu nhân đỡ dòm ngó, thế nhưng...

Quách lão bỏ lửng không nói nữa, Dương cười ruồi làm ngơ. Họ tiếp tục dạo quanh phòng giám đốc, phó giám đốc, phòng kế toán và nhân sự. Quách lão phán:

- Có mùi phấn son sang trọng, là ai thế?

- Luật sư công ty Hồ Vĩnh Hoa.

Họ về nhà anh, Quách lão bắt đầu bằng hai chữ thế nhưng bỏ dở ban nãy:

- Đối tác cạnh tranh đang tìm cách búng Mỹ Nghệ Lê Gia, anh biết chứ? Nên tốt hơn tôi bay về để Mel Duvall sang ngay.

Dương cười lạnh lẽo:

- Họ làm sao thấy ông khi tôi không cho thấy?

- Anh nói thế chứng tỏ đã có biện pháp, tôi an tâm.

- Uy bảo tiên sinh sẽ thông tư điều gì đó?

- Luật sư Nguyễn và bà Barry More vừa ký xong phần cuối hợp đồng 20. Phần bàn ghế trong nội thất gồm: Mây, lát, tre và lục bình với hợp đồng cung cấp vô thời hạn có bảo hành.

Luôn tự chủ, không bao giờ để lộ cảm giác qua nét mặt, nhưng rồi Dương đã reo lên, bùm liên chai champagne cho vọt trào tận óc nhà, tưới ướt cả hai người. Và rồi để nguyên chai, anh ngửa cổ tợp khoan khoái rồi chìa cho Quách lão:

- Natalie đúng là báu vật vô giá, điều này phải cảm ơn tiên sinh. Coi như tôi nợ chị ấy công ty Nortenson.

Quách lão không lộ vẻ gì, ung dung rót rượu qua cốc thủy tinh, đưa lên ngắm nghĩa rồi nói:

- Champagne Nga tuyệt trần đời, dù ai ai cũng cho rằng Champagne ngon phải là của Pháp.

Ông nhàn nhả hớp từng ngụm, lơ đãng nói:

- Lạ thật, nơi đây có mùi da thịt trinh nguyên.

Mãi mãi với bất cứ ai, Quách lão là một bí mật siêu phàm trừ Dương. Anh biết ông là nhà bình luận, nghiên cứu bậc nhất Trung Hoa về mọi thể loại mỹ thuật, từ thi ca, hội họa đến điêu khắc. Anh cũng biết ông uyên bác, tinh thâm mọi nền văn học kim cổ, và điều bí mật nữa, ông là bậc thầy trong nghệ thuật yêu. Có lẽ đó là nguyên nhân chính để ông Trung Hoa tận xương tủy, lại rời Trung Hoa từ những năm 30.

Đến bây giờ, nhìn ông chẳng ai ngờ ông ở tuổi chín mươi. Ông đi khắp châu Âu lãng mạn thời ấy tôn vinh cái đẹp và tình yêu. Hai lần giảm đôi tuổi mình ở giấy tờ để phù hợp với sức trẻ bên ngoài. Với ông ngoài tiền bạc, danh vọng, con người chỉ hạnh phúc khi có được tình yêu.

Ông đến Mỹ giữa thập niên 70, gặp Dương, biết Dương từ khi mới 15 tuổi, chứng kiến toàn bộ cuộc đời Dương. Sau đó, chấp nhận làm sư phụ và cũng là tri kỷ của anh đến tận bây giờ.

- Thứ rượu ấy tên gì nhỉ?

- Không có tên đâu. Tôi chế dành cho cái đầu luôn đa năng quá tải và con tim đã chết của anh.

Dương mơ màng:

- Nó khiến người ta vừa tỉnh lại vừa mê. Tiên sinh từng biết đến chưa một... đàn bà trinh trắng?

- Nếu có người đàn bà như thế cho riêng mình, anh là thằng đàn ông may mắn nhất. Nghĩ xem, trong gợn tình là e ấp, vừa sành sỏi lại vừa thơ ngây.

Ông lại nhàn nhã, thanh tao nâng cốc rượu hợp từng ngụm:

- Tôi đã nói, anh sẽ có được mà.

- Tôi muốn người đàn bà của tôi phải...

- Thấy chưa! Suốt hai mươi năm anh luôn nói: "Tôi căm thù đàn bà, đồ giống cái không bao giờ có tim óc". Còn bây giờ, anh đã nghĩ đến, anh đã tin cuộc đời này có cái gọi là "kiên trinh, chung thủy".

Dương trầm ngâm uống rượu. Tất cả phụ thuộc vào thời gian.

-oOo-

Sáng hôm sau, Dương báo Vĩnh Hoa mọi việc cần cứ trao đổi với Kiên, anh vắng mặt ở công ty một tuần. Cô ngạc nhiên:

- Anh đi đâu?

- Đi mua hàng. Chúng ta thu mua là chính yếu, cô biết mà. Dĩ nhiên rồi, cái bảng trưng hình ảnh, công ty T.N.H.H. kinh doanh và dịch vụ Mỹ Nghệ Lê Gia kia mà. Sau đó chấm mẫu hàng đối tác chào, ra kích cỡ để họ làm.

- Lần này mình xuất qua đâu? Tôi thấy toàn mẫu gốc cây?

- Một Quách tiên sinh ở Mỹ, cô lo gì chứ, phải đến tháng mười mới xuất lô hàng lớn ấy...

Dương đi rồi, Vĩnh Hoa xem tiếp đồng giấy tờ rồi đi đến đoàn luật sư thành phố...

-oOo-

Cùng thời gian ấy, trong căn phòng sang trọng được trang trí bằng mỹ nghệ giả cổ, người đàn ông đường bệ ngồi ở chiếc sofa gỗ cầu kỳ, nói với ba người kia:

- Ta có ba cách để hạ gục Mỹ Nghệ Lê Gia.

- Anh cứ dạy bảo.

- Thứ nhất, sát nhập bốn công ty thành một, để đủ khả năng tài chính bóp chết thằng kia. Số cổ phần hóa tính theo giá trị tài sản.

- Thứ hai là tìm đối tác của Mỹ Nghệ Lê Gia, bằng mọi giá giật các hợp đồng - Người gầy nhất nói không hờ môi.

- Lỡ ban đầu là không tránh khỏi. Điều tôi nghĩ đến là phải lổ trong bao lâu? Còn điều thứ ba?

- Làm nó thân bại danh liệt.

- Nó chẳng phải tay mơ đâu.

- Điều này cứ giao cho tôi...

- Giờ ta bàn chuyện sát nhập đã. Các luật sư đã đến chưa?

oOo

Cả tuần mẹ con Sao Mai đều buồn. Thảo Nguyên quây mẹ quá xá vì bác thơm không đến chơi với nó. Còn mẹ nó lại cấm tiệt đến chỗ bác thơm.

Sao Mai thở dài, dọn cơm ra bàn, uể oải gọi con:

- Ăn cơm Thảo Nguyên.

Con bé đang ngồi giữa nhà, quanh nó là hộp lắp ghép mà Dương cho. Nó đã "xây" xong nhà, có hàng rào, có vườn cây, cả gà chó... Bên trong nhà nó đặt bàn ghế với ba người ngồi.

Nghe mẹ gọi, con bé vẫn giả lơ, ngăm nghĩa tác phẩm của mình, đợi bị gọi lần nữa mới phụng phịu nói:

- Con hông ăn. Ai biểu bác thơm gạt con.

Sao Mai nghiêm mặt:

- Bác thơm liên quan gì tới cơm? Ăn mau cho má đi làm.

- Bác nói mỗi tuần đến đưa con đi chơi.

- Hiện nay bác rất bận, bác đang ở xa, hơn nữa bác đã nhờ má nói với con rồi.

- Con hông chịu - Thảo Nguyên làm mình làm mẩy, năm xoài ra... nhắm tịt mắt.

Sao Mai lộn cả ruột, giận con, lại giận cả Dương. Cô tới xốc con ngồi vào bàn, nghiêm mặt nói:

- Con không ăn má đánh cho coi. Sao càng ngày càng hư quá vậy hả?

Thảo Nguyên vẫn bướng bỉnh nằng nặc:

- Má cho con đi làm con mới ăn.

Sao Mai tức quá, chưa bao giờ con nhỏ lì tới vậy, cô phát mạnh vào mông nó một cái, quát:

- Không đi đâu hết, bưng cơm ăn ngay.

Thảo Nguyên khóc òa, gào tướng:

- Má đánh con, con méc bác thơm.

Sao Mai càng giận, phát liền mấy cái, Thảo Nguyên xưa nay dù rất ngoan, được mẹ dạy dỗ nghiêm khắc, nhưng vẫn là trẻ thơ thích được nuông chiều. Nó bị đánh đau, nổi làm nư gào to, rồi môi miệng hốt nhiên tím ngắt, tiếng khóc tắc tịt, gần như lẫn ra nền nhà ngắt đi.

Sao Mai hốt hoảng xốc con lên, la lớn khiến bà Bảy và hàng xóm chạy qua nháo nhác. Kinh nghiệm đầy mình, bà Bảy quát:

- Để con nhỏ xuống, dang ra coi.

Bà xoa bóp chân tay, đầu cổ con nhỏ vài cái, nó thở hắt, ọe khóc, môi miếng hồng hào trở lại.

Hàng xóm la trời, con nhỏ nư lớn quá mà, khóc đến xỉu nghệt thở luôn.

Sao Mai khóc ròng và chính nước mắt cô làm Thảo Nguyên sợ khiếp. Nó chưa khi nào thấy mẹ khóc, nên cứ co rúm trong lòng bà Bảy, mếu máo:

- Con hồng dám hư nữa, má đừng khóc.

Bà Bảy lắc đầu ngó hai mẹ con, đùng đình hỏi:

- Mẹ con bây rộn quá, đâu kể nghe chuyện gì.

Sao Mai khóc cay đắng chẳng biết nói sao. Tất cả đều mơ hồ chẳng ra gì. Chỉ là cảm nghĩ ở cô. Cô sợ mất Thảo Nguyên, sợ nó gắn bó với người ta đến một lúc nào đó, sẽ đánh mất niềm tin vào cuộc đời ngay thời thơ ấu.

"Người ta" giàu sang, danh giá vậy, sao có thể... và bản thân cô, chẳng bao giờ nghĩ tới điều điên rồ ấy.

- Không có gì bà Bảy, Thảo Nguyên cứ đòi lên chỗ làm con chơi, mà anh Kiên tối nay đi Bình Dương.

- Con lên chơi... với bác thơm.

Sao Mai chua xót nhìn bà Bảy:

- Người ta là giám đốc, sao làm phiền hoài được. Con nói hoài nó không nghe.

- Phải ông hôm rồi không?

- Dạ phải, ông hiện bận lắm, cứ đi suốt.

Cô ngượng nghịu nhìn xuống, bà Bảy gật đầu nói:

- Thôi, để con nhỏ cho bà, bây đi làm đi.

- Dạ.

Cô tắt tả chạy xe tới công ty, mở cửa xưởng, sắp mẫu tượng ra từng góc, chọn phối cảnh, chọn nền rồi chụp. Thế nhưng đưa máy lên, dưới ánh đèn sáng tựa ban ngày, cô vẫn thấy tối đen, tuyệt vọng biết đêm nay mình chẳng làm được gì, nếu gắng chỉ tổ tốn tiền phim ảnh.

Cô thần thờ ngồi thu lu một góc, tắt hết đèn chụp chỉ để mấy ngọn néon vừa đủ sáng. Cô ngồi mãi, quên cả thời gian cho tới khi nghe tiếng bước chân, sức tỉnh ngẩng đầu lên và hết hồn.

- Sao Mai! - Dương nhăn mặt - Cô làm gì ở đây giờ này?

Cô ngơ ngẩn đáp như máy:

- Dạ,... tôi chụp hình.

Mất cả phút Dương nhìn cô rồi hỏi lại:

- Chụp hình? Lúc nửa đêm thế này à? Cô gặp chuyện gì đúng không?

Nửa đêm? Cô hốt hoảng nhìn đồng hồ, chụp vội túi xách dợm đi ngay. Dương gắt:

- Cô làm ơn đi.

Anh nện giày mạnh trên nền, kéo tuột tay cô đi ra chỗ xe anh, cương quyết ấn cô vào, đóng sập cửa rồi nói với người bảo vệ:

- Cất xe dùm cho cô ta.

Lái xe ra khỏi cổng, anh mới mệt hỏi:

- Nói tôi nghe, chuyện gì vậy?

Cô biết nói sao? Chẳng lẽ nói "Con tôi đòi tôi... mua ông về làm ba nó?". Cô cười chua chát, nhớ tới chuyện bà hàng xóm quá quắt, bày bé Thảo Nguyễn về xin tiền mua... ông ba.

- Này! Cô có biết tôi rất mệt không? Đừng bắt tôi phải suy nghĩ nữa.

Cô ngỡ ngàng nhìn anh. Tại sao người như anh lại vì cô suy nghĩ?

Anh dừng xe đột ngột, chồm qua cô gắt:

- Ai làm phiền cô?

- Không! - Cô thảng thốt cùng lúc mùi nước hoa thoảng nhẹ từ anh phả vào mũi cô. Cô chợt mơ hồ thấy quen thuộc, gợi nhớ điều gì đó như mơ...

- Không! - Cô lặp lại khổ sở.

Mặt Dương sa sầm trông dễ sợ. Cả tuần nay, anh cùng Mel Duvall đi hết Bình Dương, Sông Bé đến Đồng Nai, ba chi nhánh có kho hàng lớn, duyệt các mẫu điêu khắc, chọn vào hợp đồng số 20 ở Washington. Cả hai làm việc căng thẳng, bất kể ngày đêm để các nghệ nhân ra hàng cho kịp từ các tỉnh. Và bây giờ anh đang mệt đuối, lại phải lo cho cô.

- Thôi được, mặc xác cô.

Anh lạnh lùng gài số, nhấn ga. Chiếc xe lao đi với tốc độ kinh hồn. Sao Mai hoảng quá, buột miệng:

- Ông... đừng làm Thảo Nguyễn quyến luyến nữa.

Ra thế, Dương nhà số, giảm ga, lạnh lùng hỏi:

- Ý cô muốn nói, tôi tuyệt đừng gặp con bé chứ gì?

- Phải - Cô lấy hết can đảm nhìn thẳng anh nói liền một hơi - Với ông đó chỉ là niềm vui khi rảnh rỗi, còn Thảo Nguyên, nó... nó cứ nghĩ ông mãi ở bên nó, mãi yêu thương nó... nó... hôm nay đòi đi gặp ông, trần sở với tôi đủ điều, còn tôi lại không thể nói rằng ông ở một thế giới khác, không bao giờ thuộc về nó được.

Dương nhìn trừng cô, chột cười nhạt:

- Hay thật, cô nghĩ về tôi... tệ đến thế? Nhưng ai cho cô quyền quyết định tự do người khác vậy? Nếu như con cô thích tôi, tôi thương nó, phải xin phép cô sao?

- Nhưng...

- Đẹp cô đi! Hãy nhớ một điều, đừng bao giờ áp đặt trẻ thơ, nhất là điều yêu ghét trong con tim nhỏ xíu của nó, trong trí óc non nớt thơ ngây. Tôi chẳng từng nói với cô sao? Tôi không cướp gì của cô cả. Bé Thảo Nguyên mãi là con cô, rõ chưa?

Mình không bao giờ nói được điều muốn nói với ông ta, Sao Mai buồn rầu nghĩ.

Vẫn lái xe chậm chậm, Dương hỏi tiếp:

- Nhưng đơn giản vậy, cô chẳng mất hồn cả đêm. Nói thật đi, Thảo Nguyên làm sao?

Cô không thể nói dối, ấp úng:

- Nó làm nư... không chịu ăn cơm, đòi đến xưởng. Nó chưa bao giờ hư vậy. Tôi giận quá phát vào mông nó...

- Trời ơi! Cô điên à? Đi đánh con?

- Ai ngờ... nó khóc đến... nghẹn thở, mặt tím ngắt, làm tôi hết hồn. May có bà Bảy...

Dương quát:

- Chết tiệt cô đi!

Xe dừng đầu hẻm, Dương đi nhanh vào, Sao Mai tất tả đuổi theo, tới nơi thấy bà Bảy thông dong ngồi nhai trầu còn Thảo Nguyên đang... bò lê giữa đám đồ chơi của nó.

- Thảo Nguyên! - Dương rón rén thả giày bước vào gọi nhỏ, trùi mẩn, đầu hơi cúi, vẻ chào bà Bảy.

Con bé nghếch mặt, dỏng tai rồi lồm cồm bò dậy, dáo dác nhìn quanh. Thấy Dương, nó nhào tới reo to:

- Bác thơm.

Nó xà vào lòng anh quýnh quý. Bà Bảy lắc đầu nói với Sao Mai:

- Bây đi tới giờ, bà đỡ mấy cũng không chịu ngủ.

- Con xin lỗi bà Bảy vì về trễ.

- Bà già rồi, ngủ bao lăm - Bà Bảy thông thả phúi quần đứng lên, nhổ bã trầu vào ống, nhìn Dương ôm gọn Thảo Nguyên đu đưa nhẹ nhẹ, thì thầm vào tai nó điều gì đó, bất giác lắc đầu nói:

- Là nghiệp hay duyên tùy theo phước số của bây.

Sao Mai đưa bà qua ngõ, bà nhìn cô thở dài:

- Người ta vừa giàu sang, vừa có lòng, chỉ e...

Bà bỏ lưng, khuất vào trong. Sao Mai quay về thấy Dương ru Thảo Nguyên trong lòng anh, nó riu riu mắt, đôi tay bé thơ nhỏ xíu ôm chặt anh. Cô thở hắt, nhẹ chân đến ngồi ở góc, gục mặt vào gối cho tới khi nghe tiếng Dương gọi khẽ:

- Nó ngủ say rồi.

- Để tôi đưa nó vào giường.

Nhưng Dương bỗng Thảo Nguyên không buông, đích thân đặt nó xuống gối, kéo chặn mỏng đắp ngang ngực, đợi Sao Mai thả mừng mới rời đi.

Có vẻ anh rất mệt, cứ đưa tay xoa trán và hai hốc mắt, loạng choạng xỏ giày rồi nói với cô:

- Tôi đưa nó đi xem rồi nước vào chiều mai.
- Mai mới thứ bảy.
- Tôi hứa với nó rồi, phải về sớm thôi. Cô chuẩn bị đi cùng.

Chẳng buồn đợi cô đáp, anh ra cửa. Sức nhớ ngoảnh lại nói:

- Con nó méc với tôi, cô khóc. Nó rất sợ cô khóc, nên bảo tôi dắt cô đi xem rồi nước để xin lỗi đấy.

Đêm ấy Sao Mai thức trắng, nỗi buồn lo ngập lòng, và điều kỳ lạ nữa, mùi nước hoa rất nhẹ từ anh cứ ở hoài khứu giác cô. Cô có cảm giác đã biết anh từ đâu đó qua điều gì rất ngọt ngào, sâu thẳm....

CHƯƠNG 8 -

hái độ giám đốc Hoàng đối với người khách, cho Sao Mai biết anh ta thuộc diện khách hàng lớn. Đó là người thanh niên trạc ngoài ba mươi, dáng cao, vững chãi, sơ mi, quần tây giản dị, trẻ trung nhưng không kém phần sang trọng, thêm gương mặt đẹp đầy nam tính với nụ cười ấm áp luôn nở trên môi.

- Đây là cô Sao Mai, chuyên viên thiết kế mỹ thuật - Hoàng giới thiệu hơi trang trọng - Cô ấy còn nghề tay trái là vẽ và chụp ảnh nghệ thuật.

Người thanh niên nhìn cô vẻ đánh giá không che dấu, duy nụ cười ấm áp cứ rạng rỡ dần. Xem ra anh ta có thiện cảm rồi.

Hoàng cười nhẹ, giới thiệu tiếp:

- Còn đây là ông Trịnh Kim Sơn, giám đốc công ty Kim Sơn, công ty chuyên tổ chức các hội chợ về hàng mỹ thuật xuất khẩu và các show biểu diễn nghệ thuật ca nhạc, thời trang cấp quốc tế.

- Chào ông! - Sao Mai vẫn đứng, lễ phép cúi chào.

Hoàng thấy Sơn đích thân đứng lên bắt tay mời Sao Mai ngồi, bất giác nhẹ nhõm: "Vậy là anh ta chấp nhận để công ty mình làm quảng cáo rồi. Chỉ còn điều khoản hợp đồng". Hoàng hớn hờ, bụng hú hồn vì đã khôn ngoan nghe lời đạo diễn Tịnh, không hủy hợp đồng thử việc với Sao Mai. Tươi cười, Hoàng tán:

- Cô Sao Mai đây là chuyên viên chính thức của công ty tôi, chuyên về thiết kế mỹ thuật mỹ nghệ, rất hợp với yêu cầu của anh Sơn.

Bây giờ Sơn mới lên tiếng, giọng anh ta ảm trầm đến lạ lùng:

- Rất mong được làm việc với cô Sao Mai.

- Dạ! - Sao Mai mừng quýnh. Công ty quảng cáo của Hoàng gốc rễ vững vàng dù mới thành lập vài năm. Anh ta đòi hỏi chuyên môn cao, rất kén thiết kế chính cho từng gian hàng, sau đó lên Catalogue quảng cáo trước khi hội chợ khai mạc vào đầu mùa thu. Chính xác là vào Quốc khánh 2/9.

Hợp đồng được ký nhanh chóng, ông giám đốc Kim Sơn càng nhanh chóng hơn, ngày sau đó trao liền tư liệu đã in vào đĩa cho Sao Mai, nói:

- Cô và đồng sự nghiên cứu kỹ nhé, sau một tuần phải lên xong kế hoạch để chúng tôi duyệt và tiến hành ngay.

- Vâng ạ.

Đúng là cả công ty vất vả lên cổ chạy cho kịp việc. Có đến hơn trăm gian hàng, mỗi gian là một mặt hàng. Bởi là thủ công mỹ nghệ truyền thống cổ xưa, nên từ đẹp đến xấu, từ đơn sơ đến tinh tế, từ đơn giản đến cầu kỳ đều có đủ. Ai nấy như đóng dính người trên ghế, sao ra hàng chực đĩa tư liệu, mỗi người lãnh một phần, làm quên ăn quên ngủ, duy Sao Mai chủ nhiệm chính công trình, làm cật lực nhưng đến giờ là đứng lên. Hoàng đích thân nói:

- Hay cô cứ làm thêm giờ đi, tôi trả thêm lương.

- Tôi hứa với ông sẽ hoàn thành mọi việc đúng dự kiến, còn làm thêm, tôi không thể. Tôi đã hợp đồng làm ngoài giờ ở Mỹ Nghệ Lê Gia.

- Ra thế.

Phải, dù công việc căng thẳng đến đâu, Sao Mai không rời Mỹ Nghệ Lê Gia. Cô đến, cần mẫn làm công việc mình, cố

gắng sáng tạo các mẫu mã, duy cô không còn nán lại mỗi khi còn thời gian rảnh mà tranh thủ về với con và làm thêm phần việc tại nhà.

Cả tuần rồi, cô hiếm gặp Kiên và Dương, cả hai đi suốt. Nhưng lại gặp cô luật sư vài lần. Cô luật sư thường xuống phòng thiết kế, các xưởng mỗi khi ghé công ty. Cô cũng thường đứng lại mười phút nhìn xem Sao Mai dựng cảnh chụp các mẫu rồi lững thững quay đi.

Cô luật sư đối với Sao Mai không thân không sơ, luôn rất lịch sự và giữ thân phận đúng mức. Thế nhưng hôm nay, ngay khi Sao Mai gặp cô ở hành lang đi xuống xưởng, cô có cảm giác cô luật sư Vĩnh Hoa đang chờ cô.

- Dạ chào luật sư, chị chưa về sao?

Vĩnh Hoa cười hòa nhã đáp, đều bước theo Sao Mai:

- Có lẽ tôi phải chờ đến khi gặp được một trong hai vị giám đốc.

Sao Mai móc túi xách lên tường, vô tư nói:

- Chắc luật sư không liên lạc được với họ, cả hai ông giám đốc đều có tật đi ra ngoài công việc là cắt máy di động.

- Cô biết rõ quá - Vĩnh Hoa cười.

Sao Mai vào xưởng, bê ra từng mẫu gỗ điêu khắc, chọn một cái đặt lên một giá gỗ phủ ren trắng, bắt đầu sửa góc độ, tạo dáng... Vĩnh Hoa chợt hỏi:

- Với cái này, khi qua vi tính kỹ thuật số cô chọn nền sao?

- Đây là mẫu trang trí thuộc không gian rộng, dành cho các phòng khách lớn hoặc tiền sảnh khách sạn. Tôi cho rằng nó sẽ đứng một góc, cạnh một bàn tiếp khách nào đó với tường ốp gỗ Sơn Đào đánh bóng.

- Tôi không nghĩ cô chỉ học một năm mỹ thuật.

Như một lời khen tặng nên Sao Mai thấy an ủi. Cô bấm máy năm lần chụp mẫu, rồi đặt xuống, chọn mẫu khác, xoay qua nói với Vĩnh Hoa:

- Do thích nên cố gắng học hỏi thôi luật sư. Mà sao luật sư biết tôi học một năm mỹ thuật?

- À, hôm ấy anh Dương đưa tôi dự chiêu đãi ở hội luật gia, vui miệng kể.

Vụt sực nhớ, Vĩnh Hoa hỏi:

- Hôm thứ bảy, hình như tôi thấy anh Dương và cô ở rỗi nước?

Rất ngại Dương bị xâm xì, hiểu lầm, Sao Mai lật đật đáp:

- Ông giám đốc lỡ hứa với bé Thảo Nguyên nên dẫn nó đi. Tôi phải theo giữ nó thôi.

Vĩnh Hoa vẻ thấu hiểu sâu sắc, nói:

- Tôi biết anh Dương quý trẻ con, nhưng hôm ấy thấy, tôi hơi lo, có khuyên anh, đừng để người khác hiểu lầm quan hệ không tốt cho anh và người bạn đời sau này.

Bỗng Sao Mai đau thắt ngực trái, người bạn đời sau này? Cô cười gượng:

- Dạ tôi biết chứ, nên có nói ông ấy... mà ông Dương có vợ chưa cưới ở đâu hả luật sư?

- Nghe đâu bên Mỹ. Nhưng nói thật cô, tôi chẳng tin mấy vào người đàn ông quá giàu có như ông ta về cái gọi là lòng chung thủy. Quá đẹp trai, hào phóng, lại tiền như núi, nhiều cô gái thời nay chỉ cần nhắm vào một trong những thứ là đủ lao vào ông ta như thiêu thân.

"Sẽ không có tôi trong số đó đâu". Sao Mai thầm nghĩ, buồn lặng và cô khó thoát khỏi ánh mắt tinh tế của Vĩnh

Hoa. Xem ra điều mình nghi ngờ không sai. Vĩnh Hoa thăm nghĩ, thấy tức tối.

Quan hệ cô và Dương ngày càng tốt đẹp, không tuần nào là không ăn cơm cùng nhau, trò chuyện, nháy mắt rất hợp gu. Dương tính lạnh lùng, ít nói, nhưng với cô tinh tế, lịch lãm. Anh không quá ga lăng, chịu đựng, và vốn Vĩnh Hoa thích người đàn ông của cô như vậy. Cô chán lắm rồi một lũ luôn chạy theo cô quy lụy, nhưng cả tháng nay rồi...

- Thôi cô làm đi, tôi lên lầu nghĩ một chút.

Vĩnh Hoa bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng. Sao Mai nhìn theo tê tái. Trên lầu là nhà hai giám đốc, cô luật sư chắc chắn không ngủ bên nhà Kiên.

Thở hắt, cố quên để tập trung vào công việc, cô xong sớm nửa giờ vội chạy về lại công ty quảng cáo và ngạc nhiên thấy ông giám đốc Kim Sơn ngồi chờ.

- Thưa ông còn đến hai ngày nữa mới tới thời hạn mà.

- Tôi đến đưa cô đi xem hiện trường, có vài thay đổi bên trong, tôi không kịp cho quay phim lại, nhờ cô.

- Vâng.

Trên xe, Sơn trò chuyện ôn hòa, thân mật, hỏi khá nhiều về hoàn cảnh gia đình cô và kể về mình đơn giản không khoa trương.

Sơn chiếm thiện cảm Sao Mai khá nhanh nhờ lối nói chuyện rất có duyên, dí dỏm của anh, khiến đầu óc cô thư thái, giảm áp lực về công việc lẫn nỗi buồn lãng đãng không tên tuổi.

Hơn nửa tháng làm việc chung, lòng nhiệt tình trong công việc và khả năng của Sao Mai khiến Sơn mến phục và

ngày càng thân thiết với cô hơn. Chẳng biết từ lúc nào họ đối xử như bè bạn, đến độ... ngày nọ Sơn hỏi:

- Lúc nào tiện tôi ghé thăm cô được chứ?

Sao Mai không ngần ngại đáp:

- Vâng.

Ngày hôm sau, lúc cô từ Mỹ Nghệ Lê Gia về, đã hơn chín giờ đêm, cô hết hồn, thấy Sơn đang ngồi trò chuyện với bà Bảy, Thảo Nguyên với đồng đồ chơi điện tử đắt tiền.

- Trời ơi! Sao anh không báo trước? - Cô ái ngại nói.

Sơn cười lắc đầu:

- Đến thăm bạn ai báo trước làm phiền chứ?

Thảo Nguyên khoe mẹ vô số đồ chơi, Sơn ẵm nó tuồng rất thích, cứ giỡn và cù mãi vào bụng nó làm nó cười ngặt nghoẽ. Bà Bảy về nhà, Sơn hỏi Sao Mai về quan tâm:

- Cô đi làm đêm nữa sao? Làm quá vậy, sức khỏe đâu?

- Tôi quen rồi. - Cô đưa tay, Thảo Nguyên nhào qua, cứ tròn xoe mắt nhìn Sơn.

Mắt Sơn ánh vẻ xót xa, than thở:

- Đời cũng lạ, kẻ ăn xài không hết...

Sao Mai trêu:

- Anh chính là "kẻ ăn xài không hết", còn tôi là "người lần không ra".

- Sao Mai! Tôi không ngờ gặp được người con gái giỏi giang, nghị lực như cô. Thành kiến với phụ nữ của tôi từ nay dẹp bỏ rồi.

- Phụ nữ, đàn ông đều có kẻ tốt, kẻ xấu. Tôi là người mẹ bình thường thôi.

- Sao Mai! Mình làm bạn nhé! - Sơn chân thành nói.

Cô cười xòa:

- Mình chẳng làm bạn lâu nay sao?

Sơn tha thiết tâm sự:

- Tôi tuy khá giả như là của gia tộc cha ông để lại, dòng họ tôi cũng từ nghèo, có chí làm nên, cho nên nhà tôi không hề phân biệt sang hèn trong quan hệ. Tôi quý cô với bé Thảo Nguyên lắm. Trời! Mới gặp mà tôi mê mẩn nó rồi.

Anh đưa tay vuốt má nó hỏi:

- Thảo Nguyên thích chú lái xe to chở đi chơi không?

- Thích lắm! - Nó cứ tròn xoa mắt nhìn Sơn.

- Vậy mai nhé! Con thích đi đâu?

- Hồng được - Thảo Nguyên nói gọn lỏn.

- Tại sao? - Sơn cười yêu thích.

- Mai bác thơm chở đi chơi rồi.

Sơn không để tâm, đáp:

- Vậy chủ nhật nhé?

- Cũng không.

- Tại sao?

- Chủ nhật đi thăm bác thơm, chú Kiên nói.

Lấy làm kỳ, Sơn nhìn Sao Mai ngẫm hỏi, cô hơi ngập ngừng:

- Là giám đốc và phó giám đốc chỗ tôi làm ngoài giờ.

Sơn có vẻ nghĩ ngợi và hỏi Thảo Nguyên khi nó dụi mắt và ngáp dài:

- Vậy chừng nào Thảo Nguyên đi chơi xe to với chú Sơn?

- Chừng nào bác thơm chịu - Nó riu riu mắt, Sao Mai bế con lên ngại ngùng nói.

- Xin lỗi anh, tôi phải cho nó ngủ.

Sơn cười gượng:

- Là anh xin lỗi em ghé thăm vào giờ này. Anh về đây, mai gặp nhé!

- Vâng.

Sao Mai đưa con vào giường với chút bần khoản. Sơn xưng hô với cô khá thân mật, thái độ đầy quan tâm đến hai mẹ con. Cô lại nghĩ về Kiên, đến hôm nay cô vẫn chưa trả lời Kiên và anh cũng chẳng có thời gian rảnh. Còn Dương?

Bất giác cô thở dài trong đêm. Dương xa vời quá với nét lạnh lùng muôn thuở, với giàu sang danh vọng, với sự quyến rũ đàn ông. Anh lúc quan tâm nồng nhiệt, lúc lơ là biệt dạng, rất gần lại rất xa, anh đâu thể thuộc về cõi riêng tư bình thường nào với người như cô, càng không thể vì Thảo Nguyên, dù anh rất yêu quý nó.

Trong đêm, mắt Sao Mai mở trừng, thao thức.

oOo

Tin vui Hào báo khiến Dương thở phào, anh nói nhanh:

- Cậu coi giao tiền ngay, phải nhanh gọn.

- Rồi rồi, bao giờ anh chuyển hồ sơ về tiếp?

- Đợi thêm hai hồ sơ xác minh lại đã.

- Này, người mới đó đáng tin cậy không? Coi chừng bị giả mạo, tôi không chịu trách nhiệm à ghen.

- Yên tâm đi. Cậu thấy từ trước tới giờ bị đồ giả chưa? Ráng chừng ba năm nữa, đủ bộ là xong.

Anh bỏ máy, Kiên đi vào nói:

- Xong rồi anh, đã niêm hết, có bảo quản mỗi mọt.
- Lệnh giao vật tư phát chưa?
- Dạ miền Nam, và Đông, Tây Nam Bộ phát rồi. Khu vực Bắc chắc hai hôm nữa. Còn bảy tỉnh miền Trung, Tây Nguyên hàng về thẳng công ty, ta mới chấm mọt ít.
- Giao cho Mel Duvall ở đây, tôi với cậu về công ty.

Kiên tươi lên. Hơn tháng rồi anh chưa gặp mẹ con Sao Mai, bởi công việc ngập đầu. Chẳng biết cô có câu trả lời cho anh chưa.

Cả hai về đến công ty, trời đã chiều, vừa xuống xe anh bảo vệ chạy lại, mặt buồn bã nói:

- Trình giám đốc, trưa nay công ty bị trộm.

Dương nhìn anh qua cái nhìn khe khẽ:

- Mất gì quan trọng không?
- Dạ, xe cô gì làm thêm...
- Sao Mai! - Kiên kêu lên, than trời.

Dương nhíu mày hỏi:

- Cái xe đó ai lấy làm gì? Coi có ai giấu không?
- Dạ không ai dám giỡn. Cổ khóc quá mà.
- Anh viết báo cáo cho tôi, bảo vệ gì ăn trộm vào không biết hả?

Dương quát xong, lạnh lùng bước đi.

Mặt anh bảo vệ mếu xệch, thiệt quá vô lý, bao nhiêu xe ngon không mất, lại mất xe người nghèo nhất, dỏm nhất. Cũng may là xe đó. Anh ta nghĩ chuyện bị trừ lương, thấy rầu...

Sao Mai quả chiều nay khóc hết nước mắt. Trời xui đất khiến gì khi cô đang khóc ròng, thất thểu tìm bến xe buýt, Sơn lái xe chạy ngang.

Anh dừng xe, gọi cô giật giọng:

- Sao Mai! Em bị sao vậy?

Khi hiểu chuyện, anh nói với cô:

- Đừng lo, em có hợp đồng, công ty nọ sẽ bồi thường mà. Giờ anh đưa em đi làm kéo trễ.

Trên xe cô rầu rĩ nói:

- Có bồi thường phải giấy tờ này nọ, xe mất cả tuần, còn phải tìm mua xe. Trời ơi! Em mua góp đã trả hết tiền đâu.

Sơn xót ruột thấy cô mặt mày bí xị, nói:

- Được rồi, tạm thời anh đưa em đi làm, đón về, cho tới khi mua được xe.

- Trời ơi! Không được đâu.

- Vậy đơn giản thôi. Ta đi mua xe ngay. Chừng nào em có tiền trả anh. Sao Mai, giữa chúng ta anh nói thực lòng.

- Không được - Cô khẳng khẳng, buồn rầu nghĩ đến số tiền dành dụm ở ngân hàng chưa được bao nhiêu.

Sơn gắt:

- Có thật lòng coi anh là bạn không?

- Bạn bè không thể lo đến vậy được - Cô thần thờ.

Sơn ngừng xe nhìn chằm cô:

- Vậy anh phải thế nào để em đồng ý cho anh lo lắng hết mọi thứ đây?

Ánh mắt anh nồng ấm da diết quá, Sao Mai hoảng hốt né tầm nhìn qua đồng hồ, nói lảng:

- Sắp đến giờ làm việc rồi.

Xe dừng trước công ty, cô dợm bước xuống, Sơn nắm tay cô giữ lại hỏi:

- Em trả lời anh đi.

Sao Mai rụt tay lại, nói nhanh:

- Tạm thời đến mai, em đi xe buýt.

Cô chạy ù, Sơn lắc đầu nhìn theo, chột cười.

oOo

Đúng giờ tan sở, cô bước ra đã thấy xe Sơn lù lù mở cửa đợi. Đạo diễn Tịnh định chở cô về thấy vậy bỏ chạy luôn. Không cách nào thoát khỏi Sơn, cô đành lên xe về đến chỗ giữ trẻ đón Thảo Nguyên rồi đi chợ.

Hôm ấy, Sơn ăn cơm nhà cô, mới cầm đũa, Kiên chạy xe vào nhà, thấy Sơn hơi sững sờ. Thảo Nguyên ôm chú Kiên méc mẹ bị mất xe, nên nó được đi xe hơi cả chiều.

Hai người đàn ông chào nhau khách khí, Kiên liền nói với Sao Mai:

- Chút nữa anh đón đi làm, chuyện xe cộ từ từ tính.

Sao Mai nhìn cả hai chẳng biết nói sao, bà Bảy hướn đái nói:

- Hai đứa làm chung chỗ, đưa đón cũng tiện hơn.

- Anh về lại đây rồi à? - Sao Mai hỏi Kiên.

- Mới lúc chiều, đợi nhận báo cáo xong, họp để bồi thường cho em. Giám đốc Dương nhắn em đừng lo.

Thảo Nguyên rối rít:

- Cho con đi thăm bác thơm với!

Sơn ôn tồn, hòa nhã nói:

- Vậy cũng được, nào, mời bà Bảy, anh Kiên dùng cơm.

Kiên từ chối cùng bà Bảy về nhà, nhìn lên qua thấy ba người ăn cơm như một gia đình ấm cúng, bất giác buồn quá, cứ thở ra thở vào.

Bà Bảy xót cháu ngoại, tắc lưỡi nói:

- Con nhỏ năm nay chắc sao đào hoa quá, lắm kẻ đón người đưa, toàn người giàu có. Điều ngoại lo là không biết họ có thật bụng không, hay chỉ qua đường.

Thấy Kiên làm thinh, bà lắc đầu:

- Nín luôn đi con, đừng nói. Ngoại coi tâm ý nó, biết nó chỉ coi con như anh em. Thôi, đã không duyên nợ thời ruột rà.

Kiên cười gượng:

- Ngoại thương Sao Mai hơn con, lúc nào cũng bao che.

Bà Bảy nhóc nhách nhai trầu, hừ mũi:

- Đừng nghĩ ngoại vì vào trăm bạc nó đưa ăn trầu mà trọng nó hơn con ghen. Là ngoại thương tánh ý nó đoan trang. Lắm lúc nghĩ lạ đời, chắc Thảo Nguyên hồng phải con nó. Gái một con mà sao nó bền lễn hết còn son.

Kiên chẳng hơi đâu để tâm điều bà ngoại suy đoán, thấy Sơn rời nhà Sao Mai, anh đâm bổ qua hỏi cô liền:

- Ai vậy Sao Mai?

- Chủ hợp đồng quảng cáo bên em. Làm riết với nhau cả tháng nay thành thân. - Cô dọn rửa thay đồ, mặc Thảo Nguyên đòi theo, giao cho bà Bảy, lên xe Kiên đến cơ quan.

Cô làm việc mà lòng cứ mong đợi tiếng giày quen thuộc dội vào tai. Thế nhưng mỗi Kiên quanh quẩn giúp cô, tịt không ai lai vãng.

Chụp hết hai cuộn phim, Sao Mai nghỉ và bắt đầu xắn tay áo dọn dẹp lau chùi. Bấy giờ Kiên sực nhớ hỏi:

- Nghe bảo vệ nói lâu nay em không làm buổi sáng.
- Làm xong, luôn tiện nán thêm một giờ lau chùi, dọn dẹp luôn, khỏi dậy sớm.

Kiên chọc:

- Vậy anh cắt lương sáng mới được.

Cô hốt hoảng:

- Đừng ghen! Việc nào lương ấy chứ. Em còn phải dành thêm tiền mua xe. Công ty đâu bồi thường nguyên xe đâu, rồi Thảo Nguyên đi học...

Kiên nhìn cô mảnh mai vóc dáng thấy thương thắt lòng, không kềm được, buột miệng:

- Nếu em không chê anh...

Cô cắt ngang lời anh, nói vẻ quả quyết:

- Em không hề chê anh, em quý mến anh lắm, có điều em không yêu anh Kiên à.

Cô nhìn anh dụi dàng buồn bã:

- Có thể em ở vậy suốt đời để lo cho Thảo Nguyên.
- Tội gì chứ em - Kiên rên rĩ.

Cô làm thinh, dọn dẹp xong đâu đấy, mới nói:

- Em coi anh như ruột rà mới nói thật lòng, anh đừng giận chi em.
- Có phải em thất tình ai không?

Cô giữ tóc dài quá eo, chải bới lại gọn gàng tránh cái nhìn của Kiên và cố giấu nỗi buồn, nói:

- Em không biết chắc, nhưng thấy đau buồn trong tim óc. Em chưa từng yêu nên chẳng biết mình có đang thất tình không.

Kiên buồn tê tái mà nghe vậy phát sửng sốt. "Chưa từng yêu", chẳng lẽ cổ bị cưỡng bức? Nhưng Kiên không hỏi, bởi thấy cô thần thờ nhìn lên lầu.

Trong phút giây Kiên choáng váng. Chẳng lẽ Sao Mai thầm yêu Dương, con người coi khinh mọi đàn bà?

Bây giờ Sao Mai ngay khi trả lời dứt khoát với Kiên, chợt thấu suốt con tim mình đang thầm lặng chờ đợi ai. Cô biết rằng mình ngăn cản Dương đến với Thảo Nguyên chỉ là cách trốn chạy vô vọng. Cô đã yêu anh ngay từ buổi đầu tiên, nhưng lý trí cho cô biết với anh, cô sẽ ôm mỗi tình tuyệt vọng. Anh và cô ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, quá nhiều cách biệt. và anh là người đàn ông lạnh lùng nhất mà cô từng gặp.

CHƯƠNG 9 -

ây là lần đầu tiên Sao Mai bước vào phòng làm việc của Dương. Rất rộng, đơn giản, chỉ hai bàn làm việc đặt cả máy tính.

Một tuần rồi, từ khi mất xe, Dương mới cho gọi Sao Mai lên. Anh ngồi ở bàn bureau giữa, nhìn cô soi mói, hỏi như gậy sượng:

- Nghe nói từ khi mất xe, cô chưa có dịp ngồi xe buýt.

Phải, cô chẳng có dịp nào. Sáng ra khỏi hẻm hoặc có khi cô chưa rời khỏi giường, Sơn đã đến đón đi làm. Trưa, vì làm ở hội chợ, nên Sơn đưa cô về tận Mỹ Nghệ Lê Gia rồi đến đón lúc một giờ rưỡi. Chiều lại, mới đúng tầm tan sở, Kiên lù lù đứng chờ đưa đi chợ, đón Thảo Nguyên, cùng ăn tối rồi đưa cô qua xưởng, làm xong lại đưa về.

Cả tuần qua, Sao Mai như ngồi trên bàn chông, ruột gan có lửa, cô không thể từ chối và lối xóm râm ran lời dị nghị. Người tốt mừng cho cô gặp được "chồng" giàu có, kẻ xấu nói sau lưng cô giờ "ngựa quen đường cũ", sáng một ông, chiều một thằng, lành lặn không tha, tàn tật không chừa.

Sao Mai cắn răng cam chịu, nhưng nghe hàm ý Dương mai mỉa, cô đau khổ đến suýt òa khóc. Cô cắn chặt răng vào môi đến rướm máu, dẫn cơn sôi nổi trong lòng, đáp từ tốn:

- Dạ đúng ạ! Thế nhưng điều này không liên quan gì đến công việc kia mà.

Dương cười mũi:

- Nơi công sở, đạo đức phẩm giá người phụ nữ vẫn được xem trọng đấy, cô nên cẩn thận.

- Giám đốc không cần quan tâm đến tôi làm gì. Tôi biết mình nên hay không nên làm gì - Cô lạnh nhạt đáp.

- Tốt! - Anh mân mê tay trên chiếc chìa khóa và tẩm cà vẹt xe, có vẻ trầm ngâm rồi đưa lên cô thấy nói - Công ty vừa mua xong xe cho cô, có điều...

- Điều gì ạ? - Cô mừng quýnh, buột miệng hỏi liền.

- Là xe mới nguyên, cúp Tom đời 97, giá tiền gấp ba lần xe cô.

Mặt Sao Mai tăm tối, cô lúi lại nói nhỏ:

- Dạ, thế thôi ạ...

- Cô không còn nghĩ ra cách kiếm tiền sao?

Phải, từ khi làm bán thời gian ở đây, cô rảnh buổi sáng độ hai giờ, nên dồn qua hợp đồng quảng cáo Kim Sơn... Nhưng... có thể làm thêm việc gì? Liệu đủ tiền trả góp xe, mà ông ta có cho trả góp xe không?

Cô buồn rầu:

- Dạ tôi không việc gì làm, nhưng ở sổ tiết kiệm còn số tiền...

Dương làm ra vẻ đăn đo lăm, rớt cuộc nói:

- Vậy cô hãy ký thêm với tôi một hợp đồng lao động là... dọn nhà và phòng làm việc cho tôi mỗi sáng. Tiền lương trừ vào tiền xe cho tới hết.

Cô hoang mang nửa mừng nửa sợ, cứ ngẩn ra nhìn anh.

- Sao? Có ký không?

- Ký - Cô đáp tiếng một.

Dương thả chìa khóa lẫn cà vẹt xe ra bàn, lạnh lùng nói:

- Cô qua phòng nhân sự làm hợp đồng đi.

Tay cô run run cầm lấy, anh ngoảnh mặt đi, khi quay lại cô đã chạy biến. Dương uể oải ngồi xuống ôm đầu. "Dương! Mà đừng lại đi, nếu thua canh bạc này, mà chẳng còn mục đích gì để tồn tại".

Vĩnh Hoa bước vào, thấy anh kỳ lạ quá, lo lắng hỏi:

- Dương! Anh làm sao vậy?

Anh lấy lại vẻ thản nhiên, đứng lên:

- Không, làm hơi nhiều nên mệt thôi. Hôm nay cô không đến đoàn luật sư à?

- Hôm nay em rảnh cả ngày - Cô ngọt ngào nói - Nếu mệt, anh lên nhà đi, để đây cho Kiên và em được rồi.

- Cảm ơn cô!

Anh đi, tặng cô nụ cười. Vào đến nhà, anh khóa chặt cửa, nằm dài ra giường, đặt computer lên người, vào mạng làm việc với Uy và Natalie.

Cả hai báo cáo mọi việc tốt đẹp, tốc độ tiến triển nhanh. Công ty trúng thầu công trình 20 là một tập đoàn chuyên ngành địa ốc tầm cỡ. Họ đã khởi công sau khi hoàn tất khâu khảo sát và kỹ sư giám sát của Eastern Mystery vẫn là người cũ.

Uy tiếp tục báo cáo, đang có hợp đồng mới và điều chính yếu là có nguồn tin đối thủ đang tìm tới Quách lão tiên sinh. Dương cười mỉm:

- Chúng qua rồi đấy, cậu chuẩn bị xong chưa?

- Rồi, tôi sẽ dắt mũi chúng dạo chơi ở Chicago.

- Tốt, còn gì không?

- Chuyện riêng thì còn.

- Nói đi!

- Ông... Hải đến nội trú tìm Khả Tú.

Dương lặng đi một lúc rồi hỏi dồn dập:

- Ảnh... giờ thế nào? Về từ bao giờ? Khỏe không?

- Vẫn thế. Rất cố chấp, độc đoán, bảo Khả Tú qua Anh với ông. Cô ấy từ chối thẳng, nói chính anh nuôi cổ lớn, không phải ông.

- Ảnh làm gì nó?

- Không, không. Lần này ông rất buồn, có vẻ dẫn vật lắm.

Dương thở dài:

- Bao giờ Khả Tú tốt nghiệp?

- Tháng chín, còn ba tháng nữa. Anh về không?

- Về. Uy này!

- Anh nói đi!

- Hay nên để Khả Tú qua Anh?

Mặt Uy tái liễn. Đời nào chứ. Anh đã chờ cô suốt năm năm.

- Cổ lớn rồi, để cô tự chọn lựa.

- Dù gì nó là con ảnh, bao năm qua, ảnh như người đã chết.

- Vậy sao ông không về với anh?

- Ảnh với đất Mỹ là kẻ nát lòng - Dương nói như than - Mọi điều tồi tệ là do tôi.

- Anh chẳng có lỗi gì, Quách tiên sinh từng nói thế.

Dương nhắm mắt, phẩy tay:

- Bỏ đi, còn gì không?

- Đã có đủ hồ sơ về công ty Mortenson - Natalie hiện ra.

Dương nói không một giây đắn đo:

- Tiến hành thu mua ngay sau khi lên xong phương án.

Uy hiện ra:

- Không ít trở ngại.

Dương cười đều:

- Chỉ cần đủ cho Natalie ngồi vào ghế giám đốc, phải không Natalie?

- Vâng - Chị hiện ra, xinh đẹp hơn bao giờ hết qua vẻ xúc động.

- Phải 34% cổ phần - Uy cho con số.

- Làm đi!

Có tiếng gõ cửa, Dương đưa tay ra hiệu chấm dứt, rút máy, cho vào tủ, đi ra chệnh choạng.

- Ai đó?

- Em đây!

- Vĩnh Hoa! - Dương kêu lên, mở chốt cửa. Cô bước vào, yếu điệu, quyến rũ và vô cùng xinh đẹp.

Trông anh không đỡ chút nào, hơi lo cho anh nên em quay lại.

- Có lẽ mệt quá không ngủ được.

- Cần em xoa bóp đầu cổ một lát không? Đỡ lắm đấy.

- Cô biết sao? - Anh ngừng tay xoa lên cổ, ngạc nhiên hỏi.

Cô cười quyến rũ:

- Em biết nhiều thứ lắm, để mai sau... làm vợ người ta.

Dương lắc đầu vẻ chào thua, dưới ánh điện lộ rõ vẻ mệt mỏi:

- Cô luôn luôn là điều ngạc nhiên với tôi.

Vĩnh Hoa nguyệt anh, đi tới sau lưng anh, đặt đôi bàn tay lên đầu anh, nói:

- Nào, anh thẳng lưng, thả lỏng người. Thế, bắt đầu nhé!

Đôi bàn tay cô mát rượi, mềm dịu như nhung, xoa bóp khắp đầu anh rất điệu nghệ, thỉnh thoảng cô hơi cúi người hỏi anh:

- Sao, đỡ không anh?

Mùi phấn son cao cấp, đắt tiền lẫn mùi nước hoa nhẹ từ cô xộc vào mũi anh ngầy ngậy. Anh có vẻ choáng váng, nói kiểu ậm ừ...

- Hơi đỡ... có điều hai hốc mũi đau quá.

- Để em xem nào.

Cô ra trước mặt anh, cúi xuống xoa mỗi bên bằng hai ngón tay lên quanh hốc mắt anh, rồi xoa qua màng tang. Cô làm chăm chú, như không biết, khi cô cúi xuống, chiếc cổ áo rộng đã khoe đôi ngực trắng ngần đập vào mắt anh...

Cô vẫn tiếp tục xoa bóp mãi, qua cổ, qua đôi vai, lúc đầu mạnh mẽ, dần về sau như vuốt ve...

Giọng Dương bấy giờ cất lên ngái ngủ:

- Cảm ơn Vĩnh Hoa, anh muốn ngủ quá! Em về nhé!

Anh đặt lưng vào giường một lúc đã ngủ say sưa. Vĩnh Hoa kiên nhẫn chờ đợi tiếng anh thở đều đặn, rón rén bước chân trở vào, đứng lặng bên giường nhìn anh đăm đũa, sờ nhẹ chỗ tóc anh rũ xuống, thì thầm chua xót:

- Em yêu anh mất rồi! Ông chủ lạnh lùng của em ạ. Trời ơi! Sao mà em yêu anh đến thế? Nhưng anh sẽ chẳng bao giờ biết bởi em không muốn anh nghĩ sai về mình, một khi biết Trí đã có người khác, chắc anh cho rằng vì Trí bỏ, nên em bám vào anh. Nhưng... anh ơi! Tình yêu là điều bí ẩn, kỳ diệu nhất. Anh có biết không? Ngay đêm ấy, khi em nửa say nửa tỉnh, hôn cả anh và Trí qua men nồng, em đã nhìn ra mình chưa bao giờ yêu Trí. Nụ hôn anh ngọt ngào và mạnh mẽ cuốn em vào tình yêu. Em giả mơ, giả say, nào dám thú nhận rằng, em biết người hôn em là anh... và rồi em mãi ao ước thêm một lần.

Có tiếng bước chân rất nhẹ như lá rơi, xa dần, im bật...

Vĩnh Hoa thoáng nụ cười khó hiểu. Bên ngoài đèn hàng hiên bật sáng, soi rõ dáng Sao Mai nhỏ nhắn đếm bước đơn độc, khuất dưới thang lầu.

Vĩnh Hoa rời phòng ngủ Dương ra sofa ngồi, rất lâu, cô lấy gương soi, dùng tay bết son loang ra ngoài môi, làm tóc rối lên, xong điểm tía nhìn tình tứ, vội xuống lầu...

Dương mở mắt, chậm rãi ngồi lên, chậm rãi bước ra ngoài nép sau trụ nhà nhìn xuống xưởng vẽ... Trông khá xa, nhưng anh thấy rõ nét mặt Sao Mai bàng hoàng khi nhìn cô luật sư Vĩnh Hoa tóc rối bời như từng vội vã, vụng trộm yêu đương, môi loang lổ vết son bởi những nụ hôn cuồng nhiệt.

Anh thấy Vĩnh Hoa dấu nụ cười đặc chí, uyển chuyển bước đi, thấy Sao Mai thần thờ ngồi thụp, gục đầu vào đôi bàn tay đặt trên đầu gối.

Dương nhắm nghiền mắt, anh không muốn thấy nước mắt cô rơi. Dương nện bước chân khá mạnh đi xuống. Sao Mai giật mình vuốt mặt đứng lên, chào lúng túng:

- Dạ, giám đốc.

Cô lén nhìn anh, ánh trong tia mắt vẻ nghi hoặc.

Dương tỏ vẻ thờ:

- Mấy giờ cô về?
- Dạ chín giờ.
- Xe đi tốt không?
- Dạ tốt.

Dương đi quanh nhìn từng mẫu thiết kế ảnh chụp, chợt nói:

- Tôi đói quá, cô giúp thứ gì ăn được không?
- Dạ... dạ...

Dương không nói gì thêm, đi trở lên nhà.

Một lúc cô bước vào, nét mặt ngại ngùng, nói nhỏ rí:

- Để tôi xem tủ lạnh có gì.

Cô tìm thấy gói nui, thịt, bơ, trứng, hành tây. Lẳng lẳng bật bếp gas, cô luộc nui xối lại nước lạnh, để ráo, cho vào tô, xong cô bắt đầu tào thịt. Vừa làm, cô vừa lén nhìn lên phòng khách, thấy anh ngồi im lìm, mặt khó đăm đăm bất giác chua xót. Một lần này thôi, mình muốn được một lần duy nhất chăm sóc cho "người ta" như... Cô không lộ vẻ gì, đợi thịt sôi, cô cho trứng, hành vào nui rồi đổ nước nhân thịt lên. Sắp thêm chén nước mắm có tí ớt, cô để cả vào khay bưng lên đặt trước anh, nói:

- Tôi chỉ biết nấu đơn sơ, giám đốc ăn tạm.

Cô cúi chào định ra về, anh cản lại:

- Cùng ăn với tôi, nhiều quá tôi ăn không hết.
- Dạ tôi ăn tối rồi và không có thói quen ăn khuya.
- Cô đang mắng xéo tôi làm phiền cô đó à?

Cô lắc đầu:

- Dạ không, giám đốc công việc nhiều, lại sống một mình nên ăn uống thất thường là phải, sao ông...

Cô ngập ngừng định hỏi: "Sao ông không đưa vợ chưa cưới cùng về chăm sóc cái ăn, cái uống cho ông" nhưng rồi cô nín ngang. Cô nhớ lời Vĩnh Hoa nói, ám chỉ anh chưa bao giờ coi trọng chân tình, nhớ rằng Vĩnh Hoa không thoát khỏi anh dù hiểu rõ anh mà thấy tái tê lòng.

Dương thấy cô cứ đứng, thở ra, bỏ đĩa nói:

- Tôi không nuốt nổi nếu cô cứ đứng nhìn tôi như vậy.

Cô cũng thở ra, ngồi xuống, mắt nhìn mông lung.

Dương ăn rất nhanh, dành dọn xuống rồi trở lên với hai ly nước cam tan, đưa cô một ly:

- Cô có gì muốn nói với tôi sao?

Vừa uống nước cam để sắp xếp điều mình muốn nói, cô uống sạch cả ly, thấy như nước cam có chút men lẩn mùi thơm thuốc bắc.

- Sao? Cứ nói đi chứ?

- Dạ, mai tôi đến sớm làm, không biết có phiền ông?

- Không phiền - Anh rùn vai đáp ngắn gọn.

- Dạ, tôi chỉ dọn dẹp, không thể làm...

Dương nhìn xoáy cô, lạnh lùng:

- Tôi không phiền cô nấu ăn lần nào nữa đâu.

Mắt cô ríu lại, nặng trĩu. Cô lắc mạnh đầu thoáng nhanh ý nghĩ: "Mình buồn ngủ rồi, phải rửa mặt cho tỉnh táo mới chạy xe về". Nhưng cô không nhấc chân lên được, người lâng lâng, không còn thấy mọi mệt rã rời...

Dương lẳng lẳng đứng lên tới bên cô, xoa bóp đều bả vai và cổ cô, đầu cô. Người cô ngã dần xuống thành ghế, tay buông thõng, hơi thở đều hoà, rèm mi khép he hé.

- Em thấy bớt mỏi chưa?

- Dạ... - Cô mơ màng.

Anh khụy gối, cúi nhìn cô tia nhìn lẳng đọng, lay sờ nhẹ lên mặt cô bần thần:

- Vì yêu hay vì lẽ gì em dễ dàng dẫn thân hở em?

Cô đang trong giấc mơ kỳ diệu, thấy Dương âu yếm mình, mắt ngời yêu thương:

- Em yêu anh!

Anh cúi hôn cô thật nhẹ nhàng, nụ hôn trở nên ngọt ngào hơn, nồng nàn hơn và rồi càng lúc càng cuốn hút, mạnh mẽ, dài bất tận... Giấc mơ đẹp diệu kỳ, cô sợ nó tan biến, bất giác ứa nước mắt.

- Đừng khóc em...

- Cho em khóc lần này thôi.

- Tại sao?

- Rồi anh không còn thấy em khóc nữa, thế giới rộng lớn muôn màu sắc là của anh, còn thế giới hạnh phúc em chỉ có Thảo Nguyên thôi.

- Anh sẽ tặng em cả thế giới muôn màu.

- Đừng, em không quen, mãi mãi không quen...

Trong mơ, cô như tan rã cả xác lẫn hồn trong tay anh, dưới môi anh nồng nàn, chợt ước rằng mình được mãi chìm trong giấc mơ không bao giờ tỉnh lại...

Dương thần thờ rời cô đứng dậy, thần thờ nhìn cô trong cơn mê run rẩy thơ ngây đón nhận: "Xin lỗi em Sao Mai..."

về rất nhiều điều".

Anh mở tủ lạnh lấy đá ướp vào khăn, biết rằng chỉ vài phút sau cô rời giấc mơ, về hiện tại... chỉ cần em không ham thế giới muôn màu.

CHƯƠNG 10 -

uổi khéo Sơn về bằng lời thoái thác khôn khéo nhưng không kém phần quyết liệt, Sao Mai nhờ bà Bảy khóa cửa ngoài nói:

- Con muốn ngủ một bữa cho đã, bà Bảy.
- Vậy trưa mẹ con bây ăn giống gì?

- Ngủ dậy, hai mẹ con đi ăn bụi một bữa.

Thảo Nguyên mãi chơi, tới khi thấy mẹ đóng cửa, tròn xoe mắt hỏi:

- Nhốt mình lại hả má?

Sao Mai ôm chặt con, hôn túi bụi, nói:

- Lâu nay má bận việc, không rảnh chơi với con, bữa nay mình... chơi chung cả ngày hén!

Thật ra, Thảo Nguyên quen với lịch làm việc của mẹ rồi, từ khi còn nhỏ xíu, nó lại là đứa hiếu động tinh quái, không mè nheo, quấy mẹ như những đứa trẻ khác. Nghe mẹ đi chơi chung nó cũng khoái, nhưng lắc đầu nói:

- Ngủ dậy là hồng chơi với má nữa.
- Là sao? - Cô bẹo má con.
- Sau ngủ dậy chơi với bác thơm.

Lại bác thơm. Sao Mai thấy khó thở. Càng ngày cô càng biết mình không ổn vì Dương, nhưng tại sao không ổn thì cô chịu, không phân tích được dù cố loại trừ chuyện Thảo Nguyên và chuyện con tim mình.

Sao Mai là người sống thực tế, đơn giản. Nếu không, ở hoàn cảnh cô, ai cũng ngồi than thân trách phận hoặc sa

ngã lâu rồi ở tuổi 20 với đứa con đỏ hồng, ba tháng tuổi trên tay.

Với cô, chuyện làm, chuyện học, cả chuyện nuôi con, như điều tất yếu trong mỗi con người, nên dù cực khổ, chưa khi nào than thở. Ngay cả chuyện sinh ly - tử biệt, chuyện giàu, nghèo, sang, hèn, cô cũng chẳng bận tâm, cho rằng cái số nên luôn an phận, bằng lòng với hiện tại. Cô không hề biết bản thân mình có một ý chí mãnh liệt và nghị lực phi thường mới được như hôm nay.

Với ý nghĩ đơn giản về cuộc sống như vậy nên dù phát giác ra một cách tuyệt vọng về tình yêu mình dành cho Dương, cô vẫn không hề mơ mộng, chưa một lần nghĩ đến làm Dương để ý mình. "Điều đó không tưởng", cô luôn tâm niệm vậy, nên dù thời gian làm với Dương, chạm mặt anh khá nhiều, cô vẫn lảng tránh, hạn chế chuyện trò.

Dương thì chỉ có anh biết mình muốn gì. Anh vẫn một ngày như một tháng, miệt mài làm việc, khô khan, lạnh lùng với bất kỳ ai, trừ với Thảo Nguyên.

Anh không dành thời gian cho nó nhiều, tuần chỉ một buổi (Anh đã nghiêm nghị giải thích cho nó, hiện tại anh rất bận) và nó từ đó không mè nheo đòi gặp anh mãi nữa. Anh đưa nó đi chơi, chăm sóc quan tâm nó, nhưng ngày càng che giấu lòng yêu thương và nghiêm khắc với nó ngày một nhiều hơn.

Bây giờ thì Sơn gần gũi Thảo Nguyên hầu hết thời gian rảnh. Căn nhà nhỏ như cái hộp diêm chất đầy quần áo, giày dép, đồ chơi, toàn loại đắt tiền, Sơn mua cho Thảo Nguyên. Nó cũng thân thiết với anh như Kiên, như Dương, nhưng không có mặt Sơn là nó quên phéng anh ngay, một điều cũng bác thớm, hai điều cũng bác thớm.

Và hôm nay Sao Mai muốn biết trong lòng con bé Dương to thế nào, hai bác cháu có bí mật gì với nhau.

- Bác thơm đâu có hẹn đến chiều nay?

Thảo Nguyên tinh queo đáp:

- Hồng sao, con cứ chờ - Nó ngoẻo cổ nhìn mẹ, nói tiếp - Má con mình cùng chờ bác hén.

Sao Mai vuốt tóc con thở dài. một lúc lựa lời hỏi con:

- Thảo Nguyên! Lâu nay đi chơi với bác thơm hoài, con có kể gì với bác không?

- Kể nhiều "nhảm".

Con bé huyền thuyên một mạch, nào là chuyện nó quậy ở nhà trẻ, chuyện má phạt quỳ còn đét vô đít, chuyện má đi làm về đã xiủ giữa đường.

- Kể chuyện đó nữa sao? - Sao Mai kêu lên.

Thảo Nguyên dẫu môi, toét miệng cười:

- Bác thơm biểu kể hết mới thương con mờ...

- Rồi... rồi... sao nữa?

- Chuyện con bệnh làm má khóc hoài nữa, chuyện bà Bảy cho gạo nấu cơm...

- Trời! - Sao Mai chỉ còn biết kêu trời.

- Bác thơm khen con giỏi lắm, kể chuyện hay nữa má. Rồi con kể chuyện chú Tánh taxi đưa má nhiều tiền lắm hôm ở nhà thương mà má hồng lấy, rồi... rồi...

- Còn gì nữa sao hồng nói hết luôn? - Sao Mai chì chiết con.

Thảo Nguyên bặm môi lắc đầu, tròn xoe mắt nhìn mẹ nói gọn lỏn:

- Hết rồi!

Nhìn cách nó, Sao mai biết con giấu điều gì, nạt liền:

- Không nói thật, má chết cho coi.

Thảo Nguyên sợ khiếp. Đã một lần má nó "chết", cứ nằm không rục rịch, quần áo ướt nhem. Người ta khiêng má nó vô, xoa dầu, người hơ lửa. Ông bác sĩ nói má nó đói mà dầm mưa. Hồi đó má nó "chết" đến mấy ngày, và nó sợ nhất là chuyện này.

Thảo Nguyên mếu máo, ôm mẹ la:

- Má đừng chết! Con hồng gạt má đâu. Tại bác thơm nói con dấu đi, kéo má giận.

- Má hồng giận đâu, kể đi - Sao Mai ôm con dỗ dành.

- Tại má cấm con không được nói mua bác thơm làm ba, nhưng bác biết hết hà, hỏi con đã thích ai làm ba chưa? Con... con thích bác, nên mua bác rồi, bằng... đồng xu cạo gió của bà Bảy.

- Gì? - Sao Mai tái xanh mặt mày, xấu hổ lẫn hoảng sợ.

Thảo Nguyên cũng hết hồn ập úng:

- Bác biểu... không được nói, vì đó là... bí mật mà.

Sao Mai ngồi ngẩn ra, một chập nhìn con hỏi:

- Nếu má đi làm xa lắm, không ở gần bác thơm được, con đi với má hay ở với bác thơm?

Vẻ mặt Sao Mai không giấu được nỗi đau khổ thể lương.

Thảo Nguyên tuy mới lên bốn, nhưng khôn trước tuổi, biết rõ má đang buồn bác thơm gì đó mới nói vậy, vụt lắc đầu lia lịa, ôm má nói liên tu:

- Con hồng chịu đâu, con muốn má với bác thơm hà!

Sao Mai gạt nhanh nước mắt:

- Hay... chú Kiên làm ba nghen. Được không con?
- Hông! - Con bé đáp tiếng một, kiên quyết.
- Hay... chú Sơn đi.
- Con nói hông mà - Thảo Nguyên bịt tai lăn đùng ra nền nhà, giẫy chân đành đạch.

Sao Mai biết nó làm nư, không buồn dỗi, lê chân vào giường nằm gác tay lên trán thờ thẩn nghĩ suy.

Thảo Nguyên sẽ ra sao khi biết bác thơm dẫu muốn làm ba nó, cũng chỉ vì chút lòng thương mến trẻ thơ, tuyệt không thể gắn bó với mẹ của nó cả đời.

Còn mình sẽ ra sao? Sao Mai ơi, mày điên quá rồi, u mê không tỉnh. Sao không tỉnh lại chứ? Mày luôn tỉnh táo với đàn ông kia mà. Mày chưa đủ xấu hổ, nhục nhã sao? Cứ tìm cách lảng vảng trước người ta, rình mò theo luật sư Hoa, nhìn họ âu yếm lo lắng cho nhau, để đau đớn âm thầm.

Mày thật là lụy tình, cứ đi vào những giấc mơ với người ta, cam chịu và bằng lòng với chút hạnh phúc trong mơ ấy, để rồi mãi chìm trong ảo giác ngọt ngào.

Nước mắt cô âm thầm chảy, cô gạt đi, cay đắng nghĩ về ngày mai. Ngày mai sẽ ra sao? Cô phải đi tìm công việc khác thôi. Cô không muốn ru mình vào giấc mơ tình hoang tưởng, cô sẽ điên mất, bởi dù trong mơ, cô còn nguyên cảm giác ngọt ngào khi dâng tặng anh nụ hôn đầu đời.

Dương không hề biết những gì trong lòng Sao Mai, không biết cô đang khóc với giấc mơ tình anh đem lại và đang nghĩ cách trốn chạy anh.

Lúc này anh đang căng mắt trước computer, chờ những thông tin tin cậy nhất được tải đến về các đối thủ cạnh

tranh.

Thế là sau năm năm chính thức ra kinh doanh, Dương bước vào cuộc chiến thương trường không tránh khỏi. Điều anh lo là hợp đồng 20 quá lớn, rút hầu hết tinh lực, nguồn vốn anh có được. Chỉ cần một phút lơ đễnh, một sai lầm nhỏ nhất, anh có thể thua và như thế chỉ còn tay trắng.

Tay trắng ư? Anh nghĩ hoài về hai tiếng đó và quyết định gọi Hào.

Chàng luật sư đang ở sân tennis, cười ròn rã hỏi:

- Anh nói cứ chủ nhật là cho tôi tự do mà.
- Ráng mua cho được bầy trâu Vàng Hời ấy cho anh.
- Đang ngã giá đâu gấp được anh. Gấp là chết... tiền ngay.
- Là anh nhắc chừng. Còn hồ sơ của Nam, Bắc.
- Hai đứa điện về bảo hỏi anh, có định mở công ty cổ phần không? - Hào cười khà - Chừng nào anh ra, tụi nó vòi hoa hồng đấy. Vớ bở lắm, cả tấn tiền đồng thời Chúa Nguyễn Phúc Tần.
- Đánh xong trận này anh ra. Chào!

Computer có tín hiệu ngay khi anh gác máy. Để có hơn cả giờ, Dương mới đọc xong các tư liệu được tải đến. Sau đó anh mở hộp thư riêng của mình, trầm ngâm nhìn sơ đồ vẽ toàn bộ cơ nghiệp mình từ trong đến ngoài nước. Chúng đánh ta từ đâu? Anh suy nghĩ nát óc từ chỗ nhỏ nhất đến nơi lớn nhất, đặt những nghi vấn, lưu toàn bộ vào máy, sau đó fax cho Hào và Uy, hai luật sư cố vấn cho anh cả trong, ngoài nước một bức fax ngắn gọn nhưng bắt cả hai phải đau đầu. "Hãy cho tôi biết điểm chết ở đâu? - Dương".

Không gì ở Sao Mai thoát khỏi tầm kiểm soát của Vĩnh Hoa. Đợi đến lần thứ ba Sao Mai lướt qua hành lang vắng phòng, cô gọi vào hỏi:

- Sao Mai! Cô muốn gặp anh Kiên à?

Sao Mai liếc nhanh Dương đang chăm chú vào đồng giấy tờ, ấp úng:

- Dạ không... Tôi... chuẩn bị... về đi làm mà.

Vĩnh Hoa gật đầu, chợt sực nhớ hỏi:

- Từ hôm đầu tuần tới giờ, cô dọn dẹp ở đây phải không?

- Dạ, có gì không cô luật sư?

- Không - Vĩnh Hoa cười nhẹ nói - Tôi chỉ nhắc chừng cô, nhớ cẩn thận đừng sơ ý đụng đến máy móc trong phòng. Thế thôi.

- Dạ tôi hiểu mà - Sao Mai gượng cười - Chào giám đốc, chào cô.

Vĩnh Hoa bước theo Sao Mai. Dương nhíu mày nghĩ ngợi. Ở gần cuối hành lang, Vĩnh Hoa bắt kịp Sao Mai, giọng thân tình hỏi:

- Kiên ra cảng đón tàu Bạch Dương, có gì cứ nói với chị.

Ngần ngừ rồi Sao Mai nói:

- Dạ cũng chẳng gấp gì. Ảnh đang bận quá, đợi cuối tháng tôi nói không muộn.

Sao Mai chào rồi đi khuất, Vĩnh Hoa cắn môi nghĩ ngợi. "Chuyện gì đợi cuối tháng nói không muộn?" Vấn thông minh, qua vài phút nghĩ ngợi, Vĩnh Hoa đoán ra ngay và cô thấy không ổn chút nào. "Mình phải gấp rút hơn mới được".

Cô trở vào phòng làm việc, thấy Dương vẫn để hết tâm trí vào đồng giấy tờ, sau đó căng mắt lên màn hình vi tính. "Mình chẳng tìm ra chút tình cảm nào anh ấy dành cho Sao Mai. Dương đối với Thảo Nguyên đơn thuần vì lòng yêu thích trẻ con. Anh ấy 39 tuổi rồi còn gì, có lẽ..."

- Anh Dương! - Cô đến ngồi ở ghế đối diện Dương.

- Gì Vĩnh Hoa? - Mắt Dương vẫn nhìn vào computer.

- Sao Mai, cố... - Vĩnh Hoa dừng lại vẻ khó nói.

Dương vẫn không có vẻ gì để tâm.

- Được việc đấy - Anh thoáng nhếch môi cười - Rất siêng năng và không ngại làm bất cứ công việc gì để kiếm tiền.

Có chút gì xem thường trong cách nói Dương. Vĩnh Hoa buông câu lơ lửng thăm dò:

- Em nghĩ đâu mỗi chừng đó...

- Phải, nghèo quá, lại lỗ lăm...

- Em thấy ái ngại cho cố...

Dương cười mũi:

- Làm ơn đi, đừng có mà... thương người kiêu ấy... Chẳng ai ép cô ta lỗ dại cả...

Vĩnh Hoa thở dài:

- Xem chừng cố... muốn lỗ dại nữa...

Dương phì cười, ngẩng lên, rời máy:

- Cô ta nghèo, lại chẳng son rồi, danh giá gì. Cực lực kiếm tiền bất kể việc sang, hèn, có gì mà lỗ dại?

- Anh vô tình quá - Giọng Vĩnh Hoa hàm vẻ buồn.

- Sao tự nhiên trách anh? - Dương ngạc nhiên, buột miệng hỏi và xưng anh thân mật.

- Anh muốn biết tại sao em trách không? - Vĩnh Hoa
nguyt dài.

- Dĩ nhiên muốn - Anh nheo mắt.

- Vậy tối nay mình đi đâu đó... được không?

- Em muốn đi đâu, anh đưa đi, cần gì phải viện lý do. Có
điều, anh hơi lo cho em...

- Lo thiên hạ điều tiếng tới tai nhà... chồng em đúng
không?

Dương ngánh cô cố ý, khá lâu hỏi:

- Cậu ấm ngân hàng trông ra sao? Cậu ta có thể lơ là với
cô vợ chưa cưới như em, thật sự khiến anh thấy khó hiểu.
Nếu đổi lại là anh...

Dương đứng phắt lên, lảng chuyện:

- Nào! Anh xuống xưởng đây. Có về khỏi chào anh.

Cô vụt nắm tay anh ngọt ngào hỏi:

- Vậy tối nay mấy giờ anh đón em?

- Tùy em - Anh giữ luôn tay cô cho tới khi cô nhè nhẹ lấy
lại.

- Vậy sau tám giờ đi. Em còn phải ghé thăm ba em.

- Được, sau tám giờ.

Dương đi thẳng, Vĩnh Hoa nhìn theo, cô thấy Dương dừng
ngay lối rẽ, mặt lạnh lùng, nói gì một hồi với cô Ngọc thư
ký, khiến cô cứ cúi gầm mặt, nhìn mãi mũi giày...

Thiên hạ đều nói, anh rất lạnh nhạt với phụ nữ, kể cả đôi
tác làm ăn. Xem ra Vĩnh Hoa là ngoại lệ, cô đặc ý nghĩ
thăm rồi nở nụ cười tươi thắm.

Dương chọn mẫu ở kho đến trưa cho đem những mẫu đạt
điểm cao ra xưởng vẽ. Hết giờ, đám chuyên viên đồ họa

và số nghệ nhân về hết thì Sao Mai đến làm trưa.

Cô thấy rất nhiều mẫu được thiết kế sẵn khắp xưởng, cô chỉ cần chụp, bắt giắc nhìn qua cửa sổ lên phòng Dương rồi thở phào, cho phim vào máy, quyết định đóng hết các cửa sổ.

Tầm nhìn Dương bị khuất sau khi cánh cửa cuối cùng khép lại. Anh rời chỗ đứng, đi quanh nhà một cách chậm rãi. Rất sạch sẽ, rất ngăn nắp và biết tôn trọng ý thích riêng tư của người chủ. Ở một góc sân lộ thiên, quần áo anh được móc phơi lên giá phẳng phiu. Mấy chậu cây cảnh được tưới nước và tĩa cành cẩn thận.

Dương đi vào phòng ngủ nằm dài, một lát nhoài mình mở khóa hộc tủ đầu giường, lấy ra cuộn giấy vẽ được cột bằng sợi ruy băng xanh, cả mấy bức vẽ của Thảo Nguyên. Anh nhìn chê chán tác phẩm của cô họa sĩ nhí, cười thỏa thuê một mình rồi xếp lại, mở cuộn giấy kia nhìn ngỡ ngẩn. Sao Mai đó, đang nhìn anh e ấp nụ cười thơ ngây.

o O o

Họ đi ăn, đi dạo, sau đó vào vũ trường. Cô nháy mắt với anh một cách say mê hào hứng. Cô uống rượu điệu nghệ, sành sỏi và càng uống nhiều hơn sau khi nhìn thấy Trí, một gã đàn ông điển trai và phóng túng vô tả, người chồng hứa hôn, vùi mặt vào ngực một cô tiếp viên vẻ say mê khoái trá, ngay ở bàn đối diện.

- Chồng chưa cưới của em đấy! - Cô cười nhạt nói thế rồi đi thẳng qua bàn anh ta, hỏi về chán nản:

- Anh về sao không báo cho em?

Trí tỉnh bơ đáp:

- Anh mới cập bến, muốn xả hơi một tí. Xin lỗi em nhé.

Vĩnh Hoa không nói gì thêm nữa. Cô quay về với Dương, uống rượu và nhảy điên cuồng, đến khi Dương cương quyết đưa về.

Trí cùng hai cô gái nhảy biến mất, Dương dìu Vĩnh Hoa ra xe, cô bước loạng choạng, đôi chân dài thon thả khụy xuống bắt buộc Dương phải ôm chặt cô, xốc bước vào xe.

Cửa xe vừa khóa, cô đã chồm ôm cổ anh đòi anh cho... nụ hôn.

- Hãy hôn em!

Mắt cô mơ màng đắm đuối nhìn anh, đôi tay cô trắng ngần choàng qua cổ anh, bờ vai trần nửa kín, nửa hở khoe đôi ngực đầy nhấp nhô theo hơi thở...

Dương nhìn cô từ trên xuống dưới như bị thôi miên. Cô đẹp hoàn hảo quá, lại biết cách làm đẹp để tôn vinh mình. Từ mái tóc đen mượt uốn bồng bênh thả rủ xuống vai trông đầy nữ tính, đến đôi mắt đẹp lúng liếng và bờ môi gợi tình.

- Em không trách Trí, em chợt hiểu anh mới... là tất cả của em. Dương, hãy ôm em, giữ chặt lấy em.

Dương ngửa mặt lên trên xe, chẳng một ai thấy gương mặt anh co rúm đầy nét nhăm nhúm. Anh có cảm giác bị rình rập, vội buông lỏng hòa mình vào khát khao đang dâng trào.

- Xin lỗi em.

Anh đỡ cô ngồi lên, chứng tỏ phong độ đàn ông của mình dù vẫn nhìn cô đắm đuối.

- Để anh đưa em về.

Anh quay hết kính xe xuống, cho gió đêm thổi tràn vào xe, giúp cả hai tỉnh rượu. Hơi men tan dần, cô trở về nét nghiêm trang, đoan chính, phảng phất vẻ buồn rầu.

- Dương! Em...

- Đừng nói gì cả, chúng mình đều lớn hết mà - Ngưng lại rồi Dương nói tiếp, lạnh lùng cay đắng - Anh không nghĩ mình còn yêu được, thật nực cười.

- Tại sao? - Cô buột miệng.

Dương bật công tắc xe, chạy chậm ra khỏi bãi đỗ xe, một lúc đáp lời cô:

- Xin lỗi, anh không muốn nhớ lại.

Xe bon nhanh trên lộ vắng, Dương trở lại tính trầm ngâm cố hữu khiến Vĩnh Hoa thấy nặng nề. Cô tìm chuyện để gợi ở anh sự chú ý:

- Lúc chiều không phải vì bản thân mà em nói anh vô tình.

- Là chuyện gì?

- Sao Mai đó. Phải anh thường chăm sóc con gái cô không?

- Trẻ con ai lại không yêu mến?

- Nhưng cô nghĩ khác.

- Đừng nghĩ bậy. Anh là người thế nào?

Vĩnh Hoa tươi cười:

- Em biết, em cũng nghĩ cặn kẽ. Có lẽ Sao Mai vì hoàn cảnh nên ước vọng hảo huyền, cố dai quá.

Liếc anh, thấy mặt anh vẫn lạnh lùng, thản nhiên, cô dặn:

- Nhưng anh cần đề phòng cẩn thận.

- Anh không thể nói cô ta đừng mơ ước hảo huyền.

- Là em nói về công việc và thanh danh của anh. Khi điều mơ ước không đạt được, cô ta có thể vì căm ghét mà làm hại anh.

- Đừng suy diễn quá, anh không muốn kết tội ai khi chưa có bằng chứng.

- Em biết, em chỉ nói anh đề phòng. Ở nhà cũng như nơi làm việc, giấy tờ cần bảo mật chu đáo. Còn nữa, đừng để cố tìm cơ hội gặp riêng anh.

- Trời ơi! Có phải bệnh nghề nghiệp khiến em nhìn đâu cũng thấy tội phạm không? Cô ta đang hoang lại có ăn học.

- Vì có ăn học nên em mới lo cho anh. Nghèo, bị người đời cười chê chuyện lắm lỗi, với chút vốn ăn học, con người ta có thể phạm sai lầm.

Thấy Dương cau mày, Vĩnh Hoa lật đật lảng chuyện:

- Là tính em lo xa. Bệnh nghề nghiệp mà. Chỉ cần anh cẩn thận.

Xe đến cổng nhà Vĩnh Hoa, một biệt thự nhỏ, sang trọng và ấm cúng. Cô xuống xe chào anh, thấy vẻ anh lưu luyến, liền nói:

- Em muốn với Trí mọi chuyện rõ ràng để khỏi bị đàm tiếu và ảnh hưởng đến anh. Chúng ta cho nhau một thời gian nữa, được không anh?

Anh lẳng lẳng gật đầu, đợi cô khuất sau cổng mới lên xe lái về nhà. Anh gặp Kiên ở hành lang vào xưởng vẽ, Kiên đứng hút thuốc, nét mặt trầm lắng suy tư. Nghe tiếng giày quen thuộc, Kiên chào mà không quay lại.

- Anh về rồi à?

- Ừ - Dương uể oải hỏi - Cậu có chuyện à? Hay cậu Sĩ?

- Nó và tàu Bạch Dương đều ổn cả, chỉ có tôi là không ổn
- Kiên quay lại nhìn Dương đăm đăm.

- Vậy trút cho tôi là xong, nhưng lên nhà đã, tôi mệt quá.

Dương sải bước rất nhanh về nhà, chui ngay vào buồng tắm, rất lâu mới trở ra trong bộ đồ short mặc nhà. Kiên ngồi ngửa đầu ra sofa, nhả khói thuốc, khá lâu nói:

- Anh muốn nghe chuyện công ty hay chuyện tư trước?
- Công việc trên hết - Dương đáp.
- Có rất nhiều nguồn tin cho tôi biết, bốn công ty X.N.K. hàng mỹ nghệ đã nhập thành một, anh biết tại sao chứ?

- Theo anh?

- Tôi nghĩ họ đã lần ra được chiêu Phạt ngàn tay của Mỹ Nghệ Lê Gia, nên nếu chờ chết dần, chi bằng hợp tác đối phó.

- Bằng cách nào?

- Nhiều đấy! - Kiên đưa Dương phong bì nói - Tôi vừa tập hợp mọi thông tin, và làm xong bản dự kiến đối phó. Anh xem, rồi mai ta bàn.

- Cậu nói gì với Vĩnh Hoa chưa?

- Tôi không tin ai cả - Kiên lạnh nhạt đáp.

- Sao thế? - Dương kêu lên - Cô ấy là luật sư cố vấn của chúng ta.

Kiên nói ngắn gọn:

- Anh muốn nói thì tự nói. Giờ là chuyện tư.

- Chuyện tư, cậu nói đi!

- Tôi yêu Sao Mai!

Dương hơi nhồm lên, im lặng nhìn Kiên. Anh mông lung nhả khói thuốc nhìn nó tản mát đi tư lự nói:

- Nhưng... cô không yêu tôi, cô... - Kiên không nói tiếp, khẽ lắc đầu, chuyển qua điều khác - Ban tối, tôi nghe dường như cô đang xin việc chỗ khác, tay Kim Sơn bên công ty Kim Sơn đang giới thiệu nhiều nơi và...bám riết cô.

- Anh nghĩ nói tôi biết, tôi sẽ cản lại à?

- Tôi nghĩ... cô còn quá trẻ, dù đã dạn dày đau khổ, chưa chắc người ta chịu đựng được mãi. Tôi linh cảm tay Sơn ấy không tốt... Sao Mai đâu phải mẫu người hấn thích, nhưng trong thời gian ngắn, hấn rút lại gần mọi khoảng cách và hôm rồi...

- Cậu nói huỵch toẹt ra đi.

- Hấn cầu hôn bằng sổ đỏ, một ngôi nhà đầy đủ tiện nghi. Tuy cô ấy từ chối, nhưng tôi tự hỏi liệu Sao Mai có từ chối mãi được, khi biết chắc rằng... ước mơ mình không thể thành hiện thực.

- Tôi chẳng hiểu cậu nói mọi chuyện với tôi để làm gì?

Nhìn mặt Dương trở lạnh không chút cảm xúc, Kiên nhói lòng vì thương Sao Mai. Em khờ dại quá với bảy sắc cầu vồng trong mơ.

Kiên uể oải đứng lên:

- Tôi cũng không biết sao lại chờ anh về để kể về chuyện con tim một cô gái lỡ thì, nghèo khó. Có lẽ vì tôi... lý tưởng hóa, nghĩ rằng một người đàn ông lỗi lạc hẳn phải có con tim hơn người. Xin lỗi anh.

Kiên đi ra cửa, Dương vẫn ngồi yên, nhìn theo hỏi:

- Cậu yêu cô ấy như vậy, mà đã hiểu gì về... người ta chưa?

- Khi yêu, tôi chỉ cần biết hiện tại. Và yêu người ta đâu chỉ yêu những điều tốt đẹp, mà yêu cả những thói xấu, những sai lầm bằng lòng độ lượng người đàn ông.

Kiên khuất sau cánh cửa, Dương khép mắt thì thầm:

- Xin lỗi cậu!

oOo

Từ New York, Natalie fax cho Dương những mã số được chọn cho hợp đồng 20, theo catalogue anh lần lượt gửi.

Tại Mỹ Nghệ Lê Gia, cuộc thi điêu khắc gỗ, đề tài "Cội rễ" đã kết thúc với các giải đã nêu, gồm sáu giải: Nhất, nhì, ba và ba giải khuyến khích. Tất cả các mẫu dự thi đoạt giải, được trao tiền thưởng ngay và đưa vào kho chờ ký hợp đồng mua bán bản quyền.

Có đến năm giải ở các tỉnh và toàn quốc được 200 mẫu hàng đi vào công trình thế kỷ thuộc hợp đồng số 20. Sớm nhất phải mười ngày, những giấy tờ hợp đồng ở các nơi mới về đến Mỹ Nghệ Lê Gia.

Hôm nay, Sao Mai chụp nốt các mẫu đoạt giải là xong catalogue cuối cùng, đợt hàng dự thi Cội Rễ. Để tránh lảng vảng, Dương bắt gặp cô không ở xưởng vẽ, mà vào xưởng chạm khắc.

Cô nhận chìa khóa kho từ tay Kiên, vào kho đem ra các mẫu thiết kế và chụp suốt ba giờ liền mới xong một nửa, bèn cho lại vào kho, trả chìa khóa qua Kiên nói với anh:

- Phải mai mới xong anh ạ. Các mẫu đẹp quá, cần thiết kế tạo hình nổi bật hơn.

- Cứ từ từ, việc gì phải gấp?

- Em phải làm xong trước khi... - Cô mím ngang, cười khỏ lấp nói nhanh - Em về đây.

Cô dặn thêm:

- Em kiểm tra khóa các nhà xưởng rồi, cả nhà kho nữa. Anh yên tâm đi ngủ đi.

Cô dắt xe ra khỏi cổng công ty, vừa lúc Vĩnh Hoa đỗ lại, từ xe Dương bước xuống, anh và Vĩnh Hoa ôm chặt nhau hôn thắm thiết. Vĩnh Hoa đứng chờ ra, rồi quỳnh quít lên xe, để cho máy nổ nhưng chẳng hiểu sao, xe không nổ máy, cứ ì ra...

- Ủa, Sao Mai! Cô chưa về sao? - Vĩnh Hoa buông Dương đi lại gần cô, hỏi vẻ ngạc nhiên.

- Dạ... tôi về đây - Cô cúi mặt, mái tóc búi gọn sổ tung phủ quanh người cô. Cô vất vả đạp cần xe, người cứ run lên.

- Để tôi - Dương cầm tay lái, bấm đê, xe nổ ngay. Anh trao tay lái cho cô. Cô lao đi ngay bằng hết tốc lực.

Vĩnh Hoa tặc lưỡi:

- Trời ơi! Con bé chạy xe kìa!

Dương chỉ cười, tiễn Vĩnh Hoa vào xe, vẫy chào cho tới khi xe khuất tầm mắt, rồi lấy phone gọi ngay taxi đến. Ngồi vào xe, mắt dõi tìm bóng dáng quen thuộc, Dương nghĩ về cả tháng nay đã hành hạ Sao Mai đến thế nào.

Phải nói cô tránh anh rất giỏi, dù sáng nào cô cũng lên dọn nhà, tưới cây, giặt đồ. Hơn năm giờ, cô có mặt, mở cửa vào nhà, dọn phòng khách, nhà bếp, toilette, buồng tắm. Anh từ phòng ngủ bước ra, cô lại vào dọn dẹp phòng ngủ, ủi bộ đồ treo lên. Anh vào lại phòng ngủ sau khi tập thể dục, tắm xong, cô đã ra sân thượng quét dọn tưới cây. Anh chỉnh tề quần áo trở ra, cô đã xuống dọn phòng làm việc. Anh xuống phòng làm việc, cô đã rời công ty...

Thật ra, anh muốn chạm mặt cô chẳng khó gì, nhưng anh lảng lảng để cô trốn anh, để xem sức chịu đựng của cô tới đâu.

Nhưng cô vẫn không thể trốn anh, đó là mỗi khi anh nhắn đón Thảo Nguyên đi chơi. Và hôm rồi đây, khi cô đưa con đi mua đồ chuẩn bị vào mẫu giáo, anh đã lù lù xuất hiện tình bơ cùng cô dắt Thảo Nguyên dạo khắp siêu thị, tạo thành bộ ba gia đình rất bắt mắt, khiến ới kẻ ngưỡng mộ nhìn theo.

Điều anh bất lực trước cô, là cô ngày càng lao vào công việc, ít nói, và gầy rạc đi, xem ra cô đã có quyết định trong đầu.

Taxi dừng trước con hẻm vào nhà cô, con hẻm hun hút sâu, dưới ngọn đèn đường vàng vọt, chợt trỗi lên vài tiếng chó sủa. Nhà cô còn sáng đèn, nhưng cửa nẻo đều khóa chặt. Anh đứng lảng nhìn vào rồi chậm rãi quay gót. Tiếng Thảo Nguyên vụt vọng ra còn nguyên trong cơn ngái ngủ:

- Má ơi! Sao má khóc?

- Không... Không... Nào ngủ đi con.

Dương vẫn bước chậm, xa dần ngôi nhà nhỏ vừa tắt đèn. Bà Bảy kéo khăn vuốt mép trầu thờ ra ngẫm nghĩ: "Con nhỏ đúng là hồng nhan bạc phận".

Buổi sáng vẫn một ngày như mọi ngày, cô đến dọn dẹp nhà, tránh anh rồi chạy đi vội vã. Chín giờ Kiên mở kho lấy hàng mẫu đi đăng ký bản quyền. Anh không thấy cả sáu mẫu đạt giải trong kho, vội đi quanh các xưởng, cũng không thấy. Anh lật đật điện đến công ty quảng cáo hỏi Sao Mai:

- Hôm qua em để hàng mẫu đoạt giải ở đâu?

- Trong kho. Anh xem lại giùm, giờ em phải đi gấp.
- Không có cái nào, em nhớ kỹ lại xem.
- Em đem vào kho hết, khóa cẩn thận mà. Xin lỗi, em đi đã...

Kiên biết không ổn, lên gọi Dương. Dương đang cầm trên tay cuốn catalogue mẫu chụp của Sao Mai, nghe Kiên nói, nhìn sững Kiên, chậm rãi hỏi lại:

- Cậu vợ vẫn quá, sao lại mất? Xem cô ấy để đâu đó.
- Tôi cho người tìm khắp rồi. Cô ấy khẳng định để lại trong kho nhưng không thấy đâu cả.

Mặt Dương bạnh ra cái kình:

- Gọi cô ta về cho tôi.

Vĩnh Hoa bước vào hỏi:

- Chuyện gì vậy anh?

Nghe xong, Vĩnh Hoa lo lắng nói:

- Nếu là đối thủ cạnh tranh làm chuyện này, ta trở tay e không kịp. Ta chưa ký xong hợp đồng mua bán bản quyền với tác giả, lại chưa đăng ký bản quyền với nhà nước, nếu đối thủ phồng tay trên, đi trước ta một bước, thì hợp đồng với Quách tiên sinh nào đó ở New York bị họ cướp mất và ta còn phải bồi thường.

Dương điên giận chưa từng thấy, la hét ầm ĩ, bắt Dương bằng mọi giá phải tìm cho ra Sao Mai, Vĩnh Hoa khuyên:

- Bình tĩnh đi anh, la hét đâu giải quyết được gì.

Dương đập bàn:

- Em có biết sạt nghiệp anh không sợ, chỉ sợ mất uy tín không? Quách lão tiên sinh là khách hàng khó tính, chỉ

cần đổi thủ chào hàng trúng mấu là ông ta hủy hợp đồng ngay.

Anh đừng đừng bỏ lên lầu, Vĩnh Hoa bám theo, một mực bảo anh bình tĩnh. Đợi anh nằm dài ra sofa, gác tay lên trán suy tính, Vĩnh Hoa xuống bếp khui lon bia đưa anh, dịu dàng nói:

- Uống cho giảm căng thẳng anh ạ. Mọi việc rồi sẽ có cách giải quyết. Nhưng cho dù không có cách giải quyết, thì vẫn còn em. Em sẽ giúp anh.

- Bằng cách nào? - Dương hỏi vẻ không tin.

Vĩnh Hoa cười bí ẩn:

- Chừng đó em sẽ nói. Còn bây giờ, chưa có gì để ta phải cuống lên. Nào, anh uống đi.

Uống cạn lon bia chỉ một hơi, Dương nói:

- Anh không làm việc được, nếu chưa giải quyết dứt điểm với cô ta. Em xuống đi, anh nằm nghỉ một lúc.

Vĩnh Hoa gật đầu, đưa tay vuốt tóc anh rồi vội vã xuống lầu. Dương nhắm mắt và trong vài phút, anh chìm sâu vào giấc ngủ.

Anh mở mắt ra, thấy gương mặt Vĩnh Hoa kề sát, cô hơi ái ngại nói với anh:

- Em biết anh vừa chợp mắt, nhưng không thể không gọi. Kiên và Sao Mai đang đợi anh ở dưới.

Vỗ mạnh tay lên đầu mấy cái, Dương nhú mày vẻ nhức đầu quá, nhưng loạng choạng đi ngay. Vừa thấy Sao Mai, anh bùng lên cơn điên giận quát:

- Sáu mấu ấy cô để đâu?

Cô như người mất hồn, mặt ngơ ngác, xanh xao nhìn anh đáp:

- Dạ... tôi để trong kho.

- Bây giờ kho trống rỗng, tất cả mất sạch. Cô là người nhận ra rồi đem trả, giờ hàng không cánh mà bay, cô tính sao?

- Dạ... - Nước mắt cô tràn ra, cô gạt nhanh - Dạ, tôi xin bồi thường.

- Bồi thường? - Dương gằn lại vẻ khinh khỉnh - Cô có biết với một mẫu độc quyền chưa nhân bản, tôi phải trả bao nhiêu không? Cô lấy gì để trả?

Gương mặt cô nhợt nhạt như không còn giọt máu. Cô đã nghe Kiên nói rõ giá trị, hậu quả khi sáu mẫu hàng mất. Quả thật cô không thể trả nổi, không thể nào...

Ánh mắt cô dăng lên hàng lệ bi thương, tuyệt vọng vô bờ. Cô khụy xuống chân anh, rũ rượi:

- Thưa... giám đốc, quả thật tôi... đã cho vào kho cẩn thận. Xin ông tin tôi.

- Tôi làm sao tin cô đây? - Dương cay đắng.

Kiên nhìn Sao Mai như cái xác rụ gục, lòng anh muôn vàn đau đốn, anh chợt kéo Sao Mai đứng lên nói:

- Có thể cô ấy đã trả rồi, như đêm đến trộm lén lấy đi mất. Tôi là người coi ngó công ty, hàng mất, người chịu trách nhiệm chính là tôi.

Vĩnh Hoa cười khẩy, ngọt ngào hỏi:

- Tôi hỏi anh, mẫu hàng khi anh giao cô ấy nhận, còn khi cô ấy trả, anh có kiểm lại không?

Kiên đờ ra. Cô cười vẻ thấu hiểu nói:

- Ai cũng biết Sao Mai do anh giới thiệu, làm sáng, làm trưa, làm đêm nên hầu như cố luôn có mặt ở đây. Giờ

hàng mất, công ty có thể sập tiệm như chơi. Anh và cổ có đồng chịu trách nhiệm cũng đâu gánh nổi.

- Không mắc gì đến phó giám đốc - Sao Mai vụt nói lớn, run rẩy nhưng cương quyết - Tôi làm mất, tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm. Giám đốc muốn xử tôi thế nào tùy ý.

Dương lạnh lùng nói:

- Thu hồi xe trừ vào phần thiệt hại. Đuổi việc ngay hôm nay - Anh gay gắt nhìn qua Kiên - Tôi nể mặt anh không kiện cô ta.

Sao Mai cắn chặt răng tựa người vào tường, tay run run cho vào xách lấy ra chìa khóa lẫn cà vẹt xe đặt xuống bàn rồi thất thểu bước đi.

Kiên bất kể Dương gọi chạy theo giữ tay cô, nói:

- Sao Mai! Anh tin em. Hãy bình tĩnh lại đi.

Cô cười trong nước mắt, gật đầu đáp:

- Em không làm gì dại dột đâu. Em còn Thảo Nguyên mà anh.

- Vậy được, để anh đưa em về.

Con đường dày đặc người xe, nắng chói chang gay gắt mà Sao Mai ngỡ mình đang đi giữa cõi chết hoang lạnh đến vô cùng.

CHƯƠNG 11 -

ồn con người ấy lại ngồi với nhau trong gian phòng kín. Vẫn là người bệ vệ lên tiếng:

- Trận chiến bắt đầu.
- Mỹ Nghệ Lê Gia phải chết.
- Chúng ta tiến hành mấy giai đoạn?
- Bốn.
- Một là đăng ký bản quyền sáu mẫu. Chọn những nghệ nhân giỏi nhất trao quyền tác giả và dạy hẳn luật im lặng.
- Hai là, đã tìm ra Quách Khoan, người chủ ký hợp đồng với Mỹ Nghệ Lê Gia. Chỉ cần ta chào hàng đúng mẫu, hạ giá thành, Quách Khoan sẽ thay ta đánh thẳng Dương chết dở.
- Ba là... "mời" thanh tra "viếng" Mỹ Nghệ Lê Gia vài tháng. Nhất định họ sẽ moi ra khoản nào đó để đập hẳn.
- Đúng. Tôi không tin mấy phần báo cáo của người điều tra. Hẳn không buôn lậu, trốn thuế sao giàu như vậy?
- Bốn là... hủy diệt Mỹ Nghệ Lê Gia.
- Bằng cách nào?
- Nơi nào có lợi nhuận, nơi ấy là điểm chết.

o O o

Hào hiện ra ở computer, nói ngay không rào đón:

- Tôi cho rằng cuộc chiến đã mở màn. Nếu tôi là đối thủ anh, đầu tiên tôi sẽ "biến" sáu mẫu hàng thành của mình qua đăng ký bản quyền.
- Hay lắm! Nói tiếp!

- Sau đó, đoạt khách hàng anh bằng chính hàng anh với giá thành hạ hơn.

- Đúng vậy.

- Sau đó, hẳn vận dụng các đơn vị thanh tra "quậy" anh để anh không làm ăn gì được và có thể moi ra ở anh điều thất thoát, sơ hở nào đó.

- Cuối cùng?

- Chúng giết anh, nhưng bằng cách nào tôi chưa biết được.

- Được, cậu suy nghĩ tiếp đi, có gì gọi tôi.

Dương thừ ra, cả Uy và Hào đều đưa ra luận điệu giống nhau, đều báo cuộc chiến đã bắt đầu.

Dương cười khẩy, để xem mèo nào cắn mỉu nào. Computer phát tín hiệu. Là Uy, cả Khả Tú đang hớn hờ vô cùng qua hai nụ cười toe toét:

- Chú ơi! Con sắp làm lễ tốt nghiệp.

- Chú sẽ về dự. Chú hứa!

- Có ba cháu nữa.

- Gì? - Dương tưởng mình nghe lầm.

- Con thuyết phục được ba rồi.

- Con giỏi lắm! - Quên phắt mọi căng thẳng, Dương cười to vui sướng - Con giỏi lắm.

Khả Tú suýt khóc, cô cảm nhận được tình thương chú Ba dành cho cha con cô là to lớn nhất. Chú Ba luôn tận tụy, hy sinh không hề quản ngại. Hai mươi năm, chú Ba chưa một ngày sống cho mình.

- Còn điều nữa, đợi chú Ba về dự lễ tốt nghiệp, con sẽ nói.

Uy cũng báo tin vui:

- Đã mua được 27% cổ phần của công ty Mortenson, dự kiến đến khi anh về, Natalie đã trả xong mối thù với kẻ mười năm trước dùng thủ đoạn cướp công ty chị ấy.

- Chị ấy đang ở đâu?

- Washington chớ đâu nữa.

- Gửi đến chị ấy lời chúc mừng của tôi.

Ngừng một lát anh nói:

- Uy! Cuộc chiến mở màn rồi.

- Đừng lo, mọi thứ đều sẵn sàng để kẻ thù sa bẫy.

- Theo sát Quách tiên sinh.

- Rồi.

- Chúc các bạn tôi, chúc chúng ta thành công.

- Nhưng thấy khí sắc anh kém quá.

- Đừng lo cho tôi. Tạm biệt.

Dương khóa máy, ngã dài ra giường, tay miết lên hai hốc mắt và vầng trán. Sẽ còn vô vàn những cuộc chiến tương tự như cuộc chiến hôm nay, ta không có quyền mệt mỏi, yếu lòng. Ta phải bằng thời gian nhanh nhất đánh gục kẻ thù... Ta phải bằng mọi giá có được nguồn yêu thương vô tận ấy.

Dương úp mặt vào lòng bàn tay, nghe đau đớn, nhớ thương ray rứt, anh bật gọi:

- Sao Mai!

o O o

Lúc ấy, trong ngôi nhà nhỏ, bé Thảo Nguyên đang khóc, lăn đùng, ăn vạ mẹ nó:

- Con hồng biết, bác thơm của con, hồng của ai hết.
- Bác thơm không còn... thương mình...
- Má gạt con - Thảo Nguyên la to, mếu máo.

Sao Mai không kèm được, để nước mắt tuôn tràn ghì lấy con khóc ngất trong nỗi uất nhục vô bờ, lẫn nỗi đau từ trái tim:

- Má không gạt con đâu. Má nói thật ra cũng như con, muốn có bác thơm ở với mẹ con mình, nhưng giờ thì hết thật rồi. Bác thơm chỉ còn đến trong giấc mơ thôi.

Thảo Nguyên đang gào khóc, thấy mẹ khóc, hoảng sợ nín bật. Con bé ôm đôi bàn tay thơ trẻ lên mặt mẹ, quỳnh quíu dỗi:

- Má ơi đừng... "hóc" mà. Bác Thơm biểu con đừng chọc má... "hóc", bác sẽ hồng thương...

Sao mai càng khóc dữ, gục vào con. Thảo Nguyên không biết làm sao lại òa khóc, nước mắt, nước mũi tèm lem, kêu vang nhà:

- Bà cố Bảy ơi! Bác thơm ơi! Má cứ "hóc" hoài nè.

Bà Bảy ngồi bên nhà nghe mà lơ. "Cứ để con nhỏ khóc một trận cho nhẹ lòng. Cha trời! Đứa nào ác độc, đổ vạ cho nó hồng biết."

Rồi nước mắt cũng cạn khô, vừa lúc Sơn đến. Anh thấy hai mẹ con, mặt mũi tèm lem, mắt sưng đỏ, hoảng lên ôm Thảo Nguyên hỏi:

- Có chuyện gì kể chú Sơn nghe. Ai ăn hiếp hai má con vậy?

Con bé lắc đầu, dụi mắt nói:

- Hồng phải, tại má với Thảo Nguyên nhớ... bác thơm mới... "hóc". Bác thơm bỏ má con Thảo Nguyên rồi, má

nói vậy.

Sơn đã biết mọi chuyện. Anh lảng lảng bế con bé ra sau rửa mặt, khi trở vào, Sao Mai đang bới lại tóc, tất tả dọn đồ chơi vào thùng. Sơn vụt nắm tay cô nói với vẻ trách móc:

- Em làm sao vậy? Anh đã nói chuyện đó đừng lo mà, có anh đây.

Cô buồn rầu rút tay lại, hỏi:

- Có anh thì sao? Danh dự tôi đã mất, còn hại cả anh Kiên.

- Chỉ cần lòng em trong sạch là đủ. Giờ em và Mỹ Nghệ Lê Gia không còn dính líu, hay về làm chỗ anh.

- Không được đâu.

- Sao không được? - Sơn sa sầm, chột cười - Hay... em đừng đi làm. Chính xác em đừng đi làm nữa.

Dù chết cả xác lẫn hồn, cô vẫn thấy ngạc nhiên:

- Tôi thế này anh còn đùa được sao? Không đi làm tôi lấy gì ăn?

Sơn nhìn qua Thảo Nguyên, dụ khị trước:

- Thảo Nguyên, chú Sơn cho con và má cái nhà to, xe to nữa, con chịu không?

- Dạ chịu - Con bé hớn hờ đáp ngay.

- Vậy con hỏi má chừng nào hai má con đến ở?

Sao Mai mặt nóng bừng gắt:

- Anh nói bậy gì vậy?

Sơn thông thả nhìn thẳng cô, nói:

- Anh nói thật lòng. Sao Mai, anh muốn có em lâu rồi.

Cô lắc đầu lia lịa:

- Không được đâu. Anh... như vậy, còn tôi mẹ góa con cô, sẽ khiến người đời cười chê anh.

- Anh không quan tâm đến sự cười chê của người đời. Anh lấy vợ cho anh, không phải cho họ.

- Trời ơi! Không được - Cô la lên khỗ sở - Anh... biết bao... cô gái... xứng lứa vừa đôi đeo đuôi... Anh cuộc sống hoàn toàn khác biệt mẹ con tôi.

Sơn nhăn mặt, vụt nắm tay cô giữ chặt:

- Anh nói thật, chuyện ăn chơi, anh chán chê rồi, giờ muốn ổn định gia đình, không ai xứng đáng hơn em. Sao Mai! Đồng ý lấy anh nhé!

Thảo Nguyên nhìn cả má nó và chú Sơn, cảm thấy có gì không ổn vụt chõ mõ vào léo nhéo:

- Má "lấy" chú Sơn sao má?

Sao Mai giật tay ra không được, đành nhờ con cứu nguy:

- Là... Chú Sơn đòi ở luôn với má con mình. Là ba con.

Thảo Nguyên ré lên, a vô giật tay Sơn ra, giậm chân, giậm cẳng:

- Hồng chịu chú Sơn làm ba. Hồng chịu! Bác Thơm mới là ba, trả nhà to cho chú Sơn, trả xe to luôn. Hồng thèm!

Sơn sững sờ nhìn Thảo Nguyên giấu mẹ nó sau thân thể bé xíu của nó, dang tay ra làm rào cản chặn ngăn cách anh, không cho lại gần. Anh nhìn cô bối rối cúi gằm mặt, tay đan vào nhau run run, chột hiều... kêu lên:

- Trời ơi! Sao Mai! Em điên rồi phải không? Hấn đối với em như vậy, mà em còn yêu hấn. Hấn đã đoạt hết tài sản em làm ra bằng mồ hôi nước mắt, hấn bắt em làm những công việc thấp hèn, rồi hấn tàn nhẫn thẳng tay đuổi việc

em, làm nhục em trước mặt mọi người, cướp sạch công sức, lương tiền của em.

- Anh đừng nói nữa, đừng nói nữa.

Cô bịt chặt tai, gục xuống òa khóc, nước nỡ nói:

- Phải. Em biết anh ấy tàn nhẫn với em, nhưng đó là lỗi của em, làm mất đồ với giá trị quá lớn. Phải, anh ấy vô tình với em, vì anh ấy nào biết em yêu anh và anh cũng không bao giờ yêu em. Phải, em làm những việc thấp hèn, nhưng với em nó không thấp hèn, bởi em cam tâm tình nguyện chỉ để được nhìn anh ấy, chăm sóc anh ấy như... người yêu với người yêu. Sơn! Dù anh ấy đối với em thế nào, em vẫn yêu và muốn được có anh ấy, dù trong những giấc mơ như ngày nào.

Sơn chết lặng, rất lâu anh đứng lên, buồn bã nói:

- Anh về đây! Sao Mai, anh tôn trọng mọi quyết định của em. Nhưng em hãy biết, anh vẫn yêu em và chờ đợi em, chỉ cần em gọi đến.

Anh đặt xuống bàn cà vẹt xe và chìa khóa nói:

- Không có xe, em không thể đi làm. Vậy lấy tạm xe anh vài hôm hãy tính. Còn nữa, nếu em vẫn muốn làm thêm, anh sẽ nhờ người tìm việc cho em.

Sơn móc phone gọi taxi, cúi xuống hôn Thảo Nguyên nói:

- Chú Sơn về đây. Thảo Nguyên khi nào muốn đến ở chỗ xe to, nhà to, hãy nói với chú nhé.

Con bé dẫu môi, ngoảnh mặt liền. Sơn đi rồi, nó len lén nhìn theo, trong cái đầu bốn tuổi thơ ngây chỉ đọng một ý nghĩ: "Bác thơm làm má khóc vì hết thương má với mình. Bác thơm đuổi việc má, lấy tiền má vì hết muốn làm ba Thảo Nguyên."

Nó chột khóc lặng lẽ không một tiếng thút thít.

"Vậy là mình không bao giờ có ba được", nó nghĩ.

o O o

Bản hợp đồng với nhà buôn Mỹ Nghệ Quách Khoan của Dương không cánh mà bay. Anh tìm chiếc đĩa lưu tài liệu, cũng mất luôn.

Dương đổ quyết Sao Mai lấy, Kiên cương quyết bảo vệ. Dương đòi báo công an, Kiên ném đơn xin thôi việc ngay trước mặt anh. Vĩnh Hoa thấy cả hai căng thẳng dàn hòa:

- Đây là lúc kể vai sát cánh cùng chống lại đối thủ, sao hai người cứ vì cô ta mà kình nhau vậy? Còn bản hợp đồng ấy, dù sao ta không thể... Đến lúc Quách Khoan đòi bồi thường, ắt có đem theo ra trước tòa.

- Vĩnh Hoa! Em lo chuẩn bị hồ sơ hầu kiện. Lần này em cố làm sao để tiền bồi thường ít nhất.

- Em hiểu mà.

Nhờ Kiên, Dương đành gác chuyện Sao Mai lại, anh quay cuồng với hàng đống công việc. Đùng một cái, cả phòng thuế, phòng thương nghiệp, cả bên xuất nhập khẩu đều xuống làm cú kiểm tra đột xuất.

Kiên hỏi tiếp:

- Quý vị muốn thanh tra sáu tháng đầu năm?

- Không. Từ khi mở công ty.

Kiên không còn thốt nổi tiếng than trời. Đúng là cả ba đoàn kiểm tra "quậy" đến không một ai rảnh để thở.

Chưa hết. Hai tuần sau, luật sư của Quách Khoan, từ Mỹ bay về Việt Nam, tổng đơn kiện công ty Mỹ Nghệ Lê Gia, gọi đích danh ông Lê Triều Dương, bắt phải bồi thường hợp đồng vì không giao mẫu hàng đăng ký độc quyền đúng thời hạn.

Vĩnh Hoa tắt bật đi suốt, Kiên đợi cô rời công ty, hỏi Dương:

- Làm sao đây anh?

Dương nói điều chẳng ăn nhập vào đâu với câu hỏi:

- Hai mẹ con thế nào rồi?

- Vẫn thế. Sơn kiểm cho cổ chỗ làm mới.

- Này, khi nào Thảo Nguyên nhập học, nhớ nhắc tôi.

- Nhớ. Tôi hỏi anh...

- Kế hoạch phần lớn do cậu đề ra, phải tự tin chứ.

- Nhưng anh Hào vẫn chưa thấy tin gì.

- Cứ đợi đấy!

Cùng lúc công ty cổ phần Toàn Cầu, vốn là bốn công ty nhập một, chuyên doanh hàng mỹ nghệ điêu khắc thủ công xuất nhập khẩu, được Quách Khoan, Hoa Kiều Mỹ, nhà kinh doanh hàng Mỹ Nghệ danh tiếng ghé đến viếng thăm.

Sau đó có bài trả lời phỏng vấn trên báo, ngắn nhưng rõ ràng, đầy đủ:

- Lần này Quách tiên sinh hợp đồng mua gì ở Toàn Cầu?

- Mua các mẫu chạm khắc gỗ đã đăng ký độc quyền của công ty chúng tôi. Sau đó hợp đồng gia công theo lượng yêu cầu.

- Đã có thỏa thuận, giấy tờ chưa?

- Quách tiên sinh đã xem qua mẫu hàng, hoàn toàn đồng ý giá cả, đang cho luật sư hai bên thương thảo hợp đồng.

- Có những điều khoản nào phải tranh cãi không?

- Có hai điều khoản nhằm buộc Toàn Cầu phải giao đúng hàng, đúng thời hạn. Nhưng chúng tôi vẫn ký không cần thương thảo vì chắc chắn chúng tôi sẽ giao hàng đúng thời hạn.

- Bao giờ chính thức ký hợp đồng?

- Chiều mai. Còn mẫu hàng đã đưa đi đăng ký bản quyền.

Dương đọc bài báo xong hỏi Vĩnh Hoa:

- Em thuyết phục được Quách tiên sinh cho anh gặp mặt chưa?

Vĩnh Hoa lắc đầu ái ngại:

- Ông ta quá cố chấp một mực bảo "ra tòa gặp không muộn".

Dương ôm đầu:

- Làm sao đây? Trời! Anh nhức đầu quá!

Vĩnh Hoa lưỡng lự rồi ngồi xuống bên anh, hôn nhẹ má anh, nói:

- Có tài khoản dự trữ không anh?

- Không, em biết mà.

- Nếu vậy Mỹ Nghệ Lê Gia nguy mất.

- Đúng vậy. Anh không biết làm sao?

- Em nghĩ ra một cách.

Dương đau đầu nhìn cô đầy tia hy vọng:

- Chỉ cần giữ được công ty. Em nói đi, là cách gì?

- Ba em có tài khoản rất lớn, ông sẽ đứng danh Mỹ Nghệ Lê Gia bồi thường hợp đồng. Số tiền đó coi như là phần hùn của ông ở Mỹ Nghệ Lê Gia.

- Nghĩa là... anh chỉ còn... một nửa công ty?

- Ba em cần gì ghế giám đốc ở đây. Chủ yếu ông muốn cho em sau này. Anh nghĩ xem... em... với anh... còn tính làm gì?

Dương xúc động quá, một chập mới nói được:

- Cảm ơn em. nhưng dù sao anh cần thời gian suy nghĩ.

- Em hiểu - Cô đứng lên đi ra, khép cửa, không cần che giấu nụ cười đắc ý.

Bên trong, Dương mặt đanh lại, lạnh như đá núi. Cùng lúc có tín hiệu từ computer, Hà hiện ra cười toe toét:

- Trên cả tuyệt vời, lần này 2% đấy.

- Được. Bay nhanh thôi! Chào!

Dương cắt máy, đưa tay miết lên thái dương. Anh quá mệt, quá căng thẳng và... quá thương nhớ người ta đến... kiệt sức.

Anh lão đảo ra bếp, pha ly rượu nhỏ, nhìn ly rượu nói:

- Một chút thôi, tao tự thưởng mình vì thành tích đầu tiên đạt được.

Anh khóa chặt cửa, cắt tất cả điện thoại, uống cạn ly rượu rồi về phòng nằm ngay. Trong chớp mắt, đầu óc anh trở nên nhẹ nhàng lâng lâng, không còn đau đầu nhức mắt. Trong phút chốc, người anh nóng bừng như căng tràn sinh lực. Anh mỉm cười với Thảo Nguyên vừa hiện ra ngay tầm mắt anh, ôm lấy nó thì thầm: "Chào con gái, con có nhớ ba không? Ba nhớ con lắm..."

Sao Mai nhìn anh mặt xanh xao, mắt đăm lệt. Tim Dương đau thắt, anh vụt ôm chầm cô, ghì chặt, hồi hả hôn cô cùng khắp, nói lời không ngớt: "Anh xin lỗi, đừng khóc nữa em. Anh yêu em, yêu em nhiều lắm".

Anh thiếp ngủ rất say với hai sinh vật sống động, yêu quý nhất đời anh. Sao Mai một bên và Thảo Nguyên một bên.

CHƯƠNG 12 -

uổi chiều, công ty Toàn Cầu ký xong hợp đồng với ông Hoa Kiều Mỹ Quách Khoan.

Tối, cả Toàn Cầu tưng bừng chiêu đãi khách. Quách tiên sinh tuy mấp mé bảy mươi còn rất phong độ, bên hai cô tiếp viên non trẻ mới vào nghề còn nguyên xi, xem ra rất phấn khởi, hài lòng.

Tàn tiệc, Quách tiên sinh được cả hai cô dìu ra xe về lại khách sạn. Cả hai cô đều ở lại để chăm sóc tiên sinh.

Suốt hai ngày sau đó, Quách tiên sinh chiêu đãi rất hào phóng, tưng bừng, được báo chí đưa tin suốt.

Sáng hôm sau nữa, đang còn trong vòng tay các kiều nữ, đang còn mệt phờ, ngái ngủ bởi được các kiều nữ "chăm sóc" cả đêm, bốn ông chủ công ty Toàn Cầu cùng nhận điện thoại.

Nghe xong, cả bốn trợn mắt, há hốc, hồi hả tròng áo lên tấm thân phì nộn, hất mấy nàng kiều nữ văng ra, tuôn xuống thang máy.

Tài xế chờ sẵn, cả bốn lao về công ty rồi đồng lao tới nơi đăng ký tác quyền. Trên chiếc bàn, sáu hộp gỗ với hai mặt kính trong suốt, còn nguyên dấu niêm phong, dưới năm hộp gỗ là những tấm hình chụp mẫu đăng ký với nhiều góc độ.

Tất cả còn nguyên vẹn, nguyên xi, chỉ trừ tác phẩm chính. Cả sáu tác phẩm đều chỉ còn lại... đồng bột gỗ mịn, không còn hình dáng.

- Tại sao? Tại sao? - Bốn ông chủ thét hỏi như điên.

Người nhân viên nhận hàng nhún vai nói:

- Sao các ông hỏi tôi? Hàng xin đăng ký, chúng tôi cho niêm phong, bảo mật cất riêng từng chỗ, và niêm phong trước mặt các ông. Hôm nay bỗng trở thành bột gỗ. Các ông phải về xem lại vật liệu làm, gặp sự cố gì chứ?

Người đàn ông bệ vệ ngã ngồi xuống ghế, thều thào:

- Thế là hết, mình thua trắng... mọi con ấy rồi.

Đúng ngày giao hàng, Quách tiên sinh cùng luật sư riêng đến Toàn Cầu bằng chiếc BMW Limousine bóng lộn.

Ông tỏ ra rất ôn hòa lắng nghe các ông chủ giải thích hoàn cảnh, sự cố. Xong đâu đó, ông mỉm cười nhìn viên luật sư.

Luật sư không dài dòng, hỏi ngắn gọn:

- Nghĩa là... nó biến thành... bột gỗ?

- Vâng.

- Nghĩa là các ông không thực thi hợp đồng?

- Tôi hứa trong thời gian sớm nhất, tôi thề...

Viên luật sư lạnh lùng:

- Thưa ông Hồ Vĩnh Cát, không còn gì để nói. Ông là một người hiểu luật pháp nhất. Từng là luật sư danh tiếng, ông hiểu chỉ có hai điều duy nhất xảy ra.

- Chỉ cần một thời gian ngắn, chúng tôi còn hình ảnh lưu lại.

Luật sư của Quách tiên sinh lạnh như tiền, phán:

- Nếu còn thời gian, chúng tôi không cần cho giá cao hơn giá của Mỹ Nghệ Lê Gia. Ở điều khoản này, ông nhớ chứ, khi ông đưa giá thành, ông chủ tôi cho nhân gấp đôi, chỉ để đạt được đúng hạn giao hàng, khởi vỡ hợp đồng của

chúng tôi với người khác, làm thiệt hại uy tín và lượng tài chính khổng lồ.

- Do hoàn cảnh khách quan... - Cả bốn rên rỉ.

Viên luật sư xếp cặp hồ sơ lại:

- Hoặc các ông bồi thường theo cam kết, hoặc ra tòa. Chào các ông. Chúc may mắn.

Quách tiên sinh nhàn nhã rời căn phòng khách lộng lẫy của Toàn Cầu, không một lời với đối tác. Vào xe, đợi xe chạy, bấy giờ mới tùm tùm cười, nói với viên luật sư:

- Uy này! Chừng bao lâu nữa ta nhập được Toàn Cầu vào Mỹ Nghệ Lê Gia?

- Phải bàn cho kỹ các "cốt", Quách lão tiên sinh...

-oOo-

Hôm sau nữa, các báo đồng loạt đưa tin.

"Hoa kiều Mỹ Quách Khoan đã rút đơn kiện Mỹ Nghệ Lê Gia và đưa đơn kiện công ty cổ phần Toàn Cầu"...

Cùng ngày ấy, các đoàn kiểm tra các ngành kết thúc đợt kiểm tra Mỹ Nghệ Lê Gia với kết luận.

"Có vài sơ sót nhỏ trong quản lý xuất nhập khẩu nhưng không đáng kể. Không có dấu hiệu sai phạm kinh doanh. Đã hoàn thành nghĩa vụ thuế đầy đủ..."

Toàn Mỹ Nghệ Lê Gia nhảy cẫng reo hò. Kiên hồi hả nói Dương, tay nhét vào tay anh cái chìa khóa:

- Anh đi đón Sao Mai đi.

Dương ngần ngừ:

- Để mai, anh muốn dứt điểm chuyện của Vĩnh Hoa, không cho cô ta có cơ hội "gặp" Sao Mai lần nữa.

- Vậy khởi kiện luôn cô ta tội gián điệp kinh tế.

Dương ngánh phó của mình, cười nửa miệng:

- Có cần cạo râu rạo máng như vậy không?

Kiên hằm hè nhìn "cốp":

- Xem ra anh chẳng nở xuống tay. Phải rồi, cô ta rất đẹp, rất gợi tình, lại cam tâm tình nguyện... dăng hiến...

- Đừng nói bậy! - Dương cắt ngang, mặt sa sầm - Đuổi chó không nên đuổi đến đường cùng. Ta nắm tẩy cô... luật sư trong tay, tha hồ ăn ngon ngủ yên,... tà tà mua công ty Toàn Cầu.

Kiên hiểu ra, lắc đầu:

- Sợ anh thật, người ta chưa sờ được gáy anh, anh đã bóp cổ họ tới chết.

Dương nhếch mép:

- Đó là quy luật thương trường, nếu cạnh tranh lành mạnh thì cứ việc.

o O o

Đi quanh hết một vòng lớn khu triển lãm, Dương nhìn đồng hồ, sốt ruột hỏi Sơn:

- Sao cô ấy chưa đến?

- Em không rõ - Sơn trả lời - Thường Sao Mai đến công ty của cô rồi mới đến đây. Công việc thật ra đã xong, cô chỉ cần xem xét lần cuối. Hay anh ghé chỗ làm...

- Anh ghé rồi, nói cô lên đây...

Cả hai lên văn phòng, vẫn không thấy Sao Mai. Sơn bâng khuâng kể:

- Hôm cổ đọc báo thấy công ty anh bị kiện, rồi bị thanh tra, cổ buồn lắm, cứ như người mất hồn, thiệt em đau lòng quá.

Dương nhìn xoáy vào Sơn:

- Có phải chú mày muốn điều gì ở anh?

- Hôm anh điện bảo đến công ty cô ấy làm hợp đồng, em cười thầm anh, cho rằng đầu óc anh có vấn đề. Bao nhiêu cô gái con nhà, hội đủ điều kiện, đẹp, sang giàu, học thức, anh chê, lại để tâm một phụ nữ không chồng mà có con.

- Xem ra chú mày đang có vấn đề - Dương cười khẩy.

- Vâng - Sơn thú nhận không ngần ngại - Anh còn nhớ sau đó đã nói gì với em không?

- Nhớ rõ - Dương lạnh lùng đáp - Anh nói, nếu chú mày được cô ta nhận lời kết hôn, thì xem như chuyện giữa anh và chú mày chưa hề có.

- Còn nếu cô ấy từ chối em, nghĩa là anh có được người vợ đúng như anh mong đợi, son sắt, trung trinh.

- Chú mày vừa mới nói, Sao Mai lại một lần nữa từ chối rồi.

Sơn mím môi nói:

- Cho em một tuần nữa. Anh bảo, dù tình yêu vẫn có thể cạnh tranh công bằng. Anh Dương! Hãy cho em sự công bằng, anh có đến gần nửa năm bên cô, còn em mới một nửa thời gian.

- Thời gian ba tháng chú mày không chinh phục được, thêm một tuần có ích gì? - Dương dẫn cục giận đang dâng lên.

- Em lỡ yêu cô mất rồi. Em thấy cô rất có cảm tình với em, em muốn thêm một lần cầu hôn - Sơn nói liều.

Dương cười gằn:

- Hay thật, tôi bảo anh thử lòng dùm người yêu, anh không thử mà cất công chinh phục rồi yêu luôn. Thôi được, anh cứ cầu hôn Sao Mai theo ý nguyện, nếu cô ta đồng ý, tôi chẳng tiếc gì mà không tác hợp.

Sơn cúi mặt, hai tay run run đan vào nhau, khi ngẩng lên, mắt đỏ hoe:

- Em xin lỗi. Nhưng em yêu Sao Mai và không từ bỏ mục đích nào để được cô ấy. Có thể sau một thời gian, em hay cô ấy không còn yêu nhau, hay một trong hai người phạm sai lầm, thế nhưng điều trước đó vẫn là tình yêu thực sự. Còn anh...

- Còn tôi, hoặc sống vậy cho tới chết, hoặc vợ tôi phải là người phụ nữ son sắt, trung trinh, chung thủy với tôi đến trọn đời.

- Vì vậy, anh... cho phép mà... đừng giận em.

Dương cười khẩy, giọng dịu lại:

- Tôi đang khâm phục chú mày, dám cùng xếp mình đấu ra trò để dành lấy người mình yêu. Thôi được, tôi chấp nhận cùng chú mày làm đối thủ với nhau thêm một tuần.

Dương đứng lên, thong thả nói:

- Nhưng tôi biết cậu sẽ bại. Nhớ đó, dù thắng bại, không được hờ môi với...

- Tại sao tôi không được biết những gì liên quan tới mình?

Cả hai giật mình quay phắt lại. Sao Mai đứng ở cửa, mặt phừng phừng giận dữ, tay run lên bóp chặt xách tay.

- Sao Mai! - Cả hai cùng kêu lên, Sơn đâm bổ lại.

- Đừng gọi tên tôi - Cô hét to, lùi dần ra cửa - Ra các người coi tôi như trò đùa. Các người mạnh ai nấy ngã giá, không cần biết mình đã lãng nhục người ta tinh vi thế

nào. Không cần biết đến cảm nghĩ của người ta. Sao Mai chỉ là món hàng trong mắt những kẻ thừa tiền như mấy người không hơn không kém.

Sơn tái mặt:

- Không đâu, anh thật lòng yêu em, muốn cưới em.
- Im đi! Tôi đã nghe tất cả - Cô uất ức gào lên.

Dương từ từ lại gần:

- Em bình tĩnh lại, nghe anh nói.
- Tôi không nghe, không nghe... - Cô bịt tai quay đầu bỏ chạy và bị anh giữ chặt lại trong đôi tay cứng như gọng kềm.
- Phải nghe anh - Dương nói từ tốn, rõ ràng - Anh không muốn và không bao giờ để ai có thể xúc phạm em. Ron là một trường hợp điển hình nhất.
- Ron? - Cô ngậy người trợn tròn mắt nhìn Dương.
- Đúng. Hẳn dám đụng đến em khi em không đồng ý, là sự xúc phạm, anh trừng trị ngay. Còn chuyện này, chỉ là cách để biết mình được yêu không? Người đàn bà mình muốn cưới làm vợ có xứng đáng để mình yêu thương, bảo bọc trọn đời không?

Cô nhìn trừng anh rồi qua Sơn. Cô điên giận nhưng không lời gì nói được. Cô chột cười, cười to, nước mắt ràn rụa tràn như đê vỡ.

- Hay thật! Chỉ các người được chọn, còn tôi không được chọn? Thật nực cười. Nay hai ông giám đốc, bây giờ tới phiên tôi chọn, nhưng cả hai ông đều không phải là đối tượng tôi cần.

Cô giật mạnh thân mình rời khỏi Dương, anh bước một bước cô đã lọt trở lại vòng tay anh, và hoàn toàn bất ngờ, anh cúi xuống, gấn chặt môi mình vào môi cô.

Sao Mai vùng vẫy nhưng sao thoát được anh. Anh hôn cô đến ngạt thở mới buông ra, thì thăm vào tai cô:

- Anh yêu em, anh muốn làm ba Thảo Nguyên thật lòng. Em không cần phải đi làm thật nhiều tiền để mua một ông ba tử tế cho con mình. Đã có anh... Còn nữa, những gì giữa anh và em, không phải là mơ đâu. Anh rất cảm ơn em đã cho rằng anh vô giá, cảm ơn em đã trao anh tình yêu đầu đời.

- Anh... anh... - Cô choáng váng, run rẩy...

Anh cười mê hoặc, rời khỏi cô:

- Anh sẽ đặt dưới chân em và con thế giới muôn màu của anh.

Sao Mai vùng chạy, Dương nhìn cô chạy sâu vào khu triển lãm vẻ yên tâm rồi quay qua Sơn, thấy Sơn ngồi trở lại ghế gục đầu vào đôi tay:

- Sao? Vẫn còn muốn chiến đấu với anh?

- Em thua - Sơn ngẩng lên - Nhưng chắc gì anh thắng? Phải, cô ấy nói đúng. Quyền chọn lựa thuộc về cô.

Dương phẩy tay:

- Một nửa thôi, và hãy tin anh, anh chú đi tìm người đàn bà cho mình đã bao nhiêu năm. Giờ gặp rồi, dù Sao Mai có xuống địa ngục, anh cũng xuống đem lên, không một ai ngăn cản được.

- Nếu cô ấy vì... giận mất khôn?

- Anh sẽ... tặng cô ấy một nửa trí khôn của mình.

- Nếu cô ấy... cứng đầu bảo "không"?

- Anh đợi khi nào cô ấy nói đồng ý, chú mày biết đó, anh từng chờ đợi tình yêu mình suốt gần hai mươi năm.

Dương cười toe. Lần đầu tiên, kể từ tám năm quen Dương, Sơn thấy anh cười như vậy.

- Vả lại, em lo gì. Hãy cam chịu thất bại đi. Anh còn Thảo Nguyên mà, con bé đã mua anh cho mẹ nó với giá một đồng xu cạo gió... Ha... ha...

o O o

Cô vẫn xinh đẹp và cao sang trước những bước chân uyển chuyển đến trước anh, kiêu hãnh nở nụ cười mê hồn, cất tiếng:

- Xem ra anh không vui gì khi em đến?

Anh ngả đầu vào thành ghế, ngánh cô thay vì mời cô ngồi, gật gù nói:

- Tôi đã nói với Kiên, cô sẽ đến kết thúc hợp đồng.

Cô ngồi xuống chiếc ghế bành dành cho khách, đặt sát bàn làm việc của anh. Đợi anh nói hết câu, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? Em làm việc không tốt ư? Em đã thuyết phục ông Quách tiên sinh ấy rút đơn kiện anh?

- Vậy sao? - Dương nhướn mày - Chớ không phải cô thuyết phục ông ta "viếng thăm" công ty cổ phần Toàn Cầu?

Vĩnh Hoa cau mày:

- Anh điên à? Tại sao em phải làm như thế? Em là luật sư cố vấn cho Mỹ Nghệ Lê Gia mà.

- Nhưng tài sản của cha con cô là... công ty cổ phần mỹ nghệ xuất nhập khẩu Toàn Cầu.

- Anh...

- Sao? Cô ngạc nhiên à? Tôi còn biết nhiều hơn là cô tưởng đấy. Tỉ dụ, tuy cả cô và cha cô cộng lại, chỉ chiếm 25% cổ phần, nhưng trên thực chất đã có 10% cổ phần bí mật nằm trong tay cha cô, luật sư về hưu Hồ Vĩnh Cát. Cô và cha cô chỉ chờ... "nuốt" Mỹ Nghệ Lê Gia là đương nhiên chiếm ghế tổng giám đốc công ty mẹ Toàn Cầu.

Vĩnh Hoa cắn môi. Cô ta đến với hy vọng còn nước còn tát, thử xem Dương biết ở mức độ nào. Có thể... bằng vào tình yêu anh dành cho cô, sẽ như những lần khác, cô che mắt được anh, trở ngược thế cờ, dù sao Dương chưa có bằng chứng gì...

Dương nhìn cô thấy nực cười. "Có đúng cô ta tài giỏi và thông minh? Nếu thế, chính sự ỷ lại, tự tin và kiêu hãnh trong cô đã biến cô thành người ngu xuẩn".

- Sao, cô còn định bày trò gì? Chờ đấy, tôi khuyên cô. Vì chỉ cần cô nhích động, Kiên, ông phó giám đốc tôi sẽ "mời" cô ra tòa. Kìa, không phải với tư cách luật sư đâu, mà là tội phạm kinh tế.

- Anh... anh biết đùa từ lúc nào?

- Từ lúc... ông giám đốc ngân hàng giới thiệu cô là dâu tương lai - Dương ngạo nghễ gác cả hai chân lên bàn làm việc, móc hai tay lên đầu, rung đùi nói tiếp:

- Và tôi, tám năm trước khi mới chân ướt chân ráo về Việt Nam, đã biết giám đốc chính thức công ty mỹ nghệ Cát Tường chẳng phải là tay đang huênh hoang ngồi ở ghế giám đốc kia mà chính là cha cô, Hồ Vĩnh Cát. Ông ta lúc ấy chưa về hưu, nên không thể ra ngoài kinh doanh, đành ủy quyền cho thằng cháu họ...

- Anh muốn nói chính anh... - Vĩnh Hoa ghen hợm.

Dương cười đều:

- Tôi lăn lộn nhiều năm ở xứ người, thứ tôi học đầu tiên là những thủ đoạn ở thương trường với mục đích tồn tại. Tôi về quê hương với mục đích đem cái hay văn hóa đất mình biến thành tiền trên xứ người để những nghệ nhân nghèo nâng cao đời sống. Nhưng muốn làm được việc đó, trước tiên tôi phải biết rõ về các đối thủ trên thương trường, trong đó tôi thấy cái bóng cha cô ẩn hiện ở sau lưng Cát Tường.

Vĩnh Hoa đứng phắt lên:

- Thôi đi, anh không cần khoe cái khôn của mình. Tôi đến đây là để chấm dứt hợp đồng.

- Vậy cô không muốn biết mình thất bại từ đâu để rút kinh nghiệm à? - Dương rùn vai - Ra tôi đánh giá cô hơi cao rồi, tôi nghĩ cô rất muốn học bài học này để thành công lần tới.

Vĩnh Hoa giận run:

- Anh... là đồ đểu, anh nói yêu tôi, anh... si mê tôi.

- Ấy là cô muốn thế, làm sao tôi có thể từ chối? - Anh đứng lên đi ra nhìn cố ý vào cô từ đầu đến chân - Suy cho cùng ra, tôi "được" chớ đâu mất mát gì. À mà có...

Anh gõ gõ tay vào trán mình:

- Sao Mai chẳng đã bị tôi đối xử tàn tệ để vui lòng cô đó sao? Và cho đến giờ, cô ấy vẫn còn giận, không thèm nhìn tôi.

Anh thở dài:

- Nhưng biết sao được, cô rất muốn thấy tôi đã "si mê" cô, muốn tôi tin chính Sao Mai "ăn cắp" mẫu hàng, muốn có một lá chắn để sau này rủi có gì, thì đổ vấy cho Sao Mai tất tậ, nên... Tôi đành chịu ý cô, đuổi "người vợ" tôi tìm nửa đời người mới gặp, ra khỏi công ty, vu cho cô ấy

ăn cắp hợp đồng bán cho Toàn Cầu. Hà, có như thế, trận chiến này... tôi mới thắng đậm.

Vĩnh Hoa giận đến run bần bật. Ra người bị cho vào xiếc chính là cô. Tự tin vào địa vị, nhan sắc và trí thông minh, cô tưởng sẽ nắm được Dương như bao người cô từng chinh phục, để "nuốt trọn" Mỹ Nghệ Lê Gia, nhập vào Toàn Cầu, biến tất cả thành của cô trong tương lai... Và có một điều, thật ra cô... Vĩnh Hoa nhìn sững Dương, nước mắt kiêu hãnh tuôn tràn...

Dương thở dài:

- Cô muốn nói... nhưng sau đó cô thấy yêu tôi, nên quyết định sẽ lấy tôi để tôi cùng cô nắm trọn Toàn Cầu chứ gì? Tôi biết điều đó, nên đã không cho Kiên lôi cô ra tòa đấy. Sao, cô mang ơn tôi có thấy dễ chịu không?

- Anh... anh... thật không chút gì... với tôi?

- Không, rất tiếc - Anh đến ngồi ở bàn tiếp khách - Vì sao thì cô chẳng nên biết làm gì.

Anh uể oải khép mắt:

- Cô qua Kiên làm kết thúc hợp đồng đi. Và hãy nhớ... đừng bao giờ thò tay vào hàng Mỹ Nghệ Lê Gia đấy.

Đến đây thì Vĩnh Hoa biến sắc. Bằng chứng chứ không phải là... suy đoán thôi ư? Không đâu, cô rất cẩn thận khi hành sự, hôm ấy để lấy hợp đồng của anh với lão Quách nọ, cô đã cho thuốc ngủ vào lon bia, còn hôm lấy...

- Ở kho hàng, ở xưởng và cả ở nhà tôi đều được đặt camera đấy, thưa cô... luật sư. Cô cho tôi uống thuốc ngủ, thì tôi uống, cơ hội được ngủ, đại gì không ngủ. Còn cô làm gì, thì đã có những con mắt điện tử nhìn thay tôi.

Vĩnh Hoa chưa lúc nào thua đến không còn manh giáp như thế này. Cô nhìn trừng trừng Dương rồi rã rời quay gót.

Cánh cửa bật mở, Kiên lao vào, xém đâm sầm vào Vĩnh Hoa. Anh có vẻ thất sắc, nói gấp:

- Bé Thảo Nguyễn biến đâu mất anh Dương.

Dương bật dậy:

- Cậu nói cái quái gì vậy?

Kiên kéo tay Dương chạy ù, vừa thở vừa kể:

- Sao Mai đang ở ngoài, cố nói, cô giữ Thảo Nguyễn điện tới công ty nói Thảo Nguyễn biến mất. Cố nghĩ... tôi đoán nên chạy tới đây.

Cả hai ra tới cổng, anh bảo vệ nói:

- Cô Sao Mai chạy đi rồi, cố khóc quá khi biết giám đốc không đưa đứa bé nào về đây.

Kiên vò đầu bứt tóc, Dương rất bình tĩnh lấy phone gọi liền mấy cú, sau đó quay sang anh bảo vệ nói:

- Hôm nay cậu trực ở đây cho tới khi nào tôi về, nếu cảnh sát đem đứa bé nào đến, hoặc có ai gọi đến, hãy nhận và gọi cho tôi. Rõ chưa?

- Dạ rõ!

Dương ra lệnh lấy hai xe máy, anh và Kiên chạy thẳng đến chỗ Sao Mai gọi Thảo Nguyễn. Cô đang ở đó, thần sắc hoảng hốt, nước mắt ràn rụa, hàng xóm, công an đứng rất đông. Cô Tư, người giữ trẻ khóc bệu bạo kể:

- Tui đã nói mới quay lưng rửa chén có mười phút chứ nhiều. Quay lại định cho sắp nhỏ ngủ, liền hồng thấy nó đâu. Tui chạy tìm quanh, hỏi hồng ai thấy nó.

Anh công an khi vực đang hỏi gì Sao Mai xong, đứng lên xếp bút nói lớn:

- Mời bà con ai về nhà nấy để chúng tôi làm việc, còn có bà con nào thấy con nhỏ thì đưa cháu về nhà hoặc tới

công an phường.

Mọi người tản mác, bấy giờ Dương tới bên Sao Mai, cô thấy anh thoáng vẻ căm hận, lùi lại. Dương cau mày nói:

- Có giận anh tới đâu cũng lo hợp sức tìm con đã. Nào, sáng nay con mặc đồ gì?

Sao Mai bặm môi, Kiên gắt:

- Em đừng trẻ con như vậy. Anh Dương điện cho công an toàn thành phố báo động tìm Thảo Nguyên ấy. Họ đang chờ những thông tin về con bé.

- Nó... sáng nay nhất định đòi mặc cái áo đầm... giám đốc mua về để mặc ngày nhập học.

- Có đến ba cái, con mặc cái nào? - Dương gắt.

- Cái màu xanh điểm những cái nơ và các chú mèo đồng màu trắng, tóc bện con tít hai bên, nơ đồng màu xanh da trời, giày quay Biti s trắng.

Dương gọi thêm mấy cuộc gọi, xong hỏi tiếp:

- Từ hôm qua đến giờ, con có biểu hiện gì không?

- Là sao? - Cô ngập ngừng.

- Hai mẹ con... có tranh luận nhau về anh không? Con có đòi đi gặp anh hay hờn lầy chuyện gì?

Sao Mai tức anh ách. Ổng như ma xó vậy, chuyện gì cũng biết. Cô càng lo cho con, càng thấy tức, muốn khóc lên:

- Chuyện đó liên quan gì đến nó biến mất? - Cô giậm chân chạy đi.

Dương giữ lại, gắt:

- Nói ngay đi! Có liên quan đấy,... đồ ngu!

Cô vừa sợ, vừa mệt... vừa điên vì vẻ mặt tỉnh như ruồi của anh, bật khóc la lên:

- Anh là yêu quý gì mà ám con tôi hoài. Nó cứ ngày đêm đòi đến ba thơm, ngày nào cũng khóc lầy không ăn, ngày nào cũng nhắc tới anh, tối ngủ réo gọi anh. Đêm qua về... nó nói bậy, tôi... tôi...

- Em lại đánh nó đúng không? - Dương rít lên, bóp tay cô siết cứng làm cô đau nhói - Nó nói bậy gì mà em đánh nó?

Cô đau quá mà cắn răng không kêu, nói:

- Tôi đánh nó không khóc, lại chảnh chọe là "Con hết thương má rồi. Con thương ba thơm, về ở với ba thơm".

- Nên em nghĩ con đi tìm tôi mới chạy đến công ty tìm, đúng không? Trời! tôi chưa thấy cô gái nào vừa cố chấp, vừa ngu như em.

- Tôi cấm anh xúc phạm tôi.

- Con khỉ - Dương gườm cô - Tôi nói cô ngu là nhẹ đấy, đáng lẽ tôi nện cho cô một trận để cô tỉnh ra. Bé Thảo Nguyên mới bốn tuổi đã biết ai thật lòng yêu thương nó và... mẹ nó. Còn cô... cái đầu lẫn trái tim hoàn toàn bằng đá. Lên xe đi!

- Đi đâu? - Cô thẫn thờ.

- Đi tìm con, chẳng lẽ ngồi chờ?

Dương bảo Kiên:

- Cậu cứ chạy quanh xem, có gì điện thoại cầm chừng cho tôi.

- Được rồi, anh chờ Sao Mai, đừng để cổ chạy xe một mình.

Sao Mai đành để Dương chờ, đầu óc cô bây giờ rối tinh, chỉ còn mỗi hình bóng Thảo Nguyên. Rồi cô lại bật khóc. Dương bấy giờ lại bủn rủn. Thật khốn kiếp cho anh là...

anh luôn bủn rủn mỗi khi thấy cô khóc, có trời mới biết tại sao. Và có lẽ cho đến chết, cô cũng không thể biết, anh đã... đau khổ đến thế nào vào cái hôm quyết "đổ oan" cô lấy cặp hàng để đuổi cô và lấy lại chiếc xe.

- Em làm ơn... nín khóc để mở to mắt mà tìm con chó. Và nghĩ xem con bé có thể đi đâu.

- Nó... rất nhớ đường, dĩ nhiên đường gần... như ra chợ... ra khỏi hẻm... Em chịu, không biết con nhớ được tới đâu.

Trên đường đi, họ nghe còi xe cảnh sát cơ động rú khắp, tiếng loa ở các ngã tư, ngã ba, các đơn vị công cộng vang lên, yêu cầu nhân dân chú ý đến một đứa bé gái bốn tuổi đi lạc, mặc áo đầm xanh da trời có hình mèo và nơ trắng...

Sao Mai bấy giờ mới bối rối hỏi Dương:

- Anh... đúng là xin... công an cả thành phố tìm Thảo Nguyên à?

Họ qua được khu thương xá, lại nghe tiếng loa rao tìm Thảo Nguyên vang khắp... Xe hết xăng, Dương dừng lại đổ, rồi chạy quanh tìm.

Đến ba giờ chiều, họ đã chạy mấy vòng những chỗ từng đưa Thảo Nguyên đến, nhưng con bé vẫn bắt tìm.

Sao Mai lại khóc ròn. Điện thoại reo, Dương dừng xe chụp máy mở, đưa lên tai. Ra là Sơn gọi:

- Tụi em đang tản đi tìm, có tin gì chưa?

- Chưa, có gì anh gọi. Cố gắng giúp anh.

Anh lại phóng xe đi. Lần này ngược về công ty anh, từ nhà Sao Mai đi ra, đi chỉ một đường là đến. Ngang cửa hàng bán túi cặp, chợt thấy rất đông người nhốn nháo náo loạn cả phố, Dương rà xe lại và hét lên:

- Con kìa em.

Sao Mai nhảy ào tới, Dương ném cả xe, la to:

- Thảo Nguyên! Ba đây con!

Con bé đang sợ hãi thấy mình ngồi trên vai một ông lạ hoắc và nghe xung quanh người bu đông như kiến, vụt nghe tiếng gọi thân thiết của bác thơm, mừng quỳnh nhảy tưng, quơ tay la nheo nhéo:

- Hay... "năm", tìm ra ba thơm rồi.

Rồi nó rơi tòm vào vòng tay anh. Nó sướng quá, cười toe toét, khi mẹ nó khóc òa đón lấy nó từ tay ba thơm. Cũng như mọi lần, khi thấy mẹ khóc, Thảo Nguyên rất sợ, lấm lét, sờ bàn tay bé xíu lên lau nước mắt cho mẹ, nói:

- Má đừng khóc, Thảo Nguyên đi tìm... ba thơm về rồi nè.

Rồi dòng người hiếu kỳ cũng tản ra. Sau khi nhìn, nghe đã đời cái gia đình ba người ấy, khóc, cười nhặng xị. Bây giờ Dương gọi điện cho cơ quan công an báo đã tìm ra Thảo Nguyên, gọi cho Kiên và Sơn, rồi nói với ông chủ cửa hàng bán túi cặp lời đa tạ, chìa thêm tờ séc hậu tạ. Ông ta không nhận séc, oang oang kể vể vui mừng:

- Nó đi hoài quanh cửa hàng tui, tui cứ tưởng mẹ nó đang mua hàng. Rồi hồng thấy nó nữa, cha trời, chừng nghe công an loan báo, sức nhớ ra, cứ ngỡ nó bị bắt cóc rồi. Ai dè... nó chui vô chỗ để valy to ngủ khò. Tui bỗng ra, mừng ơ là mừng...

Cuộc phiêu lưu của Thảo Nguyên đi tìm... ba thơm kết thúc tốt đẹp. Nó được xe to đón đàng hoàng về nhà ba thơm có nhiều bức vẽ đẹp. Nó được tắm vùng vẫy trong bể tắm và được ba thơm mặc cho cái áo đẹp nữa.

Nó được cả ba má cho ăn cơm, được coi hoạt hình rồi được ngủ trong tay ba thơm trên tấm nệm mềm ơ là mềm, đẹp ơ là đẹp.

Cuối cùng, còn hai người ngồi im lặng trong căn phòng khách và lần này cô lên tiếng:

- Cảm ơn anh đã làm tất cả vì Thảo Nguyên.

- Vì cả em nữa - Anh dịu dàng nói.

Cô trầm ngâm như sắp xếp mọi ý nghĩ rồi nói:

- Thật ra, có rất nhiều đêm tôi không ngủ được vì nhớ anh... căm thù anh... Tôi không thể trốn tránh sự thật là mình yêu một người quá giàu sang, quá lạnh nhạt như anh.

- Và còn quá vô tình, tàn nhẫn khi sỉ nhục em, cướp tài sản em, đuổi em ra khỏi công ty. Đúng thế không?

- Phải. Nhưng lúc đó tôi vẫn cứ... yêu anh. Đêm đêm ở những giấc mơ, tôi thấy anh vô cùng gần gũi. Tôi hạnh phúc vì Thảo Nguyên luôn nhắc đến anh, hoặc khi anh đưa nó đi đâu đó, tôi lại hình dung như hai cha con vậy, thậm chí nó thật sự được có người cha yêu thương nó.

- Anh yêu em lắm, em biết mà.

- Rồi tôi biết rõ sự thật qua anh Kiên kể, biết vì cuộc chiến một mất một còn với Toàn Cầu anh phải gạt được Vĩnh Hoa. Rồi tôi biết chuyện anh sai Kim Sơn tán tỉnh thử lòng tôi. Rồi chuyện Ron bị anh đánh. Tóm lại, mọi chuyện anh làm đều có lý của anh, hoặc vì anh, vì công ty hay vì tôi mà làm. Nhưng lạ thay, tôi không thấy vui, không thấy hạnh phúc vì được anh yêu đến như vậy mà mơ hồ tôi nghe trống vắng, đau đớn, nghe như... anh không bao giờ thuộc về tôi, như trong những giấc mơ...

Dương im lặng, nghe tim đau nhói. Lạ thật, cô càng phản đối dữ dội, anh càng tin rằng cô sẽ thuộc về anh. Thế nhưng khi cô tỏ ra buông xuôi, mềm yếu, thổ lộ nỗi lòng,

anh cảm giác cô như chiếc bóng, anh không thể nào nắm bắt.

- Tôi... anh biết không, vốn là người thực tế, bởi cha mẹ mất sớm, hai chị em đùm bọc nuôi nhau, nên không hề mơ ước cao xa gì ngoài ước vọng... được học đến đại học của tôi. Và ngày nọ, ước vọng thành sự thật, tôi đậu cả hai đại học Mỹ thuật và Kinh tế. Tôi chọn Mỹ thuật, vì nó đúng với khả năng tôi. Chị tôi cũng đồng ý, bảo tôi yên tâm học, chị sẽ nuôi đàn ông, bởi vì chị thương tôi hơn cả bản thân. Rồi bỗng dưng chị tôi vào ngõ ra ngõ, chị tôi khác lạ... chị ấy luôn buồn phiền, vật vờ... ngày càng xanh xao, rồi...

Dương nhìn cô không chớp:

- Giờ thì anh biết chắc Thảo Nguyên là con chị em. Cô ấy bị người ta gạt ư?

Sao Mai nhìn xa xăm đầu đó:

- Đến chết, chị ấy vẫn cho đó là tình yêu. Lúc hấp hối, chị bế nó còn đầy nhót nhao bảo tôi: "Hãy nuôi cháu như chị nuôi em vậy, bằng cả con tim người mẹ"... Phải, tôi mồ côi từ năm lên chín, chị lúc ấy mới mười lăm tuổi đã nuôi tôi bằng cả con tim người mẹ tuổi mười lăm, lẽ nào tôi không thể? Tôi đã hứa với chị tôi và chị nhắm mắt ra đi vô cùng thanh thản, không một lời oán hận kẻ đã làm tan nát đời mình.

Dương muốn bước qua ôm chặt cô vào lòng, nhưng anh ngồi bất động, tiếp tục lắng nghe.

- Cái nhà hộ sinh tôi làm đêm, là nơi chị tôi sinh. Sau đó chuyển lên bệnh viện thì chị tôi chết. Người bác sĩ trưởng rất nhân hậu, đã cho tôi gửi Thảo Nguyên ở đó bú nhờ sữa các sản phụ, giúp tôi có công việc làm thêm để nuôi cháu, nhưng rồi tôi phải bỏ học chuyển qua kinh tế vì

không còn tiền và vì không có thời gian kiếm tiền lẫn chăm sóc con.

- Em là người con gái nghị lực, kiên cường nhất.

- Tôi kể với anh mọi điều không phải để khoe mình trong sạch, mà vì có lý do. Sau này tôi mới biết, người lẽ ra là ba Thảo Nguyên rất giàu có, làm ăn đi lại nước ngoài như đi chợ. Ông ta hào hoa, phong nhã, dày dặn tình trường, quan hệ nhiều phụ nữ, con rơi rất nhiều chớ không chỉ bé Thảo Nguyên mà thôi. Chị tôi lúc ấy làm tiếp thị bia ở một khách sạn lớn ông ta ở. Bạn chị tôi, sau này kể: "Ông ấy một năm không ở đâu lâu quá ba ngày, từng nói với những người phụ nữ mình quan hệ là không thích bị ràng buộc hôn nhân, chỉ thích làm giàu và hưởng lạc". Ông ấy đối xử rất đẹp, rất hào phóng với cô gái nào ông ta thích, khi xa rồi là quên luôn, không hề quay lại.

- Nói cho anh biết hẳn là ai? - Dương nói lạnh tanh.

Cô lắc đầu phản đối quyết liệt:

- Không, tôi chưa khi nào nghĩ ông ta tồn tại trên đời, là ba Thảo Nguyên, thì bạn tâm đến làm gì? Với tôi, Thảo Nguyên đơn giản là con chị tôi, con tôi...

Dương ngậm ngùi nghe yêu thương đến thắt lòng:

- Nhưng em thấy đó, con nó muốn... có mẹ cha đầy đủ.

Nước mắt hoen mi, Sao Mai đưa tay gạt đi:

- Chuyện đời đâu có gì toàn vẹn hết, biết bao trẻ con còn bất hạnh hơn Thảo Nguyên nhiều mà. Tôi luôn cố gắng để nó được hạnh phúc...

- Em vẫn còn giận anh phải không? - Anh kéo ghế ngồi sát qua cô, trầm giọng hỏi - Em được Kiên nói rõ và em cũng hiểu mà.

Cô gạt đầu thoáng nét cười kỳ dị:

- Tôi hiểu mà không hề giận anh. Thế nhưng như tôi đã nói với anh lúc nãy, anh bây giờ với tôi như giấc mơ thôi.

Cô hít một hơi sâu vào lồng ngực, can đảm nhìn vào đôi mắt bén ngót nhìn như muốn cắt nát người đối diện của anh, nói:

- Tôi quan niệm hạnh phúc rất giản đơn, vì tôi là người như thế. Như khi thăm yêu anh vậy, chỉ cần nhìn anh, làm cho anh điều gì đó, tôi thấy hạnh phúc. Như điều tôi tưởng là giấc mơ, với tôi cũng là hạnh phúc và tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện xa hơn những gì trong thực tế. Nên dù yêu anh, tôi vẫn không muốn Thảo Nguyên quyến luyến anh để rồi mai sau thất vọng, điều ấy sẽ làm tổn thương tâm hồn thơ ngây của nó.

Dương nghe miệng khô khốc:

- Nghĩa là em không hề có... ý định lấy anh?

- Phải - Cô nhẹ nhàng nói - Càng về sau này, quyết định ấy càng chín chắn hơn trong đầu tôi. Tôi đã thấy anh làm việc kiếm tiền như thế nào, thấy anh vì sự nghiệp mình đành dễ dàng hy sinh người khác.

- Sao Mai!

- Thấy anh tiêu diệt đối thủ, và ngày càng... giàu hơn, tôi tự hỏi, thật ra tôi cần người chồng cho tôi, người cha cho con như thế nào mới là hạnh phúc. Tôi đâm sợ hãi, nếu tôi là vợ anh, Thảo Nguyên là con anh, liệu ăn ngon, mặc đẹp có hạnh phúc gì? Nếu làm chồng, làm cha mà đầu óc đặt hết cho sự nghiệp, từ sáng đến tối chỉ nghĩ đến chuyện kiếm tiền, triệt hạ đối thủ, giết người này, mua người nọ, thì tôi và con có được bao nhiêu đâu trong trái tim anh.

- Trời ơi! Sao Mai! Em nghĩ đi đâu vậy? - Dương la lên - Hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà.

- Không khác được, một lúc nào anh nghĩ lại sẽ thấy. Tóm lại, tôi không có gì muốn giấu anh nữa, tôi muốn nói thật hết với anh và mong anh tôn trọng ý nguyện tôi. Phải, tôi yêu anh. Phải, tôi từng sung sướng hạnh phúc muốn chết đi khi được nắm trong tay anh, được anh âu yếm, nói yêu, được dâng hiến anh nụ hôn và có thể là... cả cuộc đời mình... Nhưng... Dương! Tôi không muốn làm vợ anh. Với tôi tất cả là giấc mơ đẹp nhất mà thôi.

Đôi tay run run đưa lên rồi buông thõng, Dương ngoảnh đi, rời ghế chầm chậm bước tới bên cửa sổ nhìn ra trời đêm.

Cõi lòng Dương giờ đốn đau không gì tả xiết. Đây là nỗi đau thứ ba, lớn nhất đời anh. Nỗi đau đầu tiên là ngày cha mẹ anh bị giết. Nỗi đau thứ hai là bị người anh duy nhất từ bỏ suốt gần hai mươi năm và bây giờ là tình yêu anh tìm đến nửa đời mới gặp.

Thật nực cười cho Lê Triều Dương. Gần bốn mươi năm làm người với hai mươi năm lẩn lóc giữa đời, anh cho rằng mình học được bài học lớn nhất là "con người chỉ cần có tiền sẽ có được tất cả" nên anh quyết chí làm giàu. Giàu có rồi, cứ như phóng lao theo lao vậy, càng phải làm cho tiền đẻ ra tiền nhiều thêm...

Rồi anh nhìn quanh mình, thấy đâu đâu con người cũng có thể vì tiền bán rẻ nhân phẩm, bán rẻ cả hạnh phúc chung thân. Có bà vì tiền vì danh vọng, bán rẻ khí tiết người mẹ, người vợ. Có ông vì một đam mê nào đó, bán rẻ cả chính mình, phụ bỏ mọi thâm tình.

Dương đã thề, phải tìm được người con gái đủ lòng trung trinh, son sắt, coi trọng nhân phẩm hơn vật chất bạc tiền.

Anh tìm thấy rồi, những tưởng từ đây có được tình yêu, hạnh phúc, thì người con gái ấy lại không muốn làm vợ

anh vì một lẽ: Anh quá giàu. Phải chăng có trời già và trời già đang trêu cợt anh?

Dương bật cười khô khốc, tiếng cười chứa đầy nỗi chua cay, đau xót, nhận biết rằng không còn cách gì khác.

Anh quay lại nhìn cô, lên tiếng hỏi:

- Vậy còn con? Em thấy rồi đó, nó thương anh...

Anh ghen lời không nói hết câu, cô cũng ghen lời cúi mặt. Ban nãy ngồi giữa họ, Thảo Nguyên sượng đến cười... híp cả mắt. Nó hôn ba thơm một cái, rồi hôn mẹ Sao Mai một cái, hôn suốt bữa cơm làm cả hai người mặt dính đầy cơm, thức ăn. Rồi nó huyên thuyên kể chuyện đi tìm ba thơm như thế nào, khi Dương ôm nó hỏi: "Con đi tìm ba làm gì? Ba con mình hẹn đến con đi học mới gặp mà".

- Nhưng tại má khóc, nói ba thơm đuổi má đi, lấy hết xe, hết tiền, còn hết thương con. Thảo Nguyên sợ lắm, hồng thích chú Sơn làm ba đâu.

Dương hỏi:

- Nên con đi tìm ba chứ gì? Con định nói sao khi gặp ba?

Nó nói một mạch:

- Con nói: "Thảo Nguyên thương ba "năm", ba đã hứa làm ba thì phải giữ lời. Nhớ hông? Hôm đó ba biểu Thảo Nguyên có tiền mua ba vẽ làm ba, Thảo Nguyên đã mua một đồng đó. Thảo Nguyên và má hồng thích xe to của chú Sơn, đi chơi bằng... xe gì đứng chờ cũng được. Thảo Nguyên với má cũng hồng thích nhà to chú Sơn, chỉ thích nhà ba thơm, nhà ba thơm được vẽ ảnh đẹp, được ba thơm... yêu nhất, gia đình "năm"... vì ba người thương nhau".

Rồi khi Dương ru nó ngủ, hôn nó, mắt ríu lại mà mồm miệng con bé còn liếng thoảng hỏi:

- Sao ba thơm hun con hoài mà hồng hun má cái nào?

Anh đã thừa cơ hội hôn cô trong tiếng cười như nắc nẻ của con bé. Nó còn đưa tay bịt mắt lại...

- Tôi cũng đã nghĩ tới điều này, hiểu rõ tôi không có quyền cấm con yêu thương anh, bởi với nó anh là... ba thơm, là ước mơ đầy lòng khao khát tuổi thơ của nó về một người cha lý tưởng. Anh hãy cứ làm ba nó, hay nhận luôn nó làm con trên pháp luật cũng được, bởi vì chuyện anh làm ba nó hay tôi làm vợ anh là hai chuyện khác nhau.

Ra cô đã sắp đặt hết trong ý nghĩ rồi. Anh chỉ còn biết thở dài.

- Được rồi, Sao Mai. Anh tôn trọng ý em. Chỉ có một yêu cầu.

- Tôi không về làm ở Mỹ nghệ Lê Gia đâu.

- Anh hiểu. Anh chỉ muốn em ở lại đây ngủ với con đêm nay thôi. Anh muốn có một lần nhìn hạnh phúc trong mơ như em.

CHƯƠNG KẾT -

ai anh em ôm lấy nhau trước đôi mắt rạn ngời, nhòa lệ của Khả Tú. Vậy là sau hai mươi năm không nhìn mặt Dương, ông Hải, cha cô đã không thể rũ bỏ câu "máu mủ tình thâm", từ Anh bay sang New York, dự lễ tốt nghiệp con gái, và nhìn lại em trai.

Ông Triều Hải cha cô trừ đôi mắt rạn chân chim và mái tóc chớm bạc trông rất hớp hồn người, thì giống hệt chú Ba Triều Dương. Khả Tú toét miệng cười, chạy đi trả lại khoảng không gian riêng tư cho hai anh em có chiều dài xa cách đến hai mươi năm.

- Khả Tú ngoan thế này là nhờ chú.
- Dạy dỗ con cháu là bổn phận của em.

Hai anh em suốt buổi chiều nói chuyện với nhau trong phòng, khóa chặt cửa, và cắt toàn bộ liên lạc bên ngoài.

Trút bỏ hết nỗi lòng xem chừng nhẹ nhõm, hai anh em ôm nhau cười ha hả. Hải nói:

- Anh em mình đưa Khả Tú về quê cùng ba mẹ đi em.
- Em cũng nghĩ thế, xong lễ tốt nghiệp nó, ta bay luôn.
- Anh có nghe Quách tiên sinh nói chuyện Mỹ Nghệ Lê Gia rồi, và ông ấy thay em thu mua công ty Toàn Cầu trong sớm muộn, sao anh vẫn thấy em buồn?
- Chú Ba... thất tình đó ba.

Khả Tú nói, bước vào với khay thức ăn Việt Nam hấp dẫn. Ram nhân tôm thịt (chả giò) cuốn rau sống, bánh tráng. Thịt heo ba chỉ luộc, mắm nêm, cơm trắng, canh rau muống nấu với nghêu và cá kho tiêu.

Mâm thức ăn ấn tượng quê nhà như vậy mà ông Hải chẳng màng nhìn, chỉ chăm vào Dương hỏi khi thấy anh lờmchau gái.

- Cô ta ra sao mà có thể chê em?

Phải, làm sao có thể tin thẳng người như em trai ông lại bị thất tình chứ? Dương không giấu anh trai. Mà có giấu cũng không được, cái lão Quách Khoan kia đã cười anh đến rụng răng trước toàn nhân viên Eastern Mystery còn gì.

Và cả công ty quyết... đến kỳ phép là sang Việt Nam du lịch để... nhìn mặt người đàn bà... trinh nguyên (theo đúng lời Quách tiên sinh kể) đã... từ chối xếp Dương.

Dương cười khổ, còn ông anh trợn mắt kinh ngạc:

- Vì em giàu nên bị cô từ chối?

Dương gật đầu, Khả Tú kể luôn một mạch với cha. Ông Hải chép miệng:

- Ra trên đời chẳng thiếu người thanh cao, nhiệt huyết, đâu phải ai cũng như Cẩm Liên.

Nghe nhắc tới mẹ, Khả Tú lật đật nói lảng:

- Ba với chú Ba uống chút bia để ăn ngon miệng nghen.

- Trong lòng ba, má con như người xa lạ rồi, con đừng bận tâm. Nghe nói bà giờ lấy tới ông chồng thứ tư rồi, nhưng còn qua lại với ông đầu tiên. Ông đó đào mỏ bà phải không Dương?

- Không đâu anh Hai, nó vẫn mê mết Cẩm Liên, bị xỏ mũi mà cam tâm tình nguyện. Bỏ đi, em không muốn nhắc đến thẳng bạn vô sỉ và bà chị dâu lang chạ trong giờ phút này.

Thấy Khả Tú buồn, Dương ôn tồn nói:

- Không ai chọn cửa chào đời, mẹ con trọn đời chạy theo tiền bạc và dục vọng thấp hèn, không xứng đáng để con buồn hay mặc cảm đâu.

- Dạ, con biết. Anh Uy bảo con rằng: "Một người mẹ có thể phạm nhiều sai lầm, nhưng khi đã từ bỏ con mình, chạy theo dục vọng thì đã không còn tư cách làm mẹ."

Dương nhướn mày, thoáng ngạc nhiên nhìn cháu. Nó gọi thằng Uy là "anh Uy" từ bao giờ nhỉ? Mà phải, nó đã tốt nghiệp đại học còn gì, chỉ nhỏ thua Sao Mai hai tuổi, những khi anh đi xa đều giao cho Uy chăm sóc. Cái thằng gan to thật, nó biết Khả Tú từ hồi con bé mới hai tuổi, bị mẹ đem đến vứt bỏ cho anh nuôi để chạy theo người tình. Lúc ấy, ba Khả Tú đã từ anh, bỏ qua Anh quốc vì tội để bạn mình ngoại tình với chị dâu.

Trời đất! Sao nó có thể yêu con bé được nhỉ? Nó chẳng từng dứt cơm, tắm rửa, bông ảm Khả Tú mỗi khi anh đi làm đó sao? Hồi đó nó đã mười bốn tuổi, còn anh mới đôi mươi...

Thấy chú phát hiện, Khả Tú đỏ bừng mặt, vụt chạy ù la:

- Sao chú Ba nhìn cháu mãi. Anh Uy hư thiệt!

Dương cười phá lên nhìn anh nói:

- Vậy anh yên tâm rồi, thằng đó... ngon lành lắm. Chuyến này về Việt Nam cúng ba mẹ có thêm thằng cháu rể.

- Anh chỉ yên tâm khi chú... cưới được Sao Mai làm vợ.

Dương gắp thức ăn bỏ vào chén anh, ung dung nói:

- Được mà anh, chỉ sớm muộn thôi. Em hứa đấy.

Fax từ tàu Bạch Dương gọi đến cho giám đốc Mỹ nghệ Lê Gia, Kiên nhận được, báo tin tàu sẽ cập bến vào cuối tuần tại cảng Sài Gòn.

Đọc xong fax chẳng hiểu sao Kiên cứ bồn chồn, liền lên computer gặp Dương. Anh đang nói chuyện với Hào, thấy Kiên vào mạng, ngạc nhiên hỏi gấp:

- Sao Mai có chuyện à?

Kiên lầu bầu:

- Này, tôi là trạm thông tin tình cảm của anh à? Không có chuyện sao Mai thì chẳng còn gì để gặp anh ư?

Dương cười xòa:

- Sao độ rày cậu khó thế? Có gì nói đi!

- Tàu Bạch Dương vào cảng cuối tuần.

- Sao? Hàng về không kịp để lên Bạch Dương à?

- Đầy đủ cả, đóng hết vào container rồi.

- Vậy cậu ăn chơi thong thả đi, xong phần hợp đồng 20, cậu nên bay qua đây một chuyến.

- Tôi không đi đâu, hờ ra là thẳng Sơn tới dự Thảo Nguyễn ngay. Sao Mai thì đi làm suốt.

Dương cười khở nín luôn, ai biểu anh vẽ đường cho thẳng Sơn chạy tới Sao Mai làm gì? Thẳng này đa tài, đa tật, biết có ngọc trong đá, xi mặt mốc, dành sao Mai với anh kiểu... lì tới cùng.

- Bỏ đi, nói chuyện chính đã. Cậu lo điều gì?

- Trận đánh dường như chưa kết thúc với Toàn Cầu.

Dương cau mày, Hào vừa nói, Uy cũng nói, giờ đến Kiên:

- Ý cậu là...

- Còn thiếu trận cuối cùng, đó là điểm chết anh từng nói.

- Cậu muốn nói là tàu Bạch Dương?

- Hồ Vĩnh Cát không còn gì để mất, thì có điều gì không thể làm? Tàu Bạch Dương là tử huyệt của chúng ta.

Dương trong phút giây ấy, không nghĩ đến điều Kiên nói mà nghĩ đến Kiên và quyết định của anh khi trực vớt Tàu Bạch Dương, giúp Sĩ hoàn thành tâm nguyện cha anh khi chìm theo con tàu.

Bằng quyết định khôn ngoan, không thiếu tính nhân bản, anh chẳng những có được phương tiện vận tải khắp năm châu đúng như mơ ước, anh còn có thêm cơ hội làm giàu, nhưng đặc ý nhất vẫn là quyết định nhận Kiên làm phó giám đốc kiêm trợ lý cho anh qua lời giới thiệu của Sĩ. Cậu ấy đúng là vàng ròng.

- Này! Sao anh cứ ngăn tò te ra vậy? Không tin điều ấy à? Tôi cho anh biết, trên đời này không gì tuyệt đối hết.

- Hiểu, hiểu. Tôi bay về ngay để cùng cậu đánh trận cuối cùng.

- Có thể chứ. Chào!

Dương gọi qua Hào xong, xuống mạng, báo Uy tình hình rồi nói:

- Cậu lấy vé tôi bay luôn, nhớ vào buổi tối.

Uy ngập ngừng:

- Một hay bốn?

Dương cười tinh quái:

- Theo cậu?

Uy hớn hờ chụp máy điện thoại, miệng liếng thoảng:

- Cảm ơn... chú Ba.

Đúng 20 giờ, giờ Việt Nam, Dương xuống Tân Sơn Nhất, đón anh mỗi Kiên và Thảo Nguyên. Con bé thấy anh

mừng quỳnh, réo gọi, nhoài khỏi tay Kiên:

- Ba thơm! Ba thơm! Bé Thảo Nguyên đây! Con đây!

Con bé lập tức được ba thành viên trong đoàn mê mẩn. Nó ôm ba thơm của nó hôn trơ trết, líu lo không ngớt:

- Nhớ ba thơm... "năm", đi học cô giáo cứ biểu "Sao Thảo Nguyên buồn thảm quá!". Thảo Nguyên thưa tại nhớ ba thơm thôi. Mai đi học, sẽ không buồn thảm nữa, ba hén!

Dương ngây ngất vui sướng, mặc cho con bé hôn hít, huyền thuyên, cứ ghì chặt nó, sải từng bước dài ra xe. Ngồi vào xe rồi, anh mới nói với nó:

- Đây là bác Hai của con, còn đây là anh Hai và chị Hai con. Con chào bác và anh chị đi. Họ là gia đình ta đấy.

Con bé lập tức rúc đầu vào lòng Khả Tú ngay, miệng xí xọn chào chị Hai ngọt xớt rồi tuyên bố một câu ngay sau khi nháy mũi:

- Chị Hai thơm quá... làm con nháy mũi...Ách xì!

Cả xe cười phá, Uy đón nó, bẹo mũi hỏi:

- Còn anh Hai thì sao?

Thảo Nguyên cười toe toét lại ách xì rồi nói:

- Anh Hai... thơm như chị Hai.

Ông Hải cười rung cả người, Uy và Khả Tú đỏ mặt tía tai. Nó ngoẹo cổ nhìn ông sờ lên mặt, lên tóc rồi nói:

- Má sẽ hồng lộn ba thơm với bác Hai... chạy trốn.

Ông Hải ngạc nhiên, Dương cười nhả nhó:

- Cố cứ tránh em hoài, nó biết.

Xe đến ngay hẻm nhà Sao Mai dừng lại, Kiên hỏi trống:

- Anh hay tôi?

- Cậu - Dương cúi hôn Thảo Nguyên thì thầm - Thay ba thơm má một cái nhé. Nói má, ba xong việc sẽ đến.

Anh đưa Thảo Nguyên cho Kiên, con bé được ba thơm "huấn luyện" rồi, không mè nheo gì hết, quơ tay vẫy chào mọi người nói lú lo rồi tạm biệt.

Xe đưa họ đến một khách sạn min sang trọng, kín đáo ở Chợ Lớn. Dương nói với anh và cháu:

- Mai Uy đưa anh với Khả Tú về Đà Nẵng, gặp lại Hào và má nuôi, luôn tiện anh coi ngó mớ đồ cổ xem đủ mở bảo tàng chưa? Em sẽ ra sau.

Ông Hải không biết gì về nỗi lo của Dương, hỏi:

- Sao chú không cùng về?

- Tàu Bạch Dương xuất bến an toàn, em bay ra ngay. Sau đó phải cùng Uy bay trở lại New York.

Tạm biệt anh và cháu, Dương về công ty, anh và Kiên bàn chuyện cả đêm, vạch bao kế hoạch. Xong đâu đấy, trời vừa hửng sáng, Kiên nhìn Dương mỗi một mắt đỏ ngầu, buột miệng than: "Lạy trời cho mọi suy đoán của tôi đều trật, Vĩnh Hoa biết điểm dừng là phước cho cha con cổ lẩn chúng ta".

o O o

Vĩnh Hoa biết điểm dừng giữa cái gọi là cạnh tranh nơi thương trường và tội phạm kinh tế. Cô lẳng lẳng trở về với vai trò một luật sư, có tiếng tăm, cố quên nỗi đau bại trận ở Mỹ Nghệ Lê Gia.

Công ty Cổ Phần Toàn Cầu, bốn ông chủ im hơi lặng tiếng, kể từ ngày phải bán cổ phần bồi thường cho việc vi phạm hợp đồng với nhà Hoa kiều Mỹ Quách Khoan.

Mỹ Nghệ Lê Gia, hôm nay xuất chuyến hàng đầu tiên của hợp đồng 20 lên tàu Bạch Dương gần mười container lớn. Công việc hoàn tất, giấy tờ bàn giao xong, lúc 17 giờ chiều.

Theo lịch trình, tàu Bạch Dương xuất bến sau hai ngày nữa, khi nhận đầy hàng.

Một ngày một đêm trôi qua bình yên. hai ngày hai đêm trôi qua vô sự, không có gì xảy ra cho tàu Bạch Dương. Buổi sáng hôm sau, tàu Bạch Dương xuất bến, đích thân giám đốc Mỹ Nghệ Lê Gia ra cảng tiễn, chúc tàu Bạch Dương một chuyến hải hành an toàn.

Tàu chỉ còn lực lượng tuần dương phóng theo, dùng kính viễn vọng quan sát không một giây lơ là. Viên sĩ quan thuyền trưởng, bỏ ống nhòm xuống ngực, hỏi người phó nhòm:

- Đồng chí có chắc, nếu tàu Bạch Dương xảy ra sự cố, sẽ được khắc phục tức thời không?

Người sĩ quan phó chưa kịp trả lời, Dương đã hét lên:

- Có cháy trên tàu rồi.

Con tàu tuần dương được lệnh tăng tốc, cùng lúc bốn phương, tám hướng, nhiều tàu tuần dương rẽ sóng lao hết tốc lực về con tàu trắng.

Kiên đứng trên bờ cảng cùng nhiều nghệ nhân, nhân viên Mỹ Nghệ Lê Gia, ngóng ra biển lòng như lửa đốt. Hai giờ rồi từ khi Dương gọi báo tàu Bạch Dương có cháy, anh không báo gì thêm nữa. Mọi liên lạc đều không thực hiện được.

Cách chỗ Kiên không xa, khuất sau một con tàu đang thả neo, Sao Mai bỗng Thảo Nguyên đứng như hóa đá, lâm lâm cầu nguyện không ngớt đến đấng linh thiêng, cầu

mong Dương bình an quay về, mong tàu Bạch Dương không cháy rụi, như lời báo thất thanh vội vã của Kiên.

Nhiều tiếng la hét khiến Sao Mai không còn kiên nhẫn, cô xúc Thảo Nguyên chạy lại, vệt đám đông tới gần Kiên lay hỏi:

- Ảnh sao rồi? Tàu Bạch Dương sao rồi?

Kiên chỉ ra một lô tàu tuần dương đang rẽ sóng tiến vào cảng, bứt tốc nói:

- Tất cả đều nín thình không gọi về, cứ như câm vậy. Chờ họ vào đến mới biết được.

Thời gian chờ đợi sao mà như vô tận. Rồi con tàu tuần dương đầu tiên cũng cập cảng. Viên sĩ quan thuyền trưởng bước ra, phía sau anh là... Dương với quần áo ướt đẫm, lem luốc, xác xơ...

Mọi người ùa lại, Dương nói ngắt quãng vì quá mệt:

- Tàu Bạch Dương tiếp tục ra khơi... an toàn. Những kẻ đốt tàu đã bị bắt rồi.

Bờ cảng dậy tiếng reo hò, đám nhân viên tung hô giám đốc của mình trên hàng chục cánh tay... đến thẳng tới chỗ mẹ con Sao Mai mới thả xuống, vây kín lại. Thảo Nguyên nhìn ba thơm gớm ghiếc lù lù ngay trước mặt, nó trợn mắt ré lên:

- Ba thơm lấm lem dơ quá! Mau về nhà cho má tắm lại coi.

Cả bờ cảng dậy tiếng cười rầm vang động. Sao Mai muốn chết đứng vì xấu hổ, ôm con quay phắt đi, gắt gỏng:

- Con nói bậy gì vậy? Má đánh bây giờ.

Nhưng khi cô để lộ ra tình cảm mình, làm sao thoát khỏi ánh mắt cáo già của Dương. Anh cười toe toét, chụp cả hai mẹ con gọn vào cánh tay mình, nói to:

- Được thôi, má tắm cho ba, còn ba tắm cho con.

- Hoan hô ba thơm! - Thảo Nguyên câu cứng cổ Dương và má nó cười tít cả mắt, khoe chiếc răng cửa mới sún hôm qua.

Còn Sao Mai thì sao? Cô vùng vẫy cố thoát tay Dương như gọng kìm thép, càng lúc càng siết chặt cô vào anh, nhưng làm sao thoát được một khi anh muốn có cô bên đời.

o O o

Các báo đồng loạt đăng tin, cơ quan an ninh đường thủy phá được vụ án lớn nhất ngành hàng hải, kịp thời cứu được toàn bộ hàng hóa và thủy thủ đoàn tàu Bạch Dương.

Chủ mưu đốt tàu Bạch Dương là hai trong bốn người ngồi ghế hội đồng quản trị công ty cổ phần Mỹ Nghệ Thang Đồng. Cơ quan an ninh đã hoàn tất điều tra, đưa qua tòa án chờ khởi tố.

Lúc ấy Dương đang ngồi trên biển quê nhà với Sao Mai ngắm nhìn Thảo Nguyên.... hì hục làm bánh cát. Con bé bận đọc chiếc quần phồng, đầu cổ, tóc tai, mặt mũi đều lấm lem cát. Nhưng xem ra "cô nàng" sướng lắm, chẳng thèm nhớ gì đến ba thơm, đến má, cứ mê mãi với bãi cát ẩm ướt menh mông của bờ biển miền Trung.

- Biết con mê biển cỡ này, hôm hè anh dụ hai má con về đây với anh rồi. - Dương nói kiêu chọc gan Sao Mai, nói xong cười cười nheo mắt với cô rất đều.

Sao Mai ngấm nguyệt Dương tợn:

- Ở đó mà dụ, đồ... mặt dầy!

Dương cười ruồi:

- Lạ thiệt, có mỗi cái mặt mà em gán nhiều bảg hiệu quá. Nào mặt sắt, lạnh lùng, kiêu kệt, ác độc, giờ có mặt dầy. Mà cũng đúng, không dầy sao... cua được bà mẹ... trinh nguyên. Ha ha...!

Sao Mai đỏ mặt tía tai, hai tháng rồi từ hôm cô ra cảng đợi Dương khi nghe Kiên điện, báo tàu Bạch Dương bị đốt cháy, và Dương ra khơi cứu tàu. Lúc ấy cô khiếp sợ nhận ra rằng cô không thể thiếu Dương, sợ dĩ cô từ chối được anh bấy lâu là nhờ anh luôn đến thăm... Thảo Nguyên và khi anh ra về, nó lại huyền thuyên với cô mọi chuyện về anh, nghe không chán.

Giờ thì anh ra khơi, không biết có còn cứu được con tàu và quay trở lại, hay sẽ chết chìm, chết cháy theo tài sản anh bao năm quần quật, đổi bằng mồ hôi trí tuệ có được.

Lúc ấy, cô như điên dại, bỗng Thảo Nguyên tới cảng, mãi cầu nguyện các đấng linh thiêng cho anh về lại an toàn và còn thề rằng "nếu anh về, có đòi cưới cô làm vợ... bé cô cũng chấp nhận"

- Này! Nghĩ gì thừ ra vậy... vợ? Trời! Còn đỏ mặt nữa, nhìn muốn... cắn chưa kìa!

- Anh... - Cô thẹn quá gắt lên, anh lật đật xoa tay.

- Được, anh không dám giỡn nữa. Nhưng nói anh nghe em đang nghĩ gì?

- Nghĩ về hôm... ở cảng. Nè! Đừng nghĩ bậy ghen. Là em thấy mình ấu trĩ. Làm giàu đâu phải dễ, nhất là giàu chân chính, giàu bằng trí tuệ và công sức lao động của mình. Ra em ngu quá phải không? Anh cũng như em, một cái đầu, một đôi tay, nhưng anh làm được rất nhiều việc, nuôi sống hằng mấy ngàn con người, làm ra hằng núi tiền của...

- Thôi thôi, không cần ca anh như vậy, Chỉ cần cho anh ngày cưới là đủ rồi - Anh ôm lấy cô nghe vui sướng dạt dào.

- Để em nói hết đã. Rồi em gặp Quách lão tiên sinh, gặp Khả Tú, Uy và... chú Hải...

- Anh Hai chứ!

- Thì... anh Hai. Em mới hiểu phần nào còn lại, cái nguyên nhân anh luôn nghi ngờ phụ nữ, lạnh lùng, xa cách họ. Hiểu cả chuyện vì sao anh nhờ Sơn theo đuổi, tán tỉnh em.

Dương không đùa nữa. Anh biết Sao Mai vẫn còn rụt rè, lo sợ cho tương lai trước mặt. Ấy bởi vì cô không thể nhìn thấu suốt một Lê Triều Dương, còn anh thì vì dĩ vãng xa xưa, vì bao nhiêu công việc, đã không có lúc nào nói được với cô.

Ngay đến hôm nay cũng vậy, cô chỉ biết về anh qua lời người khác kể, cô vì thế càng không đủ tự tin mình đã đánh đổ được ông chủ lạnh lùng bằng chính con người thật của mình.

Cúi hôn tóc cô vương vị mặn của biển, anh thì thầm:

- Được rồi, người khác kể sao bằng tự anh kể, anh sẽ nói hết với em.

Thế là anh tự phơi mình cho cô thấu suốt. Duy nhất với mình cô.

Thế là cô biết về cái chết thâm trầm của cha mẹ anh trước ngày giải phóng. Biết anh mang ước vọng mở một bảo tàng tư nhân với số đồ cổ cha mẹ anh để lại, nên tìm đủ cách làm giàu.

Rồi cô biết anh, từ năm mười tám tuổi đã ghé thăm đàn bà, chính xác là chị dâu anh. Người phụ nữ này khi còn

mang thai Khả Tú trong bụng, đã ngoại tình lang chạ khắp nơi, có khi còn giở trò quyến rũ cả anh.

Cô sững sốt hơn, lúc biết anh nuôi Khả Tú từ năm nó hai tuổi, và vừa nuôi cháu vừa đi làm, đi học đến khi ra trường, không một lời oán trách anh mình vì giận vợ lăng loàn, từ bỏ cả con.

- Nhưng sao anh Hai giận cả anh?

- Vì... - Dương gượng cười - Mẹ Khả Tú ngoại tình với bạn anh ngay trong nhà trọ của anh, bị anh Hai bắt gặp. Anh giận quá từ anh, vì cho rằng anh biết mà thông đồng giấu.

Cô ngẩn ra, một lúc từ từ nói:

- Có phải vì từng nuôi con... mới thương em?

- Vì vậy từ đó anh căm ghét loại phụ nữ như Cẩm Liên, như Vĩnh Hoa, và xa lánh tất cả mọi phụ nữ muốn bước vào đời anh bằng sự hoài nghi về tiết hạnh, vật chất.

Dương nhìn sâu vào mắt cô, cười nói:

- Bỏ đi, có một điều bí mật anh muốn kể với em hơn.

Cô dẫu môi, giữa anh và cô đâu còn điều bí mật nào nữa, nhưng tò mò là bệnh của... con gái:

- Anh kể đi, không được gạt em à.

Dương tăng hăng, kể:

- Có một ngày đầu xuân, anh đứng dưới gốc cây bàng, vô tình nghe hai mẹ con nọ nói chuyện. Bé con đòi mẹ... mai làm ra tiền mua cho nó ông ba. Bà mẹ trẻ liền nói: "Sắm ông ba như con thích mặc lắm, vì ông ba như vậy rất ít và khó kiếm..."

- Anh... lúc đó anh... - Cô đỏ lựng mặt mày.

Anh cúi hôn cô ngây ngất, thì thầm:

- Ngay lúc ấy, anh đã quyết định bán... anh cho em rồi...
vợ ạ. Ha ha!

Kho ebook online

<http://isach.info>